COLECȚIA

Jubiri de poveste

TERESA MEDEIROS

Ispita atingerii tale

SERIA „FRAȚII BURKE“

Maximillian Burke, conte de Dravenwood, a fost gentlemanul perfect până în ziua fatidică în care viitoarea lui soție, frumoasa Clarinda, l-a părăsit la altar pentru a se mărita cu fratele lui. Descoperindu-și latura întunecată a personalității, decide să se exileze la conacul Cadwyck, o proprietate a familiei, pe coasta ținutului Cornwall. Locul acela sălbatic, bătut de vânturi, se potrivește perfect stării lui de spirit. În plus, stafia care bântuie conacul este atât de redutabilă, încât i-a pus pe fugă pe toți proprietarii de dinainte. Cu toate acestea, Max constată uimit că nu fantoma, misterioasa Doamnă în Alb, îi tulbură visele, ci menajera severă și eficace, Anne Spencer.

Ultimul lucru de care avea nevoie Anne era un nou stăpân, mai ales unul atât de fermecător și de inteligent precum contele de Dravenwood, care ar putea descoperi nenumăratele secrete care se ascund la conac. Însă în timp ce urzește tot felul de planuri diabolice pentru a se descotorosi de el, Anne se simte atrasă fără scăpare de acest bărbat diferit de toți cei pe care i-a cunoscut până acum. Iar când Max jură să dezlege enigma Doamnei în Alb, amândoi vor fi expuși unor ispite pe cât de plăcute, pe atât de periculoase.

Teresa Medeiros este una dintre cele mai bune scriitoare de *historical romance*, cu apariții constante pe listele de bestselleruri ale *The New York Times*, *Publishers Weekly* și *USA Today*. Cărțile ei, traduse în 17 limbi, au fost vândute în peste 10 milioane de exemplare și au fost nominalizate pentru premiul RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-0708-9
9 786063 307089
Alma

TERESA MEDEIROS

Ispita atingerii tale

The Temptation of Your Touch
Teresa Medeiros
Copyright © 2013 Teresa Medeiros

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Ispita atingerii tale
Teresa Medeiros

Copyright © 2016 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Andreea Năstase
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MEDEIROS, TERESA
Ispita atingerii tale / Teresa Medeiros.
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2016

ISBN 978-606-33-0708-9

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

TERESA MEDEIROS

Ispita atingerii tale

Traducere din limba engleză
Luminița Petrescu,
Elena Arhire/Graal Soft

Alma

Pentru Luanne, sora mea de suflet, și lui Michael, bărbatul care mi-a îndeplinit toate visurile

Capitolul 1

Maximillian Burke era un om foarte rău.

Privi cum un firicel de fum se ridica din țeava pistolului pe care îl ținea în mână, încercând să-și aducă aminte când începuse să joace rolul ticălosului în această farsă care devenise viața sa. Întotdeauna el fusese cel onorabil, cel pe care se putea conta, cel care făcea fiecare pas cu o grijă infinită, pentru a evita chiar și greșeala cea mai neînsemnată. Se străduise mereu să fie fiul pe care orice tată ar fi fost mândru să-l aibă. Bărbatul pe care fiecare mamă și l-ar fi dorit drept soț pentru fiica ei.

Cel puțin asta era părerea celor din jur.

Fratele său mai mic, Ashton, era cel care pe vremuri se încăiera tot timpul, provoca bețivani cu gură mare la duel și din când în când ajungea în fața plutonului de execuție după ce furase vreun suvenir neprețuit sau o femeie care aparținea vreunui emir din Orientul Mijlociu.

Acum însă, Ash locuia în tihnă la Dryden Hall, strămoșeasca reședință a familiei, împreună cu fermecătoarea sa soție și cu fiica lor, un ghemotoc vorbăreț. O fetiță care, dacă era să dai crezare zvonurilor, fusese binecuvântată cu părul cânepiu și ochii verzi, plini de veselie, ai mamei sale. O fetiță care ar fi trebuit să fie a lui.

Maximillian închise ochii o clipă, ca și cum astfel ar fi putut să alunge imaginea nepoatei pe care nu avea să o vadă vreodată.

În timp ce Ash se bucura de binecuvântarea vieții de familie care ar fi trebuit să fie a lui Max, cu femeia pe care o iubise nebunește, Max se găsea în zorii zilei pe pajiștea din Hyde Park, cu cizmele scumpe acoperite de iarba udă, privind cum omul pe care abia îl împușcase gemea pe jos, la douăzeci de pași depărtare.

Ash ar fi râs de necazul lui, chiar dacă totul începuse din cauza unor vorbe de ocară rostite de un beţivan despre reputaţia cumnatei sale.

După toate aparenţele, Max nu era în stare să priceapă că nu mai era datoria lui să apere onoarea Clarindei. Când deschise ochii cenuşii, privirea îi era rece ca oţelul.

– Ridică-te şi termină cu văicăreala, nătărăule! îi spuse omului care încă se mai zvârcolea în iarbă. N-o să mori din asta. Doar ţi-am atins umărul.

Tinerelul îngâmfat îşi apucă braţul cu degetele pline de sânge şi îi aruncă o privire plină de reproş. Tremura din toate încheieturile, părând gata să izbucnească în plâns.

– Nu trebuia să fiţi atât de aspru, milord. Încă mai doare al naibii.

Cu un oftat de nerăbdare, Max îi dădu pistolul locotenentului de la Compania Indiilor de Est căruia nu-i dăduse pace până când nu acceptase să fie secundul său şi înaintă furios pe iarbă. Îl ajută pe rănit să se ridice, făcând un mare efort să nu-l strângă prea tare.

– O să te doară şi mai rău dacă o să zaci acolo scâncind până o să apară vreun poliţist care să ne arunce pe amândoi în temniţă la Newgate pentru că ne-am duelat. Rana o să se umple de puroi în mizeria de acolo, şi o să-ţi pierzi braţul cu totul.

În timp ce păşeau prin iarba umedă, tânărul îşi lăsă toată greutatea pe Max.

– Nu am vrut să jignesc pe nimeni, milord. Mă gândeam că o să-mi mulţumiţi, nu că o să mă împuşcaţi pentru că am fost îndeajuns de îndrăzneţ să vă spun în faţă ceea ce toată lumea şuşoteşte pe la spate. Doamna despre care este vorba v-a părăsit chiar în ziua nunţii. Şi a făcut-o nici mai mult, nici mai puţin decât pentru propriul dumneavoastră frate.

Max îşi goli vocea de orice urmă de emoţie, ştiind prea bine ce efect avea acest lucru asupra oamenilor din subordinea sa.

– Cumnata mea este o lady cu un curaj extraordinar şi cu o moralitate de netăgăduit. Dacă voi mai auzi că o vorbeşti de rău,

chiar şi în şoaptă, te voi urmări până în pânzele albe şi voi termina ceea ce am început astăzi aici.

Flăcăul se cufundă într-o tăcere posacă. Max îl dădu pe mâna secundului alb ca varul şi a doctorului furios, apoi îi urmări cum îl urcau pe tânărul neghiob în trăsura pe care o închiriase.

Dacă nu ar fi fost atât de beat când îl auzise pe nefericitul său adversar spunându-le în gura mare tovarăşilor săi că faimosul aventurier Ashton Burke o luase de nevastă pe ţiitoarea unui sultan, nu l-ar fi provocat la duel. Ceea ce i-ar fi trebuit cu adevărat băiatului era o bătaie zdravănă, apoi să fie trimis la culcare pe nemâncate.

În ciuda regretelor sale, Max recunoştea în sinea lui că se simţea eliberat după ce renunţase la imaginea de erou. Când erai un ticălos nimeni nu se uita chiorâş la tine dacă umblai prin tripouri, beai prea mult coniac sau puţin îţi mai păsa că lavaliera nu era înnodată perfect. Nimeni nu-şi mai ducea mâna la gură şoptind că ţi se revarsă părul peste guler sau că eşti neras de trei zile.

Îşi mângâie cu tristeţe barba ţepoasă, neagră ca funinginea, care îi acoperea maxilarul, aducându-şi aminte de vremurile când şi-ar fi concediat valetul fără să-i dea nici o scrisoare de recomandare dacă l-ar fi lăsat să apară în public într-o asemenea ipostază dezonorantă.

De când îşi dăduse demisia din râvnitul post de preşedinte al Consiliului Director al Companiei Indiilor de Est, ca urmare a scandalului care dăduse apă la moară bârfelor din societate luni la rând, nu mai era obligat să poarte conversaţii politicos-chinuitoare cu cei care îi căutau favorurile şi nici să-i mai suporte pe toţi neghiobii. Acum, toţi se dădeau la o parte din calea sa pentru a-i evita limba ascuţită şi disprețul mocnit din ochii sumbri. Nu aveau habar că acel dispreţ nu li se adresa lor, ci lui însuşi, ticălosului care se ascunsese dintotdeauna în spatele măştii de bărbat onorabil pe care o purta în lume.

Ar fi vrut mai degrabă ca în privirile celorlalţi să citească teamă şi nu milă.

Purtarea lui sălbatică era menită să le descurajeze și pe acele femei pline de intenții bune cărora li se părea de neînchipuit ca un bărbat care, mai bine de un deceniu, fusese unul dintre cele mai râvnite trofee conjugale din Anglia să fie părăsit fără jenă de aleasa inimii sale. Nerăbdătoare să-l distribuie în rolul eroului rănit, îl agasau cu cotcodăcelile lor de cloști afectuoase și cu încercările servile de a-l alina atât pe pardoseala sălii de bal, cât și în așternuturile proprii.

Clătinând din cap cu dezgust, Max se întoarse pe călcâie și se îndreptă cu pași hotărâți spre trăsura lui. Trebuia neapărat să dispară din Londra înainte să omoare pe cineva, cel mai probabil pe el însuși, dezonorându-și astfel complet familia și propria reputație.

Locotenentul puse pistolul în tocul de mahon, după care se luă după Max cu pași mici și repezi.

– D-d-domnule? întrebă el, bâlbâiala trădându-i agitația. U-u-unde vă duceți?

– În iad, probabil, îi răspunse abrupt Max, fără să se oprească. Rămâne de văzut doar cât timp o să-mi ia să ajung acolo.

Capitolul 2

– Annie! Annie! Trebuie să vezi ce am adus!

Anne Spencer își scoase capul din cuptorul de fontă când tânărul Dickon intră grăbit, dând din mâini în culmea agitației, în bucătăria conacului Cadgwyck. Cu acoperișul scund, grinzile în relief, vatra masivă din piatră și covoarele zdrențuite și decolorate ce acopereau podeaua, bucătăria era de departe cea mai confortabilă încăpere din vechiul conac friguros, motiv pentru care locatarii se refugiau acolo ori de câte ori li se ivea prilejul.

– Ai grijă cum vorbești, băiete, îl dojeni Anne.

Trase din sobă o paletă mare de lemn și așeză pe masa plină de zgârieturi două pâini coapte, acoperite cu o crustă aurie de unt.

Cum nu visase nicicând că va fi atât de pricepută la o asemenea îndeletnicire casnică, se opri o clipă să admire ceea ce ieșise din mâinile ei.

În general, strădaniile sale de brutar începător se terminaseră jalnic: din vechea sobă care vărsa nori negri de fum reușise să scoată ceva ce semăna mai mult cu un bulgăre de seu ars decât cu ceva potrivit să hrănească o ființă umană.

Când își îndreptă din nou atenția către Dickon, văzu că acesta țopăia de colo, colo, incapabil să se controleze.

– De câte ori ți-am spus să-ți păstrezi bunul obicei de a mi te adresa cu doamna Spencer?

– Chiar și atunci când suntem numai noi doi?

– Un țoi? Nu avem nici un fel de băutură la țoi, flăcăiaș, și chiar dacă am avea, tu ești prea tânăr ca să bei.

Își întoarseră privirile către bătrâna care se hâțâna în balansoar într-un colț al bucătăriei. Nana își miji ochii urduroși fără ca țăcănitul vesel al andrelelor să obosească, în ciuda degetelor noduroase și a încheieturilor umflate. De mult timp nimeni

nu mai încerca să afle ce ar fi putut să tricoteze. Începuse ca o șosetă sau un fular, însă acum ajunsese o chestie informă care i se târa la spate când umbla târșâindu-și picioarele. Se mai lungea puțin de fiecare dată când Anne punea deoparte câțiva bănuți și-i cumpăra un alt scul de lână de la piață.

Anne schimbă o privire amuzată cu Dickon înainte să spună cu voce tare:

– Nu-ți face griji, Nana! Tânărul nostru Dickon dintotdeauna a preferat să bea coniac.

Cu un hârâit, drept răspuns la gluma tinerei, Nana se apucă iar de tricotat. Poate că auzul nu o mai ajuta, dar mintea îi era încă la fel de ascuțită ca un brici.

Punând deoparte paleta și ștergându-și făina de pe mâini, Anne dădu din cap spre potaia rotofeie care trăgea un pui de somn pe covorul cel mai apropiat de vatră.

– Nana s-ar putea să fie atât de surdă încât să nu te audă, dar ce spui despre dragul și bătrânul Pipiloi, aici de față? Nu se mai satură să poarte vorba.

Pipiloi, rodul mai degrabă urât și țâfnos al unei întâlniri romantice dintre un mops și un buldog, își înălță capul atât cât să le arunce un fornăit disprețuitor din nasul său turtit, după care se ghemui la loc.

Anne arată spre motanul pestriț care se lăfăia pe celălalt balansoar de parcă ar fi fost tronul său personal.

– Și iată-l pe Alteța Sa Degețel Pufoșel. Cine știe oare ce secrete le-ar putea dezvălui hoțomanul numeroaselor lui iubite pentru a le face să-și dea chiloțeii jos?

– Acum te prostești, făcu Dickon încrețindu-și nasul plin de pistrui. Oricine știe că pisicile nu poartă chiloți; doar gulere de dantelă, cizme și mănuși.

Râzând, Anne îi mângâie cu afecțiune părul roșcat pe care soarele îl decolorase iremediabil.

– Așadar, ce comoară mi-ai adus astăzi? Un alt ou de dinozaur sau cadavrul mumificat al vreunei păsări care și-a găsit soarta crudă în ghearele nemiloase ale lui Sir Degețel Pufoșel?

Dickon îi aruncă o privire plină de reproș.

– N-am spus niciodată că era un ou de dinozaur. Am spus doar că dinozaurii aveau niște lucruri în comun cu păsările.

În timp ce flăcăiașul căuta în haină, Anne, din obișnuință, făcu un pas înapoi. Experiența o învățase să-i scotocească prin buzunare după șerpi, broaște, șoareci sau orice altă reptilă sau rozătoare care i-ar fi provocat lui Lisbeth, sau oricăreia dintre cameristele mai slabe de înger, o criză de isterie cu țipete.

Zâmbetul îi dispăru când mâna pistruiată a lui Dickon scoase la iveală o bucată de hârtie scumpă care imita pergamentul, sigilată cu ceară roșie.

– Am găsit-o în sat. E pentru noi.

Anne îi luă scrisoarea din mână, aproape dorindu-și ca în locul ei să fi fost un șarpe.

Din câte știa ea, poșta aducea rareori vești bune. O examinare rapidă a adresei selecte de pe Bond Street, aflată pe partea exterioară a scrisorii, îi confirmă o dată în plus că nu exista excepție de la regulă. Așa cum se aștepta, scrisoarea nu-i era destinată ei, ci domnului Horatio Hodges, majordomul, care se ocupa cu treburile gospodăriei de fiecare dată când stăpânul conacului era plecat.

Fără să țină seama de acest detaliu, Anne își strecură o unghie roasă sub pecete și despături foaia de hârtie de culoare crem. În timp ce parcurgea rapid conținutul scrisorii, fața ei dădu probabil la iveală mai mult decât ar fi vrut, pentru că Dickon îi smulse misiva din mâinile tremurânde. Buzele lui se mișcau anevoie pe măsură ce se căznea să deslușească scrisul elegant.

Cu răbdare, Anna îl ajutase să învețe literele, lucru deloc ușor atunci când ar fi preferat să hoinărească prin mlaștini sau să colinde pe falezele abrupte în căutarea peșterilor unor contrabandiști de mult uitați sau după cuiburi de cormorani.

Oricât de puțin ar fi știut să citească, Dickon își dădu seama că situația era gravă. Când își ridică ochii către fața ei, spaima le întunecase irisurile de culoarea zahărului ars.

– O să avem un nou stăpân?

– Ai zis taifun? îngână Nana, țăcănind mai departe din andrele. Va veni un taifun?

– Așa se pare, bombăni Anne, ștergându-și o pată de făină de pe obraz. Cum se jurase că nici un bărbat nu va fi vreodată stăpânul ei, își dădu seama de ironia situației neplăcute în care se aflau. Credeam că n-o să ne vină nimeni pe cap o vreme.

– Annie – adică *doamnă Spencer* –, nu vă mai faceți atâtea griji...

La glorioasa vârstă de doisprezece ani, Dickon se considera un bărbat în toată firea, în stare să aibă grijă de toți. Anne se întreba dacă era vina ei că îl obligase să se maturizeze prea repede.

– Nu cred că domnul ăsta o să stea aici atât de mult încât să ne facă necazuri. Pe ultimul l-am dat gata destul de repede, nu-i așa?

Un zâmbet șovăielnic i se ivi pe buze când își aminti silueta celui mai recent stăpân alergând peste deal către sat, ca și cum monstrul din ținutul Bodmin ar fi fost pe urmele sale. Pentru că se jurase cu martori că nu avea să mai calce vreodată pe acolo, era de așteptat să vândă conacul sau să i-l bage pe gât vreunei rude care nu bănuia nimic. O făcuse însă mai curând decât ar fi prezis Anne.

– Și pe cel care a fost înaintea lui, îi reaminti Dickon.

Din cauza aceluia fusese cât pe-aci să se deschidă o anchetă oficială. Polițistul din sat încă se mai uita chiorâș la Anne vinerea, când se ducea la piață, iar ea se simțea obligată să-i fluture cel mai nevinovat zâmbet.

– Noi nu am avut nici un amestec atunci, îi spuse băiatului. Și am crezut că ne-am înțeles cu toții să nu mai vorbim niciodată despre el. Dumnezeu să-i odihnească sufletul cel atât de patimi, murmură ea încetișor.

– Păi, dacă mă întrebi pe mine, neisprăvitul a primit ce a meritat.

– Nu ți-a cerut nimeni părerea. Anne smulse biletul din mâna puștiului ca să-l citească mai atent. Se pare că noul nostru stăpân este un oarecare lord Dravenwood.

Când pronunță acel nume, Anne simți cum un fior prevestitor de rele îi coborî pe șira spinării. Odinioară l-ar fi recunoscut imediat și ar fi putut spune cu precizie cine erau mama, tatăl

și verii domnului respectiv, până la a treia spiță. De multă vreme însă, arborii genealogici imortalizați în paginile almanahului *Debrett* făcuseră loc în mintea ei unor informații mult mai practice, de pildă cum să dea o față nouă covorului din salon, care nu mai fusese scuturat de praf de vreo douăzeci de ani, sau cu ce să asezoneze o mână de potârnichi sfrijite în așa fel încât să satur zece servitori înfometați.

Își miji ochii, încercând să citească printre rânduri, dar nimic din mesajul scris de avocatul contelui nu-i dădea vreun indiciu în privința caracterului noului stăpân. La fel, nu se menționa dacă venea împreună cu nevasta și vreo cinci copii răzgâiați.

Cu un pic de noroc, ar fi putut fi un bețivan neputincios, cu burta mare, chinuit de gută, cu mintea începețoșată de lungii ani în care se delectase cu budinci și păhărele de coniac la desert.

– O, nu, șopti ea.

Frica i se cuibări în suflet atunci când privirea îi căzu pe data scrisă citeț în susul paginii. O dată pe care o trecuse cu vederea, în graba ei de a citi conținutul scrisorii.

– Ce s-a întâmplat?

Anne își ridică ochii cuprinși de spaimă către fața băiatului.

– Scrisoarea asta a fost trimisă acum o lună. Probabil că poșta a ajuns cu întârziere în sat. Lordul Dravenwood nu o să ajungă la conac săptămâna viitoare, ci chiar... în *seara asta*.

– La dracu'! mormăi Dickon.

Anne l-ar fi mustrat dacă acele vorbe necuviincioase nu ar fi oglindit fidel simțămintele ei.

– Ce ne facem? întrebă puștiul.

Recăpătându-și calmul, Anne vârî scrisoarea în buzunarul șorțului, în timp ce mintea îi lucra cu repeziciune.

– Du-te și cheamă-i imediat pe Pippa și pe ceilalți. Nu mai avem nici o clipă de pierdut, dacă vrem să-i facem stăpânului nostru o primire așa cum i se cuvine.

Capitolul 3

Călătoria spre iad fu mult mai scurtă decât își imaginase Max. Se părea că locul osândiților nu se afla pe țărmurile Styxului, în adâncurile lumii subterane, ci pe coasta de sud-vest a Angliei, într-o regiune sălbatică și măturată de vânturi pe care necredincioșii o botezaseră Cornwall.

În timp ce trăsura își croia drum prin întinderea pietroasă a ținutului Bodmin Moor, ploaia bătea în fereastră, iar tunetele bubuiau în depărtare. Max trase perdeaua de catifea, mijindu-și ochii să vadă ceva în beznă. Își zări o clipă propria imagine, înainte ca strălucirea puternică a unui fulger să pună în evidență contururile peisajului. Fulgerul dispăru la fel de repede cum apăruse, aruncând iarăși mlaștina într-un întuneric la fel de dens și de apăsător precum moartea. Ținând cont de ridicolul situației, Max nu s-ar fi mirat dacă ar fi auzit tropăitul fantomatic al Regelui Arthur și al cavalerilor săi urmăriți de stafia lui Mordred sau dacă ar fi văzut înspăimântătoarea Fiară din Bodmin, creatura despre care se zvonea că ar fi bântuit prin acele locuri, alergând în salturi pe lângă vehicul.

Lăsă perdeaua să cadă și se așeză la loc pe banchetă, simțind un neașteptat val de bucurie. Peisajul sălbatic și vremea câinoasă se potriveau de minune cu starea lui de spirit. Dacă hotărâse să se priveze de confortul și farmecul civilizației, făcuse alegerea potrivită. Călătoria care îi zdruncinase oasele de la Londra ar fi fost o pedeapsă chiar și pentru un om mai puțin păcătos decât el.

În alte condiții, tatăl său ar fi încercat să-l convingă să-și schimbe planurile, dar când zvonurile despre duelul lui Max ajunseseră la urechile ducelui – și în paginile mondene ale celor mai dezgustătoare fițuici de scandal –, bătrânul aristocrat fusese nevoit să recunoască faptul că ar fi fost spre binele tuturor dacă Max

ar fi scutit înalta societate de prezența lui, măcar pentru o vreme. Tatăl său încă nu-și revenise după demisia lui Max din funcția importantă pe care o ocupase în Compania Indiilor de Est. Cât despre mama lui, care tot mai spera că Max avea să-și găsească altă mireasă, mult mai potrivită, abia reușise să protesteze atunci când fiul ei o informase că intenționa să se retragă la cea mai îndepărtată proprietate din însemnata lor avere.

Dacă i-ar fi stat în putere, Max ar fi renunțat bucuros atât la titlu, cât și la carieră. Ash se alesese cu tot ceea ce își dorise el vreodată. De ce să nu-i ofere atunci și titlul lui de conte, lăsându-i locul în ordinea de succesiune?

În timp ce părinții îi urau drum bun, nici unul nu fusese capabil să se uite în ochii lui, de frică să nu i se citească ușurarea din privire.

De când fărădelegile lui ieșiseră la iveală în ziua în care îl părăsise mireasa, dovedind că nu era fiul fără cusur pe care și-l imaginaseră ei, Max le devenise un străin pe cât de periculos, pe atât de imprevizibil.

În ciuda hotărârii sale de a accepta vicisitudinile exilului, simți o undă de ușurare când drumul plin de hârtoape făcu loc unei curți pietruite. Nu rezistă ispitei de a-și întinde picioarele lungi după ce fusese închis în cușca trăsurii ore și zile în șir. Tocmai își strângea pălăria, mănușile și bastonul când vizitiul deschise brusc portiera. Ploaia i se prelingea fără contenire de pe borul pălăriei trase pe ochi.

– Am ajuns la destinație? strigă Max, chinuindu-se să se facă auzit peste plesnetul ploii pe caldarâm.

– Eu am ajuns, replică tăios celălalt. Fața lui prelungă arăta de parcă s-ar fi sfărâmat cu totul dacă ar fi încercat să zâmbească. Eu doar pân-aci merg. Trebuie să tocmiți un om de-al locului să vă ducă mai departe.

– Scuze, am avut impresia dumneata trebuia să mă duci la conacul Cadgwyck.

– Am fost plătit să vă duc până la *cătunul* Cadgwyck, preciză bărbatul.

Max scăpă un oftat. Odinioară era vestit pentru talentul său diplomatic, dar în ultima vreme rezervele lui de răbdare ajunseseră la fund.

– Dacă acesta este cătunul, conacul nu poate să fie prea departe. Nu este mai firesc să continuăm drumul decât să ne chinuim să descărcăm bagajele doar ca să le mutăm în altă trăsură? Mai ales pe vremea asta.

– Eu doar pân-aci merg. Nu merg mai departe.

Max nu era obișnuit cu nesupunerea, dar în scurt timp îi fu limpede că tăcutul vizitiu nu putea fi clintit nici prin argumente logice și nici prin amenințări.

Cum nu avea la îndemână nici carceră, nici pluton de execuție, nici măcar un pistol pentru duel, își dădu seama că singura lui scăpare era să se dea jos din trăsura omului.

– Prea bine, spuse el cu răceală, scoțându-și cu repeziciune mănușile.

Își trase borul pălăriei în față pentru a se apăra de rafalele de ploaie, apoi privi în jur. Se afla în curtea pietruită a unui han dărăpănat. Nu mică i-ar fi fost mirarea dacă s-ar fi numit Purgatoriu, dar o firmă crăpată, prinsă deasupra ușii de niște lanțuri scârțâitoare, anunța că stabilimentul se chema Pisica și Șobolanul. Max nu putea decât să spere că acesta era un omagiu adus felinei pictate pe scândura de lemn, o pisică de un negru spălăcit cu un șobolan spânzurându-i din gură, și nu meniul pentru cină.

Hanul nu arăta prea grozav, dar strălucirea plăcută a luminii lămpilor care se revărsa prin fereastră promitea desfătări paradisiace călătorului ostenit si ud.

Max privi cum argații stivuiau cuferele sub streașina largă, unde cel puțin erau ferite de puterea stihiilor. Trebuia să fie recunoscător că nebunul nu-l lăsase de izbeliște cu bagaj cu tot în mijlocul acelui ținut mlăștinos. Vizitiul se cățără la loc pe capră și își trase peste pălărie o glugă spre a-și feri fața cu trăsături aspre. „Se vede treaba că e foarte grăbit să fugă din locul acesta", gândi Max.

Nu zăbovi nici cât să-și schimbe caii sau să-și lase ajutoarele să se odihnească.

Când bărbatul se uită în jos, către Max, totul era acoperit de umbre, mai puțin licărul tăios din privirea lui.

– Dumnezeu să vă aibă în pază, milord, spuse el înainte să-și murmure în barbă: Acolo unde mergi, chiar că o să ai nevoie de El.

Cu acest enigmatic rămas-bun, vizitiul plesni bicele de spinarea cailor, și trăsura se îndepărtă legănându-se în beznă. Abia atunci își dădu Max seama cât de ostenit era. Această oboseală nu avea nimic de-a face cu greutățile călătoriei, ci cu cei treizeci și trei de ani care o precedaseră. Ani petrecuți în urmărirea unui vis care îi scăpase printre degete, precum părul blond strălucitor al unei femei, chiar atunci când, în sfârșit, îl atinsese cu mâna.

Fața lui Max se înăspri. Nu merita mila nimănui, cu atât mai puțin a lui însuși. Făcând un efort să-și alunge enervarea, își scutură picăturile de apă de pe umeri și se îndreptă cu pași mari către ușa hanului.

Intră odată cu un vârtej zgomotos de vânt, ploaie si frunze ude. Sala comună era mult mai aglomerată decât ar fi crezut într-o asemenea noapte dușmănoasă. O duzină de clienți beau bere la mesele puse în neorânduială. Max nu mai văzuse și alți vizitii în curte. Fiind singurul han de prin partea locului, probabil că sătenii se adunau acolo seara ca să se răsfețe cu o halbă – sau poate trei – înainte de culcare.

Sala era învăluită într-o ceață deasă de fum de pipă. Uitându-se la focul vesel care trosnea pe grătarul vetrei de piatră, Max se gândi că, dacă ar fi fost un bărbat oarecare, și-ar fi permis luxul să-și scoată mănușile jilave și să-și încălzească mâinile la flacără înainte de a se bucura de o halbă de bere și de o conversație plăcută cu tovarășii săi.

În momentul în care se trânti ușa, vântul protestă șuierând pentru că fusese obligat să se retragă. O tăcere stingheră se așternu peste încăpere atunci când privirea fiecărui bărbat și a fiecărei femei se îndreptă asupra lui. Max îi privi la rândul său cu răceală.

Întotdeauna fusese o figură impunătoare. De cele mai multe ori, era suficient doar să intre într-o cameră pentru a impune respect, o aptitudine foarte utilă atunci când trebuia să negocieze

tratate de pace între grupări aflate în conflict din Birmania sau atunci când trebuia să convingă Parlamentul că interesele Companiei Indiilor de Est erau aceleași cu interesele Coroanei.

Simți privirile curioase plimbându-se de la țesătura scumpă a mantalei la pelerina groasă care îi acoperea umerii și apoi la butonii din alamă, la mânerul de fildeș al bastonului strâns cu mănușa albă și la căciula din blană de biber.

Ultima ființă pe care mușteriii cârciumii s-ar fi așteptat s-o vadă dând năvală pe ușă la ceas de noapte era probabil un domn cu mulți bani.

Îi lăsă să-l cerceteze pe îndelete, după care anunță:

– Caut pe cineva să mă ducă la conacul Cadgwyck.

Ca prin farmec, toți își feriră privirile. Își aruncau ocheade unii altora, își ascundeau fețele după halbele duse la gură sau contemplau adâncul aburind al farfuriilor cu tocană de oaie, ca și cum acestea ar fi putut ascunde tainele întregului univers.

Nedumerit de purtarea lor ciudată, Max își drese glasul și rosti ferm:

– Poate că nu m-am făcut înțeles. Vocea lui avea o autoritate care fusese șlefuită ani de-a rândul, când dăduse ordine unor locotenenți obraznici și condusese reuniuni cu cei mai bogați și mai puternici bărbați din Anglia. Caut pe cineva care să mă ducă cu bagaj cu tot până la conacul Cadgwyck. O să plătesc. Și încă bine.

Tăcerea fu întreruptă doar de bubuitura rău prevestitoare a unui tunet. Acum, sătenii nici măcar nu se mai uitau unul la altul. Max le cercetă fascinat fețele lăsate în jos și umerii cocoșați. S-ar fi zis că erau niște țărănoi neprietenoși care aveau o neîncredere înnăscută în străini, dar, ca un bărbat obișnuit cu toate formele de slăbiciune pe care le întâlnești în luptă, își dădu seama că schimonoselile lor nu aveau drept cauză ostilitatea, ci frica.

O femeie, probabil nevasta hangiului, țâșni către el din spatele tejghelei, ștergându-și mâinile pe șortul pătat de bere. Judecând după gropițele fermecătoare din obrajii bucălați și după felul neliniștitor în care sânii amenințau să i se reverse peste dantelele care-i mărgineau corsajul, probabil că fusese o frumusețe durdulie pe vremuri.

– Haideți, domnule, susură ea cu un zâmbet cam prea familiar, de ce vreți să plecați pe vremea asta câinoasă? Mai ales că aici chiar aveți tot ce vă e de trebuință. De ce, când avem și o saltea pe care o puteți pune într-o cameră doar a domniei voastre. Surâsul amabil de la început se lărgi într-un rânjet lacom. Doar dacă nu vreți să o împărțiți cu cineva!

Femeia apucă de cot o tânără servitoare cu părul în neorânduială și o împinse spre Max. Fata îi aruncă un surâs cochet, care poate ar fi fost mai atrăgător dacă nu i-ar fi lipsit cei doi dinți din față.

Înăbușindu-și un fior de groază la gândul că ar fi putut să împartă o saltea plină de purici cu o chelneriță care probabil că și ea avea purici – sau alte lucruri și mai rele –, Max se înclină politicos în fața celor două.

– Apreciez găzduirea pe care mi-o oferi în localul dumitale, doamnă, dar am bătut atâta cale de la Londra și nu mai vreau să pierd o altă noapte acum când sunt atât de aproape de capătul drumului.

Hangița aruncă o privire disperată spre bărbatul care lustruia o halbă de cositor în spatele tejghelei.

– Vă rog, domnule, dacă o să mai așteptați până mâine-dimineață, o să-l punem pe flăcăul Ennor să vă ducă până la conac. Și n-o să-i dau voie să vă ia mai mult de o jumate de penny pentru deranju' ăsta.

Fără să țină seama de propunerea ei, Max se uită în jur, cântărindu-i din ochi pe cei prezenți.

– Tu, cel de-acolo! spuse într-un sfârșit, hotărându-se asupra unei matahale uriașe, cu țeasta ca un pepene lucios, care purta o cămașă de pânză grosolană ce stătea să-i plesnească peste umerii asemănători cu niște dale de piatră. Bărbatul era aplecat peste un blid cu tocană și nu își ridică privirea în timp ce Max se îndreptă către masa lui cu pași mari și apăsați. Pari a fi un om voinic, pe care nițică ploaie nu-l împiedică să câștige niște bani frumoși. Ai trăsură?

– Nu merg. Bărbatul mai luă o îmbucătură de tocană. Nu înainte de răsăritul soarelui. Ei nu i-ar plăcea asta.

– Ei? Max aruncă o privire năucită spre nevasta hangiului. Deși părea capabilă să mânuiască un făcăleț cu ușurință, nu arăta atât de amenințătoare încât să țină ostatic un sat întreg.

– *Ea.* În sfârșit, bărbatul își ridică fruntea pentru a întâlni privirea lui Max și, cu o voce mai adâncă decât a tunetului, spuse: Doamna în Alb de la conacul Cadgwyck.

Capitolul 4

Ceilalți mușterii din han scoaseră un suspin adânc. Prin părțile acelea, catolicismul nu mai era la mare preț de mai bine de trei secole, când regele Henric al VIII-lea hotărâse că era mai simplu să divorțeze de Caterina de Aragon decât să-i taie capul, dar, cu coada ochiului, Max văzu cum un bărbat își făcea semnul crucii.

Pe măsură ce începea să înțeleagă, o emoție pe care abia o recunoscu prinse a clocoti înlăuntrul lui. Dându-și capul pe spate, Max făcu ceva ce nu mai făcuse de luni bune și credea că nu avea să mai facă vreodată. Râse.

Era un râs profund, perfect, tonic, bogat, la fel de nepotrivit în atmosfera încărcată a cârciumii precum plânsul unui prunc la trecerea unui dric.

– Nici asta nu o să-i placă, îl avertiză posac bărbatul cel chel, după care își văzu mai departe de tocană.

Max clătină din cap, râzând încă cu gura până la urechi.

– Nu pot să cred că toate prostiile astea sunt din cauza unei stafii. Deși nu știu de ce ar trebui să mă surprindă. De parcă n-aș fi auzit de tot felul de superstiții, unele mai aiuritoare decât altele. În India există acel *bhoot* care merge cu picioarele de-a-ndărătelea și nu are umbră. În Arabia, iscusitul *effreet* poate să intre în trupul unui om și să pună stăpânire pe el, iar ceilalți, lăsându-se păcăliți, îi îndeplinesc dorințele. Și oare ce castel sau conac părăginit din Anglia nu are propriul demon cu chip de câine sau propria Stafie Cenușie? M-am documentat atunci când am hotărât să vin aici, și se pare că în Cornwall stafiile sunt atât numeroase, încât este o minune că nu se împiedică unele de altele. Începu să le numere pe degete: Fiara din Bodmin, împreună cu umbrele tuturor marinarilor ademeniți spre stânci de jefuitorii nemernici care voiau să le ia încărcătura. Apoi mai sunt chiar stafiile tâlharilor

și contrabandiștilor, osândiți să rătăcească pentru totdeauna prin cețuri ca niște năluci pâlpâitoare, drept pedeapsă pentru cumplitele lor nelegiuiri.

Clătină din cap cu mâhnire.

– Dar dacă trebuie neapărat să am și eu stafia mea, cu siguranță va fi o Doamnă în Alb. Pentru că numai bunul Dumnezeu știe cât timp am pierdut bântuit fiind de o femeie!

Sătenii îl priveau chiorâș, de parcă ar fi fost nebun. Într-adevăr, se gândi Max, vocea lui căpătase un ton agresiv, de-a dreptul fioros.

Nevasta hangiului își puse mâinile în șoldurile planturoase și se încruntă dezaprobator, ca pentru a-i arăta străinului cât de repede se puteau întoarce localnicii împotriva lui.

– N-ați lua în râs vorbele noastre dacă ați fi văzut cum arăta fața fostului stăpân al conacului când alerga prin sat, puțin după miezul nopții, pe jumătate mort, fugărit de nu se știe ce drăcovenie se ascunde acolo.

– Nu a scos o vorbă despre lucrurile pe care le-a văzut! adăugă chelnerița, al cărei chip devenise și mai palid sub claia de păr galben ca lămâia.

– Văleu, parcă l-ar fi zărit pe necuratu', oftă un bătrân cu pielea tăbăcită și cu un ochi acoperit de un petic de cârpă.

Ceilalți săteni intrară și ei în vorbă, devenind mai viteji cu fiecare cuvânt.

– S-a jurat că n-o să mai pună picioru' în locu' ăla blestemat nici pentru tot auru' din lume.

– Cel puțin a scăpat cu viață. Cel de dinaintea lui n-a fost la fel de norocos.

– A căzut de la geam, de la catul al patrulea, așa s-a întâmplat. L-au găsit în curte, cu gâtu' sucit.

Tăcerea se așternu din nou peste încăpere. Ploaia se oprise, și pentru o vreme nu se auzi decât șuieratul cumplit al vântului pe sub streșini.

Când în cele din urmă Max vorbi, glasul îi era blând, dar cu o undă de autoritate care îi obliga pe cei prezenți să-l ia în seamă.

– Mi-am petrecut ultimii doisprezece ani călătorind prin locuri pe care cei mai mulți dintre voi nu o să le vedeți vreodată, nici în cele mai îngrozitoare coșmaruri. Am văzut oameni care își făceau unii altora lucruri de neimaginat și care nu se pot povesti, atât pe câmpul de luptă, cât și aiurea. Pot să vă asigur că diavolul pândește în inima oamenilor, așa că nu e nevoie să punem răul pe seama stafiilor și a monștrilor plăsmuiți de imaginație. Dar nu vreau să mai irosesc nici o clipă din timpul meu sau al vostru, încheie el. Vârî mâna într-un buzunar al mantalei și scoase un săculeț din piele pe care îl aruncă spre cea mai apropiată masă, unde ateriză cu un zornăit spectaculos. Douăzeci de lire pentru cel care curajul să mă ducă la conacul Cadgwyck, înainte să se pornească iarăși ploaia.

Ochii mușteriilor de la han străluciră de lăcomie la vederea săculețului.

Max nu juca cinstit. Dar dacă nu ar fi încercat să joace cinstit cea mai parte a vieții și n-ar fi tras ponoasele pentru singura dată când nu o făcuse, nu ar fi ajuns în acea cârciumă nenorocită, la cheremul unei gloate de țărănoi superstițioși. Bărbații din încăpere erau pescari, păstori și fermieri care trăiau de azi pe mâine, zbătându-se să adune rămășițele pe care uscatul și marea binevoiau să li le azvârle. Douăzeci de lire erau mai mult decât ar fi sperat ei să câștige într-un an. Totuși, nici unul nu dădu semne că i-ar fi acceptat oferta.

În cele din urmă, un tânăr sfrijit se ridică încetișor. Fără să țină seama de suspinele consternate ale tovarășilor săi, își scoase căciula cu un gest de respect, înainte să o mototolească în mâinile încordate.

– Derrick Hammett, domnule. La dispoziția dumneavoastră.

Max se uită îndelung la obrajii scofâlciți și la trupul ciolănos de pe care atârnau niște haine ponosite. Într-un târziu, luă punga de pe masă și i-o aruncă.

– Prea bine, flăcăule. Să nu mai pierdem nici o clipă. Sunt convins că Doamna în Alb așteaptă cu nerăbdare să-l întâlnească pe bărbatul care îi va fi de-acum stăpân.

*

Max își imaginase că va ajunge la porțile noului său cămin într-o trăsură uscată, confortabilă, nu înțepenit pe lavița unei căruțe hodorogite, cu pârâiașe de ploaie rece scurgându-i-se pe sub guler și pe ceafă. Deși avusese cele mai bune intenții, flăcăul nu fu în stare să-și respecte promisiunea de a-l duce la conacul Cadgwyck înainte ca ploaia să înceapă din nou.

Îndată ce trecuseră de cei doi stâlpi ai porții hanului, unul înclinat tare spre stânga și celălalt spre dreapta, se porniseră niște rafale violente împotriva cărora borul pălăriei lui Max se dovedise complet inutil.

În timpul acelei călătorii lungi și întortocheate, fusese nevoit de două ori să coboare din cotigă pentru a-l ajuta pe băiat să scoată roțile din șanțurile brăzdate de ploaie, operațiune care îi distrusese mănușile scumpe și îi adusese atât cizmele, cât și dispoziția într-o stare deplorabilă.

Vremea părea să fie la fel de rea ca și oamenii în acea regiune. Chiar când ajunseră în vârful dealului și aproape de speranța unui adăpost, vântul se înteți, alungând și ultimul strop de ploaie. Max putu să simtă mirosul sărat al mării și să audă vuietul stins al valurilor agitate ce se loveau de stânci. Încleștându-și fălcile ca să nu-i mai clănțănească dinții, privi atent prin întuneric, încercând să vadă prima licărire a noului său cămin.

O țandără palidă de lună se ivi din spatele unui mănunchi de nori, și atunci îl zări, cocoțat în vârful stâncilor impozante, ca un soi de balaur mătăhălos.

Tatăl lui îi spusese că luase proprietatea de la un văr îndepărtat pentru un preț de nimic. „Și pe bună dreptate", se gândi Max încruntat.

Era greu de crezut că imobilul apucase zile mai bune, deși probabil apucase chiar secole mai bune. Un turn de piatră încorona unul dintre colțurile structurii. Parapetele stăteau să cadă, iar foișorul din vârf era înclinat periculos. O perdea strălucitoare de iederă se cățărase pe pietrele roase de vreme și prin găurile negre ale ferestrelor, dând impresia că acesta era locul perfect în care Frumoasa Adormită să aștepte sărutul unui prinț care nu avea să vină niciodată.

Ușa de la intrare stătea ca un dinte stricat de lemn în gura unei porți fortificate care aparținea probabil construcției originare. Diverșii descendenți ai întemeietorului trântiseră la întâmplare niște aripi în stil elisabetan de o parte și de alta a porții, după care împodobiseră hidoșenia cu detalii gotice – frontoane amplasate alandala, ferestre în ogivă cu vitralii crăpate, garguie neastâmpărate ce scuipau șuvoaie de apă peste capul oricărui nechibzuit care ar fi trecut pe sub ele.

Locul era învăluit într-un aer tragic de părăsire. Obloanele atârnau în unghiuri ciudate la ferestrele murdare, iar pe acoperiș se vedeau din loc în loc spărturi: plăcuțele de ardezie fuseseră aruncate în noapte de degetele jucăușe ale vântului și nu mai fuseseră niciodată puse la loc.

Dacă însoțitorul lui nu i-ar fi confirmat că ajunsese la destinație, Max ar luat conacul drept o ruină. Casa arăta de parcă le-ar fi făcut tuturor o mare favoare dacă și-ar fi dus la bun sfârșit alunecarea inevitabilă peste marginea falezei și de acolo în mare.

În ciuda stării ei deplorabile, sau poate chiar din acest motiv, Max simți o afecțiune ciudată față de bătrâna clădire. La urma urmelor, i se potrivea. Nu arăta ca un cămin, ci ca bârlogul unei fiare care-și linge rănile în tihnă și singurătate.

Norii goniți de vânt acoperiră luna. În acea clipă, la fereastra turnului părăginit, Max zări o licărire stinsă, albicioasă, care dispăru la fel de repede cum apăruse.

Își încruntă sprâncenele. Poate că se înșelase, și turnul nu era abandonat. Sau poate că un ciob de sticlă care se hâțâna de giurgiuveaua vreunei ferestre oglindise ceva. Dar ce?

Luna se ascundea ca o fricoasă pe după nori, lăsând să se vadă numai întinderea nesfârșită a mlaștinii de-o parte a conacului și, de partea cealaltă, stâncile colțuroase și marea clocotitoare.

Dintr-odată, licărirea apăru din nou, ca o himeră luminoasă pe zidul gros al nopții.

Max aruncă o privire întrebătoare spre tovarășul său de drum, însă Hammett își drămuia fiecare strop de atenție pentru a struni caii să nu o ia la vale. Amândoi își smuceau capetele și nechezau neliniștiți ca și cum ar fi împărtășit dorința stăpânului lor

de a părăsi acele locuri. Când Hammett reuși să-i stăpânească și putu să se uite în jur, turnul era cufundat din nou în beznă.

Max se frecă la ochi pe furiș. Nu era el omul care să aibă vedenii. În mod clar, licăririle acelea fantomatice erau un semn al epuizării, o festă pe care i-o jucau ochii obosiți după acea călătorie istovitoare. La halul în care era conacul, un vizitator risca mult mai mult să fie ucis de o țiglă căzută de pe acoperiș sau de vreo balustradă putrezită decât de o stafie pusă pe rele.

– Sunteți sigur că vă așteaptă, milord? îl întrebă tânărul vizitiu.

Scuturându-și picăturile de ploaie de pe genele roșietice, acesta se holba la clădirea amenințătoare din vârful dealului.

– Nu încape nici o îndoială, îi răspunse Max sigur pe sine. Avocatul meu le-a dat de știre cu mai bine de o lună în urmă. Servitorii au avut tot timpul să se pregătească pentru sosirea mea.

Nu putu să-l învinovățească pe tânăr pentru aerul neîncrezător cu care-l privea. În afară de misterioasa licărire albă, casa părea la fel de părăsită și de neprimitoare ca o criptă.

Își luă geamantanul și coborî din cotigă. Își lăsase restul bagajelor la han, asumându-și riscul ca sătenii să cotrobăie prin ele, deoarece în căruță ploaia le-ar fi murat în câteva clipe.

– E aproape zece. Trebuie să luăm în seamă ora târzie. Și nu prea îmi vine să cred că slujitorii ar sta aliniați în fața ușii să-i ureze bun venit stăpânului pe o vreme cumplită ca asta.

Deși Hammett nu părea prea convins, dădu ușor din cap a încuviințare.

– O s-aduc restu' cuferelor când se ivesc zorii, milord. Vă jur!

Max scoase din buzunar o a doua pungă cu bani și i-o aruncă.

– După toți anii cât am lucrat la Compania Indiilor de Est am ajuns să cred că vitejia și mărinimia unui tânăr trebuie răsplătite.

– Vai, domnule! Hammett se holbă uimit la pungă. Vă foarte mulțumesc, domnule! Și laolaltă cu mine, maică-mea și surorile mele. Ce-o să se mai bucure când o să vadă punga asta! Deși murea de nerăbdare să plece, mai aruncă spre casă o privire șovăitoare. Doriți să v-aștept până când veți fi la loc sigur, înăuntru?

– Îți mulțumesc, dar nu...

Cât ai clipi din ochi, Hammett smuci frâiele, iar căruța porni la vale.

– ... e nevoie, sfârși Max propoziția într-o șoaptă auzită doar de el.

Huruitul roților se stinse iute, lăsându-l doar cu tovărășia vântului care se jeluia printre ziduri.

Cu geamantanul într-o mână și bastonul în cealaltă, se îndreptă spre casă. Cândva, își imaginase un scenariu diferit pentru momentul întoarcerii dintr-o călătorie îndelungată. Unul în care o soție iubitoare alerga să-l întâmpine, urmată de unul sau două ghemotoace cu părul galben ca spicul grâului, toți dornici să-i sară în brațe, sufocându-l sub sărutări și urându-i bun venit acasă.

Se îndreptă de spate și porni cu pași mari către ușă, alungând fără milă acea plăsmuire. În timp ce urca treptele de piatră care duceau la intrarea cu coloane șubrede, vântul îi aruncă în față câteva picături reci de ploaie.

Se opri șovăitor în capul scărilor în timp ce-și scotea pălăria. Nu avea habar ce trebuia să facă. Era obișnuit să fie întâmpinat cu respect oriunde mergea, și nu să fie lăsat afară, în fața unei uși încuiate, ca un amărât la porțile raiului.

Oare ar trebui să lovească cu ciocanul de alamă tocită pentru a-și face anunțată prezența? Sau chiar să apese pe clanță? Sau pur și simplu să intre fără nici o șovăială, ca și cum ar fi fost acasă la el? Păi așa și era, fir-ar să fie!

Chiar când își ridică bastonul să împingă ușa, aceasta se mișcă ușurel spre interior, iar țâțânile neunse protestară cu un scârțâit.

Capitolul 5

Max era cu ochii în patru, așteptând cu inima îndoită să dea peste un vârtej de pâclă sau de un vârcolac zornăindu-și lanțurile. Un bărbat îndesat, cu umeri încovoiați și cu o coamă de păr alb, apăru în ușă ținând un sfeșnic de argint. Cum mâna îi tremura, flacăra lumânării îi arunca umbre mișcătoare pe frunte.

Fără vreo explicație sau vreun cuvânt de bun venit, bărbatul se dădu înapoi, ca și cum nu i-ar fi păsat dacă Max îl urma sau nu.

Max ridică din sprâncene, dar nu șovăi prea mult. Deși izul de mucegai și flacăra palidă a lumânării nu aveau nimic de-a face cu ideea de confort, erau de preferat, fără îndoială, nopții întunecate și umede.

Holul de la intrare se întindea pe două etaje și era acoperit cu un tapet vișiniu. În locurile unde bucățile desprinse atârnau în fâșii, se zărea tencuiala goală de dedesubt. Probabil că aceasta acoperea niște lambriuri din lemn scump, se gândi Max. În ciuda nedreptăților suferite în ultimele secole, clădirea părea să aibă o structură sănătoasă.

Când ajunseră sub un candelabru impunător își ridică privirea. Pânze de păianjen înveleau brațele din alamă coclită, iar lumânările odată elegante zăceau acum topite în cocoloașe de ceară. De cealaltă parte a holului, o scară largă ducea la o galerie cufundată în beznă. Un ceas înalt se sprijinea de zid la piciorul scării, cu pendulul nemișcat, fără să scoată vreun sunet. Limbile lui erau încremenite, ca și cum ar fi arătat de o veșnicie ora douăsprezece și un sfert.

Însoțitorul taciturn îl conduse în salon. Câteva lămpi cu gaz împrăștiate pe mai multe mese se străduiau să țină piept întunericului, dar nu era greu de ghicit de ce, dinspre drum, conacul arăta atât de neprimitor: ferestrele largi cu care fusese înzestrat

erau acoperite de draperii de catifea pline de praf. Amintindu-și cu nostalgie flăcările ce trosneau vesel la Pisica și Șobolanul, Max observă că în șemineul de marmură nu se obosise nimeni să facă focul pentru a-i ura bun venit. Oare servitorii erau atât de înapoiați, încât nu aveau habar nici măcar de acest gest de minimă politețe?

Își lăsă geamantanul pe covorul turcesc în culori șterse. Majordomul – sau cel puțin asta era funcția pe care i-o atribuia Max, dat fiind că nu se prezentase – puse sfeșnicul pe o măsuță așezată între două ferestre și trase fără vlagă de șnurul destrămat al unui clopoțel. Un nor de praf se împrăștie în jur, făcându-l să strănute năprasnic. Bărbatul încă mai fornăia pe nas și își ștergea ochii cu mânșeta cămășii când ușa de la celălalt capăt al salonului se deschise, iar servitorii se adunară să-și întâmpine stăpânul.

Reușiră să se alinieze cum se cuvine doar după îndelungi înghionteli, chicoteli, șoapte și călcături pe picioare. Max simți cum furia i se transforma în groază. Delăsarea jalnică în care se afla conacul nu era de mirare, ținând cont de efectivele reduse ale personalului. În casa lui din Belgrave Square avea de două ori mai mulți servitori, pe când aici nu se vedeau decât majordomul, cinci slujnice și un flăcăiaș care purta o livrea de lacheu croită, fără îndoială, pentru un bărbat în toată firea. O perucă pudrată, care arăta de parcă fusese trasă de pe creștetul unui nefericit aristocrat francez chiar *după ce* acesta făcuse cunoștință cu ghilotina, îi stătea pieziș pe cap. Max clipi când o molie apăru din perucă și se îndreptă fâlfâind din aripi spre o lampă.

În timp ce slujnicele își priveau picioarele, flăcăiașul se propti pe călcâie și îi aruncă lui Max o privire obraznică.

Printre ei nu se găseau nici un bucătar, nici un servitor care să toarne vinul la masă, nici un valet. Max începu să regrete deja că nu-*și convinsese valetul să ia calea exilului împreună cu el.* Își închipuise că avea să găsească la conac un slujitor care să-i preia atribuțiile. Când era cât pe-aci să-și piardă orice speranță pentru o primire cuviincioasă, o femeie se strecură pe ușă și se așeză la capătul rândului, cu buzele arcuite într-un zâmbet respectuos.

– Bună seara, domnule. Eu sunt menajera și mă numesc doamna Spencer. Vă rog să-mi dați voie să vă urez bun venit la conacul Cadgwyck.

Max știa că era datoria majordomului să-i întâmpine pe oaspeți, dar noul său majordom era ocupat să-și scuture câteva fire de praf de pe haina mâncată de molii. Mâinile îi tremurau și mai tare acum că scăpaseră de sfeșnicul greu.

– Doamnă Spencer, spuse el înclinând capul cu o plecăciune scurtă.

Chiar dacă ceilalți alcătuiau o adunătură pestriță, doamna Spencer părea să aibă toate calitățile necesare unei menajere englezoaice. Ținuta îi era fără cusur, și avea o postură mai semeață decât mulți militari pe care îi cunoștea Max. Un șorț alb scrobit îmblânzea asprimea rochiei negre. Părul brunet era strâns la ceafă într-un fileu, cu o sobrietate aproape dureroasă. Tenul deschis la culoare, neted și fără nici un rid, nu dădea nici un fel de indiciu despre vârsta ei. Max socoti că avea, ca și el, vreo treizeci și trei de ani, dacă nu și mai mult.

Era o femeie simplă, fără nimic izbitor sau special care să atragă atenția unui bărbat. Avea bărbia ascuțită, pomeții proeminenți, nasul subțire și drept, dar poate un pic prea lung pentru a fi considerat gingaș. Zâmbea cu gura închisă, ca și cum buzele ei erau obișnuite să rețină vorbele care-i stăteau pe limbă. Sau poate că doar încerca să ascundă niște dinți stricați. Singura trăsătură care ar fi putut ispiti un bărbat să o privească mai atent erau ochii. Adâncimile de un verde-închis străluceau de o inteligență care ar fi trecut cu ușurință drept răutate la o femeie mai puțin precaută. Singurele concesii făcute frivolității erau dantela fină care ieșea de sub guler și lănțișorul subțire din argint care abia se întrezărea. O curiozitate firească îl făcu pe Max să se întrebe ce atârna la capăt. Poate, o miniatură ieftină înfățișând chipul domnului Spencer?

– Sper că ați avut o călătorie plăcută, spuse ea arcuindu-și delicat sprâncenele.

Max se uită în jos. Apa încă îi mai picura de pe tivul mantalei, înmuind covorul, iar cizmele Wellington din piele de vițel aveau o crustă groasă de noroi. Își îndreptă din nou privirea către ea.

– O, a fost divin.

Așa cum își închipuise, ironia lui mușcătoare nu avu nici un efect.

– Mă bucur să aud asta. Din păcate, sunt unii care consideră clima noastră cam aspră.

– Chiar așa? făcu el, însă cuvintele îi fură acoperite de un nou tunet asurzitor. Nu-mi pot închipui de ce ar avea o asemenea opinie.

– Cu îngăduința dumneavoastră, vă voi prezenta și restul personalului.

Dacă nu ar fi fost tulburat de timbrul catifelat al glasului ei, Max i-ar fi adus la cunoștință că singurele lucruri pe care le-ar fi dorit în acea clipă erau un pahar mare de coniac și un pat cald. Nota de rafinament din vorbirea ei nu-l surprinse. De regulă, membrii de frunte ai personalului, chiar dacă proveneau din satele din împrejurimi, împrumutau accentul stăpânilor. Noua sa menajeră nu făcea excepție.

– Acestea sunt slujnicele, zise ea arătând spre șirul de tinere: Beth, Bess, Lisbeth, Betsy și Lizzie.

De-abia ajunsese la capătul rândului, că o a șasea slujnică intră alergând în salon.

– Și Pippa, adăugă doamna Spencer pe un ton rece.

Dacă celelalte slujnice își făcuseră timp cel puțin să-și prindă părul și să-și pună șorțurile și bonetele, tânăra Pippa arăta de parcă atunci căzuse din pat. Rochia îi era boțită, gulerul larg deschis la gât, iar bumbii botinelor zgâriate nici măcar nu-și dăduse osteneala să-i încheie.

Celelalte slujnice făcură reverențe respectuoase; Pippa căscă și se scărpină în părul negru încâlcit, după care mormăi: „Excelența Voastră".

– „Milord" va fi îndeajuns, zise Max. Nu voi fi „Excelența Voastră" decât după moartea tatălui meu, care este sănătos tun, așa încât se prea poate să trăiască mai mult decât mine.

– Cu puțin noroc, murmură încetișor tânărul lacheu.

– Ce-ai spus? se răsti Max.

Doamna Spencer zâmbi larg în timp ce îl ciupea drăgăstos pe băiat de ureche.

– Dickon, lacheul nostru șef, tocmai spunea că suntem foarte norocoși să avem un nou stăpân aici, la conacul Cadgwyck. A cam fost lăsat în voia sorții de când predecesorul domniei voastre a plecat în mare grabă.

– Desigur! bolborosi Dickon, frecându-și urechea și aruncându-i o privire revoltată pe sub genele roșietice. Și eu am spus același lucru. Chiar același lucru.

După câte își dădea seama Max, flăcăiașul nu era doar lacheul-șef. Era, de fapt, *singurul* lacheu.

– A fost chemat la Londra pentru o afacere care nu mai putea să aștepte, nu-i așa?

Max știa că fostul stăpân al conacului fugise mâncând pământul, îngrozit de o stafie teribilă, născocită de propria minte, dar nu voia să se dea în vileag.

– Așa se pare, răspunse calm doamna Spencer. Mă tem că nu a stat destul de mult încât să ne dezvăluie motivul plecării sale atât de neașteptate. Întorcându-i spatele lui Max, rosti cu o voce caldă: Aș fi nepoliticoasă dacă nu l-aș include în lista prezentărilor pe căpitanul acestei corăbii falnice care este conacul Cadgwyck, preacinstitul nostru majordom, domnul Hodges.

Cuvintele îi fură întâmpinate de un sforăit. Max își întinse gâtul să-l zărească pe bărbatul care îi dăduse drumul în casă și care acum moțăia tolănit pe un scaun Hepplewhite decolorat. Bărbia îi era căzută în piept, sugerând imaginea unui porumbel dolofan ce se odihnea cu ciocul îngropat în pene.

– Domnule Hodges, repetă menajera, mult mai tare de data aceasta.

Majordomul tresări speriat.

– Cred că e ora de servit ceaiul, nu-i așa? Imediat alerg să aduc căruciorul.

Ieși în fugă din încăpere sub privirile consternate ale celorlalți.

Max își încruntă sprâncenele. Bărbatul nu era mut, așa cum crezuse, ci doar un nebun obișnuit.

Atunci când doamna Spencer se întoarse spre el, era din nou calmă și cu zâmbetul pe buze. Împreunându-și mâinile în față, ca un fel de Buddha preafericit, spuse:

– Trebuie să fiți foarte istovit după o călătorie atât de lungă. Dickon va fi extrem de încântat să vă arate unde este camera dumneavoastră.

Judecând după privirea lui dușmănoasă, tânărul lacheu ar fi fost și mai încântat să-l arunce pe Max de pe cea mai apropiată stâncă. Sau prin fereastra deschisă cea mai la îndemână.

– Nu este nevoie, doamnă Spencer, spuse Max. Prefer să mă însoțiți dumneavoastră.

Deși așa ceva n-ar fi părut cu putință, fața posomorâtă a lui Dickon se întunecă și mai tare.

Doamna Spencer își păstră pe chip aceeași atenție politicoasă.

– Pot să vă asigur că tânărul Dickon este cât se poate de priceput...

Max făcu un pas spre ea, folosindu-se de avantajul staturii sale impunătoare pentru a-și sublinia cuvintele:

– Insist.

Surâsul menajerei deveni șovăielnic. Deși, după toate aparențele, nu-i convenea, trebuia să se supună; altfel, ar fi însemnat să-l sfideze în fața celorlalți servitori, ceea ce ar fi fost, într-adevăr, un exemplu prost.

În cele din urmă, femeia își recăpătă zâmbetul. Buzele ei întredeschise aminteau de o vietate încolțită care își arată dinții. Dinți care erau în stare perfectă, mici și albi, impresionant de regulați, în afară de strungăreața fermecătoare care îi despărțea pe cei doi din față.

– Prea bine, milord, spuse ea ceremonios, luând sfeșnicul pe care majordomul îl lăsase pe masă.

Max avu senzația că urma să-l trosnească peste ceafă cu obiectul greu de argint.

Doamna Spencer porni către hol, aruncându-i peste umăr o privire care putea fi luată cu ușurință drept o provocare dacă ar fi făcut parte din aceeași clasă socială și nu ar fi fost unul stăpân, iar celălalt slugă.

– Mergem?

Max o urmă pe noua sa menajeră pe scara plină de umbre, către întunericul și mai adânc care învăluia primul etaj. Știa că ar fi trebuit să-i fie rușine. Dintotdeauna fusese autoritar, dar niciodată nu-i plăcuse să-i întărâte pe alții. Atunci, oare de ce îl amuzase să-și bată joc de un om pe care nu-l cunoștea și care pe deasupra mai era și în serviciul său? Îi era foarte greu să o învinovățească pe doamna Spencer pentru că încercase să i-l bage pe gât pe Dickon.

Aproape toată viața, Max respectase fidel regulile de bună-cuviință. Știa foarte bine că nu era deloc potrivit ca o femeie să însoțească un bărbat în dormitorul acestuia, mai ales că abia se cunoscuseră. Poate că pur și simplu voise să vadă dacă acel calm perfect pe care îl afișa femeia avea vreo fisură. Judecând după cât de drept își ținea capul, după umerii țepeni și cadența aproape militărească cu care pășea pe fiecare treaptă a scării, se părea că armura rămăsese intactă. Mersul ei era atât de hotărât, încât parcă i-ar fi urmat în marș pe Hannibal și elefanții lui pe când traversau Alpii, în timpul celui de-al doilea război punic.

Privirea lui se duse ceva mai jos, unde descoperi mișcarea unduitoare a șoldurilor, o slăbiciune pe care nu o bănuise. Îl tulbura închipuirea feminității delicate sub straturile bătoase de pânză apretată. Când doamna Spencer îi aruncă o privire peste umăr, Max își îndreptă iute ochii către fața ei. Nu avea obiceiul să studieze cu interes fundul unei femei, mai ales al uneia care lucra pentru el.

– Să presupun că cei pe care mi i-ați prezentat reprezintă întregul personal? o întrebă, sperând ca astfel amândoi să-și aducă aminte cine era stăpânul conacului.

– Nu, nicidecum! exclamă doamna Spencer, ca și cum această idee ar fi fost o prostie. Mai este Nana, bucătăreasa. Nu am crezut că este nevoie să o deranjez, pentru că se scoală foarte devreme să pregătească micul dejun. Și doamna Beedle, care vine din sat în zilele de marți, de două ori pe lună, să ajute la spălatul rufelor. Aflați, milord, că noi știm cum să ne gospodărim aici, la Cadgwyck. Și o facem cu folos.

În timp ce lăsa dâre cu degetele prin praful gros care acoperea balustrada, Max se întrebă dacă nu cumva femeia era la fel de nebună ca noul său majordom.

Cât dură acea tăcere stânjenitoare, își dădu seama că doamna Spencer avea o însușire foarte ciudată: zornăia la fiecare pas. În doar un minut, creierul său obosit înțelese că sunetul muzical venea de la impresionantul inel cu chei pe care menajera îl purta la brâu.

– Aveți o adevărată colecție de chei, remarcă el.

– Cineva trebuie să fie cu ochii în patru și să vegheze peste toate, răspunse ea fără să clipească.

– Trebuie să fie greu să te furișezi așa. Ca o pisică cu un clopoțel prins la gât.

– *Au contraire,* milord, susură ea, reușind încă o dată să-l surprindă cu felul în care pronunța cuvintele în franceză. Dacă toată lumea știe că pisica poartă clopoțel la gât, aceasta devine mult, mult mai periculoasă atunci când și-l scoate.

De data aceasta, zâmbetul pe care i-l aruncă peste umăr era dulce-pisicesc. Când doamna Spencer își îndreptă din nou atenția către scări, Max îi privi printre gene spatele delicat. Și-o închipuia strecurându-se pe coridoarele conacului, în toiul nopții, dedându-se la tot soiul de răutăți. Fără îndoială, pisicuța asta avea și gheare.

Unduirea șoldurilor pe sub fustele respectabile părea și mai accentuată acum, de parcă ar fi vrut să-l ațâțe anume. Când ajunseră

la etaj, umbrele tremurânde pieriră în strălucirea delicată a lumânării. Un nimb de lumină se cățără pe perete, punând în valoare portretul atârnat dincolo de capătul scărilor.

Privirea lui Max se îndreptă într-acolo precum o molie atrasă irezistibil de flacăra unei lumânări ce-i va aduce sfârșitul. I se tăie răsuflarea. Uită pe loc de doamna Spencer. Dorința lui disperată de a se vârî într-un pat cald și uscat rămase doar o amintire.

Toate dispărură, mai puțin imaginea care îi plutea în fața ochilor.

Capitolul 6

– Dumnezeule mare! spuse Max în șoaptă, luând sfeșnicul din mâna doamnei Spencer și îndreptându-l în sus.

Menajera suspină resemnată, ca și cum ar fi anticipat o asemenea reacție.

Max frecventa cele mai rafinate familii londoneze, vizitase nenumărate muzee din Florența și Veneția și văzuse sute de portrete la viața lui, unele realizate de maeștri precum Gainsborough, Fragonard și Sir Joshua Reynolds. La Dryden Hall, reședința în care crescuse, exista o galerie impresionantă cu portretele severe ale strămoșilor săi. Acum însă era ispitit să le considere doar niște pete de vopsea uscată pe o pânză.

Artistul care făcuse acel portret reușise să surprindă nu doar trăsăturile fizice, ci și sufletul personajului. Chiar și ochii cei mai lipsiți de simțire și-ar fi dat seama că fusese îndrăgostit nebunește de modelul său și că dorise să transmită această trăire tuturor celor care-i contemplau opera.

Dădea cumva iluzia că o surprinsese cu o clipă înainte să-i înflorească un zâmbet. Un colț al buzelor era îndreptat în sus, ținând privitorul cu sufletul la gură în așteptarea gropiței care avea să urmeze negreșit. Buzele pline, de culoarea mărgeanului, păreau să tachineze cu promisiunea unui zâmbet, dar ochii căprui râdeau fără ascunzișuri pe sub aripile grațioase ale sprâncenelor. Erau ochii unei femei care gusta pentru prima dată din puterea pe care o avea asupra bărbaților și savura fiecare înghițitură.

Buclele blonde erau strânse lejer în creștet și prinse cu o panglică de un albastru de Prusia, însă câțiva cârlionți scăpaseră și încadrau obrajii de un trandafiriu pe care nu l-ar fi putut reproduce nici cel mai scump fard. Purta o rochie cu talie înaltă, de un galben fastuos amintind de florile primăverii, în contrast cu fundalul

negru al coridorului. Privirea lui Max se opri asupra sânilor plini ce se profilau din decolteul pătrat al corsajului.

Frumusețea și grația acelei femei erau atemporale. Tabloul ar fi putut fi pictat la fel de bine cu un deceniu sau cu un secol în urmă. Era cu neputință de spus.

– Și totuși, cine ești? murmură el.

O privire scurtă înspre coridor îl încredință că restul portretelor fuseseră scoase de pe pereți, în locul lor rămânând doar niște forme dreptunghiulare.

Menajera pufni, reamintindu-i că era prin preajmă.

– Celelalte opere de artă au fost vândute, dar *ea* a venit la pachet cu casa. E o clauză a contractului de vânzare. Nu contează prin câte mâini trece proprietatea, portretul trebuie să rămână.

Max înțelegea perfect de ce foștii stăpâni ai casei nu se plânseseră de o asemenea moștenire ciudată. Majoritatea bărbaților ar fi fost fericiți să treacă pe lângă portret în fiecare zi și să-și imagineze că superba făptură le era soție. Sau amantă.

– Cine este? întrebă el după o ușoară ezitare. Știa că răspunsul avea să trimită femeia din portret în trecutul căruia cu siguranță îi aparținea.

– Poate altă dată, milord. Este târziu și știu că sunteți foarte ostenit. N-aș vrea să vă plictisesc.

Doamna Spencer dădu să plece, însă mâna lui Max îi prinse brațul ca într-un clește.

– Plictisiți-mă.

Rămase încremenită la auzul ordinului dat pe un ton poruncitor. Doar cu câteva clipe înainte, Max aproape că uitase de existența ei. Acum, în lumina tremurândă a sfeșnicului, își dădu seama pe deplin cât de aproape stăteau unul de celălalt. Percepea fiecare respirație ce se strecura printre buzele întredeschise, ridicarea și coborârea sânilor pe sub pânza apretată a corsajului, parfumul discret și proaspăt de săpun de rufe și pâine aburindă care rămăsese lipit de ea așa cum parfumurile scumpe se lipeau de pielea doamnelor din înalta societate.

Sub degetele lui, oasele ei păreau fragile. Greșise atunci când o comparase cu o materie dură și rece precum granitul sau oțelul.

Privirea îi alunecă spre buzele ei. Când nu erau arcuite într-un zâmbet profesional, lipsit de veselie, arătau surprinzător de moi, umede și îmbietoare...

Abia acum observă că sfeșnicul se înclinase, iar ceara i se scurgea pe cizmele și așa greu încercate. Vraja ciudată care-i învăluise își pierdu brusc orice putere.

Își trase mâna înapoi și spuse ursuz:

– Nu a fost o rugăminte, doamnă Spencer. A fost un ordin.

Menajera își netezi mâneca mototolită; privirea pe care i-o aruncă pe sub franjurile genelor cafenii exprima o părere deloc favorabilă despre ordinul respectiv.

– Numele ei este... *a fost* Angelica Cadgwyck.

„Angelica." Privirea lui Max rătăci iarăși spre femeia din tablou. Avea un nume potrivit. În ciuda farmecului ce invita la păcat, chipul ei era acela al unui înger.

– Să înțeleg că familia ei a dat numele conacului și al satului?

– Până acum vreo zece ani, ei stăpâneau ținutul. Și, din câte am înțeles, Angelica era tratată ca un fel de prințesă moștenitoare. Mama ei murise în chinurile facerii, iar tatăl, lordul Cadgwyck, o iubea ca un nebun.

– Cine ar putea să-l condamne? mormăi Max, vrăjit iarăși de promisiunea ațâțătoare din ochii aceia căprui, scânteietori. Ce s-a întâmplat cu ea?

Doamna Spencer îi atinse cu cotul mâneca hainei atunci când se așeză alături de el în fața tabloului. În privirea ei se citea un dezgust la fel de intens ca fascinația pe care portretul o exercita asupra lui.

– Ceea ce se întâmplă întotdeauna când o tânără este răsfățată în așa măsură, încât are impresia că orice moft trebuie să-i fie satisfăcut, fără să se gândească vreodată la consecințe. Adică, scandal. Nenorocire. Distrugere.

Mirat de unda de dispreț pe care i-o simțise în voce, Max aruncă o privire piezișă către profilul dezaprobator al menajerei. Ar fi trebuit să-și dea seama că o asemenea femeie nu putea să aibă nici un fel de compasiune pentru cei care cădeau pradă ispitelor

trupești. Probabil că respingea cu hotărâre chiar și plăcerile cele mai nevinovate.

– Ce fel de scandal? întrebă el, deși putea să bănuiască.

– La un banchet dat în onoarea ei, atunci când a împlinit optsprezece ani, a fost prinsă împreună cu un tânăr într-o situație compromițătoare. Cred că era chiar artistul care a pictat acest portret. Eu nu sunt de loc din Cadgwyck, așa că nu cunosc chiar toate amănuntele. Tot ce știu este că, potrivit zvonurilor, fratele ei l-a împușcat mortal pe tânărul acela fără să-i acorde măcar șansa unui duel. Tatăl ei a suferit un atac de apoplexie și a înnebunit de durere. Fratele a ajuns la închisoare...

– La închisoare? o întrerupse Max, prins mai mult decât ar fi vrut în mrejele acelei povești lugubre.

– Familia Cadgwyck era încă foarte influentă prin părțile acestea, așa că tânărul a reușit să scape de spânzurătoare, fiind deportat în Australia. Se pare că, înainte de tragedie, tatăl ei făcuse niște afaceri nechibzuite. Creditorii s-au repezit ca rechinii ce simt miros de sânge în apă, și familia a pierdut totul: averea, onoarea, chiar și conacul pe care și-l transmiteau de la o generație la alta de cinci sute de ani.

Max își îndreptă privirea către tablou.

– Ce s-a întâmplat cu ea?

Doamna Spencer ridică din umeri, ca și cum soarta unei fete nesăbuite nu o interesa aproape deloc.

– Ce mai putea să i se întâmple după ce adusese nenorocirea asupra tuturor celor pe care îi iubise? Știind că a doua zi trebuiau să părăsească pentru totdeauna conacul, s-a aruncat de pe o stâncă în mare.

De când Clarinda îl alesese pe Ash în locul lui, Max se obișnuise cu durerea surdă și apăsătoare din inimă. Împunsătura ascuțită pe care o simți în acel moment îl luă însă pe nepregătite. Nu avea nici un rost să fie mâhnit de soarta unei fete pe care nu o întâlnise niciodată. Pe de altă parte, i se părea de neconceput ca făptura aceea din tablou să se predea fără luptă.

– S-a făcut vreo anchetă? Au existat suspiciuni de crimă?

– Nu, nici una, replică doamna Spencer pe un ton categoric. Fata a lăsat un bilet în care își explica foarte limpede intențiile.

– Biletele pot fi contrafăcute.

Menajera îi aruncă o privire piezișă.

– Poate că asta se întâmplă în piesele de teatru foarte complicate sau în romanele gotice, dar aici, în Cornwall, nu suntem atât de pricepuți sau de diabolici. Cred că a fost doar fapta necugetată a unei fete copleșite de vinovăție.

Cu ochii la tablou, Max abia dacă-i auzi vorbele.

– Mi-ar fi plăcut să o cunosc.

– Nu vă pierdeți speranța, milord. S-ar putea să vă surâdă norocul.

Doamna Spencer îi luă sfeșnicul din mână și se îndreptă către scara din capătul coridorului, lăsându-și stăpânul să hotărască dacă voia să o urmeze sau să rămână singur în beznă.

Max alese prima variantă, nu înainte de a arunca o ultimă privire la portretul nestăpânitei domnișoare Cadgwyck.

Odată ajunși la etajul al doilea, în aripa de răsărit, doamna Spencer folosi o cheie din bogata sa colecție ca să descuie ușa dormitorului. Încăperea spațioasă încă mai păstra urmele strălucirii de odinioară, dar șemineul de marmură era la fel de întunecat și de rece ca și cel din salon. Pe masă nu se vedea nici urmă de cină. O singură lampă ardea pe noptiera de lângă patul cu baldachin, aruncând în jur mai multe umbre decât reușea să spulbere. Dacă Max ar fi știut că îl aștepta o primire atât de rece, ar fi zăbovit la han să mănânce un castron cu tocană. Așa însă, trebuia să se resemneze cu aroma înnebunitoare de pâine care se răspândea din părul doamnei Spencer. La foamea de lup care îl năpădise, era singurul lucru pe care-l putea face ca să nu se repeadă asupra ei și s-o înghită pe loc.

Anne se dădu la o parte pentru a-l lăsa să treacă, arătându-i limpede că nu voia să facă nici un pas în interiorul camerei. Oare chiar se credea în pericol de a fi dezonorată? Lăsa el impresia că își dorea cu atâta disperare compania unei femei încât s-ar fi aruncat asupra primei slujnice care-i ieșea în cale și ar fi siluit-o pe salteaua roasă de molii?

Simți cum îl cuprindea furia. Deoarece își petrecuse o bună parte din viață căutând cele mai bune metode de a o stăpâni, nu mai putea să-i recunoască semnele decât atunci când era prea târziu.

Abia reuși să-și desprindă maxilarele încleștate ca să vorbească.

– Ar fi un deranj prea mare dacă v-aș ruga să aprindeți focul în cămin? Și poate să aduceți ceva de mâncare pentru cină?

– Nicidecum, spuse ea cu zâmbetul acela enervant de calm. Îl voi trimite pe Dickon cu o gustare și cu geamantanul dumneavoastră. Din prag, se întoarse să adauge: Nu vă fie teamă, milord. Suntem aici să vă îndeplinim orice dorință.

Vocea ei gravă, senzuală, în totală contradicție cu înfățișarea scrobită, avu asupra nervilor lui încordați efectul unui balsam pus pe o rană. Promisiunea aceea nevinovată îi aduse în minte o imagine tulburătoare, așa cum nu mai cunoscuse de mult.

Cu același zâmbet pe chip, menajera îi închise ușa încetișor în față, lăsându-l să se întrebe dacă nu cumva își alesese o pedeapsă mai aspră decât merita.

Ajunsă la etajul întâi, Anne se sprijini de balustradă încercând să-și recapete suflul. Tremurul degetelor cu care se străduia să-și aranjeze părul îi dădea de gol nervozitatea. Își păstrase stăpânirea de sine, dar costul fusese aproape insuportabil.

– Îndrăznesc să spun că Excelența Sa este altfel decât cum te așteptai.

Vocea batjocoritoare, venită din întuneric, o făcu pe Anne să sară și să-și apese mâna pe piept. Nu s-ar fi speriat atât de rău dacă afirmația nu i-ar fi oglindit propriile gânduri.

Pippa ieși din penumbră râzând cu gura până la urechi.

– Ce-i? Ai crezut că sunt o stafie?

Făcând eforturi să-și potolească bătăile inimii, Anne o privi furioasă.

– Dacă-mi mai apari așa în cale, o să devii una înainte să bagi de seamă. De ce nu ești în pat? Când a trebuit să-l întâmpinăm pe noul stăpân abia te-am putut smulge din așternuturi.

Pippa împlinise șaisprezece ani, dar când își încrețea nasul mic și obraznic arăta de parcă ar fi avut iarăși șapte.

– Nu mai fi așa colțoasă! Voiam să mă asigur că Domnul cel Mare și Tare nu se poartă prea familiar cu tine.

– Și ce-ai fi făcut în cazul ăsta?

– L-aș fi lovit în cap cu vătraiul.

Oricine altcineva ar fi presupus ca Pippa glumea, însă Anne nu fu deloc surprinsă când mâna subțire a fetei scoase dintre pliurile fustei instrumentul cu pricina. Ținând seama de licărirea sălbatică din ochii ei, probabil și-ar fi îndeplinit misiunea cu mai mult elan decât ar fi fost necesar.

– Doamne sfinte, Pippa! strigă Anne. Din cauza ta o să fim spânzurați cu toții! Nu e nevoie să faci pe cavalerul în armură strălucitoare care vrea să salveze o domniță în primejdie. Pot foarte bine să-mi port și singură de grijă.

– Da, dar lordul Privire Posomorâtă arată ca și cum ar fi în stare să siluiască o menajeră, plus una sau două slujnice de la bucătărie, fără ca măcar să-și dea jos mantaua sau să-și mototolească lavaliera de la gât.

Anne oftă amintindu-și că fusese aproape de a-și pierde cumpătul când mâna lui puternică îi cuprinsese brațul într-un gest de o intimitate surprinzătoare.

– Fără îndoială, nu este un biet moș care trage la măsea și ia un cearșaf agățat de o coadă de mătură drept semn prevestitor de moarte.

Observația fetei o obligă pe Anne să retrăiască șocul din clipa când intrase în salon și-l găsise privind amenințător pe sub sprâncenele groase și negre, cu picăturile de ploaie șiroind pe covorul turcesc pe care vreun strămoș jefuitor din neamul Cadgwyck îl luase ca pradă demult, în ultima cruciadă, și îl adusese la castel. În fața acelui chip amenințător, tot ceea ce reușise să facă fusese să-și lipească pe buze zâmbetul agreabil de menajeră competentă.

Contele avea mai mult de doi metri, dar nu înălțimea sau lățimea umerilor, și mai impunătoare pe sub mantaua de ploaie, îl făceau atât de impunător, ci felul în care domina încăperea.

Un altul poate ar fi părut caraghios, stând acolo cu pălăria în mână și cu cizmele năclăite de noroi, dar Dravenwood arăta de parcă ar fi fost pe cale să strige: „Să li se taie capetele!", ordin care i-ar fi fost dus grabnic la îndeplinire.

Probabil că asta păți̧seră frizerul și valetul lui. Șuvițele de păr des, negru ca tăciunele, nu erau tunse scurt, așa cum o cerea moda timpului, ci ajungeau până la gulerul mantalei. Câteva fire argintii îi străluceau la tâmple, iar maxilarele sale frumos sculptate erau umbrite de o barbă care nu mai fusese rasă de cel puțin două zile.

Ochii lui cenușii o făceau să se gândească la cețurile care se răsuceau pe deasupra mlaștinilor. Anne crezuse întotdeauna că cenușiul era o nuanță banală, dar ochii lui, atunci când era nemulțumit, aveau obiceiul derutant de a scăpăra precum fulgerele vara pe cer. Scânteia de inteligență din acei ochi reprezenta o primejdie de prim ordin pentru membrii personalului de la Cadgwyck. Contele era un bărbat care înțelegea repede, și acest lucru îi putea duce la pierzanie dacă nu erau atenți. În momentul prezentărilor o măsurase pe Anne cu privirea, apoi își mutase atenția în altă parte, catalogând-o drept ceea ce era: o slujnică, o ființă inferioară. Nu o găsise atrăgătoare; nu era demnă de interesul lui.

Situația nu trebuia să se schimbe.

– Ei bine, trebuie să recunoști că dacă-l omoram cu vătraiul am fi rezolvat o grămadă de probleme, zise Pippa cu voioșie. Măcar am fi câștigat mai mult timp pentru căutări, înainte ca următorul stăpân să sosească.

– Nu și dacă am fi sfârșit cu toții la închisoarea din sat, așteptând să vină călăul. Totuși, ai dreptate într-o privință: cu cât mai repede va chema lordul Privire Posom..., adică lordul Dravenwood, se corectă Anne, o trăsură care să-l ducă la Londra, cu atât mai bine o să ne fie nouă.

– Să ne fie bine? Am petrecut ultimii patru ani scotocind prin tot conacul, din pivnițe până-n pod, după o comoară care poate nici nu există. Ce înseamnă să ne fie bine?

Anne se străduia să-și ascundă propriile îndoieli de ochii strălucitori și negri ai Pippei.

– Comoara există, și este doar o chestiune de timp până când o vom găsi. Atunci vom pleca pentru totdeauna de aici și ne vom face un cămin al nostru.

– Dar dacă e numai o legendă? O istorioară cu zâne menită să-i amuze pe copii și să înfierbânte închipuirea visătorilor? Visătorii au căutat mai bine de un secol comoara îngropată a căpitanului Kidd și nu au găsit nici măcar un bănuț.

Anne atinse cu degetele medalionul pe care îl ținea întotdeauna ascuns în corsaj, dar niciodată departe de inima ei. Mica bijuterie le amintea amândurora de ce trebuiau să continue căutarea.

– De multă vreme am încetat să mai visez. Știu însă că acea comoară există, iar noi o vom găsi. Trebuie doar să-l trimitem pe lordul Dravenwood la plimbare cât mai repede cu putință, astfel încât să ne vedem de treaba noastră. De preferat, fără să ne folosim de ustensilele trebuincioase pentru șemineu. Luând din mâna fetei arma improvizată, Anne porni pe coridor cu încredere și vioiciune. Deși pare înspăimântător, contele a dovedit deja că suferă de aceeași slăbiciune ca oricare alt bărbat, adăugă ea.

– Și care ar putea fi aceasta? o întrebă Pippa, care mergea tropăind în spatele ei.

Anne se opri și ridică lumânarea în dreptul portretului din capul scării.

– *Ea.*

Buzele voluptuoase ale femeii din tablou păreau să ascundă un secret încântător, care putea fi smuls doar cu un sărut.

– Aha, doamna noastră și-a mai adăugat încă o inimă la colecție, murmură Pippa. Nu se mai satură, nu-i așa?

– Până când lordul Dravenwood i-a văzut portretul aș fi jurat că e lipsit de inimă.

Anne văzuse uimirea de pe chipul contelui și pe fețele altor bărbați. Bărbați care se opreau din drum la vederea portretului și rămâneau cu gura căscată, ca și cum ar fi devenit muți și orbi la orice, în afara frumuseții care se afla înaintea lor.

În momentul în care vraja își făcuse efectul asupra noului stăpân, Anne avusese impresia că devenise aproape invizibilă, licărind stins ca o stea la apropierea zorilor. Ar fi trebuit să fie

bucuroasă că eforturile sale de a trece neobservată fuseseră încununate de un asemenea succes. În schimb, simțea mușcătura ascuțită a dezamăgirii.

Preț de o clipă, își dăduse voie să creadă că el era altfel. Că n-ar fi căzut pradă unor asemenea farmece ușuratice. Nu-și putea închipui cum i se născuse acea iluzie nesăbuită și primejdioasă. Căuta explicația în arcuirea cinică a buzelor lui, în ironia sa mușcătoare sau în felul în care ridurile fine din colțurile gurii i se adânceau, atunci când alții ar fi zâmbit.

Atunci când îl văzuse așezându-și inima și mintea în mâinile albe ca petalele de crin ale Angelicăi, înțelesese că nu era diferit de ceilalți bărbați.

Acum, uitându-se în ochii atotcunoscători ai Angelicăi, simți că o înțepa ceva mai ascuțit decât dezamăgirea, ceva care semăna mai mult cu gelozia. Era de-a dreptul caraghioasă, se gândi. Angelica avea să le fie de folos, așa cum le fusese întotdeauna.

– Hai, Pippa. Trebuie să-l trimit pe Dickon să-i ducă stăpânului cina. Cu cât se culcă mai repede, cu atât o să facă mai repede cunoștință cu femeia visurilor sale.

Coborî lumânarea, lipsind-o pe Angelica de nimbul luminos. În timp ce o îndemna pe Pippa să zorească pasul spre scări, Anne mai privi o dată pe furiș la tablou, rezistând cu greu pornirii copilărești de a scoate limba la chipul semeț.

– Sau a coșmarurilor sale, adăugă ea în șoaptă.

Angelica Cadgwyck se uita la necunoscutul care-i cotropise căminul. Chiar nebărbierit și cu părul în dezordine, era fără îndoială un bărbat frumos. Dar învățase pe propria piele că un chip plăcut putea ascunde o inimă întunecată și nimicitoare.

Sperase să poată arunca o privire înlăuntrul acelei inimi, însă bărbatul adormit își păstra secretele cu strășnicie. Buzele îi erau strânse într-o linie amenințătoare, și cuta abia vizibilă dintre sprâncene îl făcea să arate ca și cum s-ar fi încruntat chiar și în vis. Fu cuprinsă de o dorință ciudată de a-l atinge ca să vadă dacă era posibil să-i șteargă acea cută doar cu o atingere delicată din vârful degetelor.

Dar el era din carne și oase și ea nu era altceva decât un vis, plăsmuit cu bună știință ca să pună stăpânire pe inimile bărbaților. Bănuia că necunoscutul mai avusese de-a face cu stafii. Bolborosea, scrâșnea din dinți și se agita necontenit, iar sudoarea îi lipise pe frunte un smoc de păr negru.

Angelica întinse o mână palidă către el, dornică să atingă un trup cald și solid și clocotind de viață înainte să alunece iarăși în noaptea rece și pustie.

În general, Max nu visa deloc pe timpul somnului. Când îi mărturisise asta logodnicei sale, Clarinda îl privise cu ochii ei verzi strălucitori și exclamase:

– Nu fi caraghios! Cu siguranță visezi. Toți bărbații fac asta. Doar că tu nu-ți amintești ce ai visat.

Nu-i dăduse crezare până în prima noapte petrecută la conacul Cadgwyck, când simțise degetele reci ale unei femei atingându-i tandru șuvița de pe fruntea înfierbântată. Gemuse și se zvârcolise fără astâmpăr în pat. Acea simplă atingere îl alina și îl ațâța în același timp, tulburându-i trupul și sufletul. Tânjea să-i prindă încheietura subțire în palmă, să ia acele degete și să le sărute unul câte unul ca un preludiu la gustul dulce al buzelor. Hotărât să o facă, întinse mâna după ea, dar nu găsi decât aer. Deschise ochii și, după câteva clipe, înțelese că era în patul de la conac, sub un baldachin somptuos, *singur*.

Cum se făcea că visul păruse mai real decât ceața din ultimele luni, pe care abia putuse s-o străbată atunci când era treaz? Nu credea că ar fi fost în stare să-l uite vreodată, mai ales că era încă pe deplin ațâțat și tânjea după atingerea unei femei într-o parte a trupului mai erogenă decât fruntea.

În ciuda atitudinii nepăsătoare pe care o afișa în societate, Max avea porniri trupești mai puternice și mai răscolitoare decât ale majorității bărbaților. Conștient de asta, își făgăduise să le țină în frâu cu strictețe. Învățase un lucru de la fratele său: cât rău le putea face un bărbat celor din jur atunci când își satisfăcea poftele fără să se gândească la consecințe.

Asta nu însemna că ducea o viață de călugăr. N-ar fi plătit pentru plăceri erotice, dar nu se dăduse în lături de la relații cu unele văduve discrete. Totul se sfârșise atunci când Clarinda acceptase ca el să-i facă curte. Era mai lesne să reziste ispitelor știind că avea să împartă patul conjugal cu femeia pe care o iubise cu pasiune aproape toată viața. Nutrise convingerea că, luând-o de soție pe Clarinda, dorințele sale trupești și sufletești aveau să fie împlinite.

„Biet nătărău", se gândi. Aruncă la o parte grămada de cearșafuri și își săltă picioarele lungi peste marginea patului. Frigul umed din cameră îi izbi carnea peste măsură de înfierbântat precum un șuvoi de apă rece ca gheața.

Focul pe care îl aprinsese micuțul lacheu morocănos încă mai scăpăra în șemineu. La lumina lui blândă se zăreau vechiul dulap de mahon din colț și tava cu mâncare abia atinsă, așezată pe masa în stil Pembroke.

Max își dădu seama că era mult prea obosit ca să mai mănânce. Fără tragere de inimă, puse pe farfurie câteva bucățele tari de carne de vacă și doi cartofi, însă peste câteva clipe lăsă jos furculița cu lehamite și se întoarse în pat.

Un curent de aer rece îl luă prin surprindere când prinse a se undui peste firele de păr creț și des care îi acopereau pieptul dezgolit. Străbătut de un fior, Max își întoarse încetișor capul și văzu ușile care dădeau spre balcon larg deschise, ca și cum ar fi poftit înăuntru ceea ce îl aștepta în noapte.

Capitolul 7

Perdelele de dantelă care împodobeau ușile balconului fluturau în adierea brizei precum vălul rupt al unei mirese. Încruntat, se gândi că fuseseră închise atunci când se retrăsese sub baldachinul prăfuit. Putea să jure. Se întinse până la piciorul patului să-și ia halatul, mulțumit că avusese inspirația să-l pună în geamantan, dat fiind că restul bagajelor nu ajungeau decât dimineață. Strângându-și cordonul de mătase în jurul taliei, se ridică și se îndreptă spre fereastră.

Ploaia se oprise, dar luna încă stătea ghemuită după un maldăr falnic de nori, menținând peisajul într-o beznă de nepătruns. Gândindu-se că poate ușile se deschiseseră singure din cauza vântului, Max privi cu atenție încuietorile. Păreau în bună stare, dar asta nu însemna că erau îndeajuns de solide pentru a rezista unei rafale de vânt foarte puternice. Liniștit de explicația rațională pe care o găsise, dădu să închidă ușile și să lase noaptea acolo unde îi era locul. În acel moment însă, o mireasmă neașteptată îi atinse nările. O mireasmă foarte diferită de mirosul curat al ploii și de cel sărat al mării. O mireasmă florală, negreșit feminină.

Nările lui Max se dilatară în timp ce sorbeau licoarea îmbătătoare în plămâni. Îi răscolea niște amintiri din timpul unor nopți fierbinți, aducându-i în fața ochilor imaginea unor petale albe, prea sfioase să înflorească atunci când soarele era încă sus pe cer.

Iasomie.

Ispitit de mireasma irezistibilă, ieși pe balcon fără să simtă răceala dalelor îmbibate de ploaie de sub tălpi. Dacă nu ar fi fost anotimpul nepotrivit pentru o asemenea floare gingașă și frumos mirositoare, ar fi crezut că o pergolă sau un spalier se aflau undeva în apropiere.

Vântul care îi biciuia părul peste ochi și îi smulgea halatul cu degete lacome îi întări convingerea că doar plantele cele mai viguroase ar fi putut să reziste în acel climat aspru. Tot vântul spulberă și acea iluzie de parfum care parcă nu se îndura să plece, făcându-l să se întrebe dacă nu cumva plăsmuise totul în mintea sa. Fără să mai ia în seamă efectele îmbătătoare ale aromei, se îndreptă către ușile balconului. Ar fi putut să se întoarcă la confortul îndoielnic al patului și să pună acele fantezii caraghioase pe seama viselor care îi tulburaseră somnul.

Chiar atunci îl auzi. Clinchetul îndepărtat al unei cutii muzicale ce interpreta o melodie incredibil de frumoasă, deși notele false îi făceau părul să i se ridice pe ceafă. Se întoarse încet pe călcâie, scrutând prin noapte cu ochii mijiți. Aripa de răsărit fusese construită la un asemenea unghi față de poartă, încât oferea o vedere neîngrădită asupra turnului din partea opusă. În absența lunii, care i-ar fi dat un aer de romantism tragic, construcția nu era decât o ruină, o siluetă întunecată peste marea de nori învolburați. Ferestrele turnului erau niște ochi goi, lipsiți de tainicele sclipiri de lumină care i-ar fi adus la viață.

Max ar fi putut să jure că valsul straniu care-i ajunsese la urechi purtat pe aripile vântului venea din direcția aceea. Se aplecă pe marginea balconului, sprijinindu-se de balustrada umedă din fier.

Melodia încetă brusc, ca și cum niște mâini de nălucă ar fi trântit capacul cutiei muzicale.

Max scoase un suspin pe care nici nu-și dăduse seama că-l înăbușise. Rămase mult timp așa, dar nu se mai auzi nici un sunet în afară de murmurul vântului și zgomotul îndepărtat al valurilor zdrobindu-se de stânci.

Altul poate s-ar fi îndoit de simțurile sale, dar lui Max i se ivi un zâmbet batjocoritor în colțul gurii.

– Am fost bântuit de cele mai rele duhuri, șopti el. Dacă vrei să scapi de mine, drăguțo, trebuie să te străduiești mai mult.

Lăsând provocarea să atârne în aer, întoarse spatele nopții și intră în cameră. Închise cu hotărâre ușile balconului și le zăvorî, apoi se urcă în pat.

*

Cum stăpânul precedent rareori se scula înainte de amiază, Anne era convinsă că lordul Dravenwood avea să-și petreacă dimineața lâncezind în pat. Prin urmare, la opt și jumătate, bătaia sacadată a tocurilor lui pe coridorul de la etajul întâi o luă prin surprindere. Ascunse după o armură ruginită mătura cu coadă pe care o folosea ca să așeze pânze de păianjen proaspete pe candelabrul din hol și se repezi să tragă de cordonul clopoțelului. Putea doar să spere că la celălalt capăt se afla cineva care să-i audă sunetul dogit de avertizare.

Din obișnuință își aranjă părul în timp ce se grăbea spre baza scărilor. Se trezise cu noaptea-n cap ca să-și aleagă ținuta, o treabă deloc ușoară atunci când ai la îndemână doar câteva rochii cenușii și negre, toate croite din țesături recuperate de la alte haine. În cele din urmă se hotărî asupra uneia făcute din stofă aspră de lână merinos, în aceeași nuanță de cenușiu ca și ochii lordului Dravenwood. Un șorț proaspăt scrobit completa ansamblul. Șorțul era semnul distinctiv al slujnicei, rostul lui fiind să se asigure că nimeni nu avea să comită o gafă luând-o drept stăpâna casei.

Se asigură că medalionul era ascuns în corsajul rochiei. Mai avea un răgaz de câteva clipe, căci, după sunetul pașilor, lordul Dravenwood se apropia de tabloul din capătul galeriei. Nici un bărbat nu trecuse vreodată pe lângă Angelica Cadgwyck fără a se opri s-o admire. Într-adevăr, zgomotul încetă. Contele cerceta fără îndoială chipul adorabil al Angelicăi, încercând să-și dea seama dacă venirea zorilor destrămase vraja pe care o aruncase asupra lui în timpul nopții.

Când el începu să coboare ultimele trepte, Anne își ținea mâinile în față, cu degetele împreunate, așteptând respectuoasă să-i facă pe plac stăpânului.

Nu avea mari șanse, dacă era să judece după felul amenințător în care o privea pe sub sprâncenele negre si stufoase. Cearcănele sugerau că dormise puțin, sau poate chiar deloc.

Anne își strânse buzele pentru a-și înăbuși un rânjet victorios. Poate că o singură noapte la Cadgwyck fusese de ajuns pentru a-l lămuri că făcuse o greșeală venind acolo. Cu puțin noroc, poate

urma să se intereseze cât de repede i se putea pregăti întoarcerea la Londra. Acesta ar fi un ordin pe care tot personalul s-ar fi grăbit să-l îndeplinească.

Ajuns pe ultima treaptă, contele își pironi privirea pe limbile încremenite ale pendulei.

– Cum ar putea cineva să știe cât e ora în casa asta? Țineți minte să reparați ceasul ăsta afurisit! Probabil îi sesizase uimirea, căci își mută privirea încruntată către Anne: Sper că nu vă supărați așa ușor dacă mai scap din când în când vreo vorbă de ocară. Cât am lucrat pentru Compania Indiilor de Est am stat mai mult printre necioplițiți decât printre doamne.

– O, dar eu nu sunt o doamnă, îi reaminti ea cu blândețe. Eu sunt o menajeră în serviciul dumneavoastră. Și cred ca pendula nu se mai poate repara. Din câte am înțeles, nu a mai mers din noaptea...

Când se opri, el ridică o sprânceană, cerându-i tacit să continue.

Ea suspină cu tristețe, străduindu-se să-i ațâțe curiozitatea.

– De *foarte mult timp.*

Contele mormăi, dându-i de înțeles că, deși nu era satisfăcut de răspuns, se mulțumea cu el. Deocamdată.

– V-ați odihnit bine? îl întrebă ea, cercetându-i chipul cu atenție.

– Atât cât se poate într-un pat cu care nu ești obișnuit. Cu toate că toată viața n-am făcut decât să dorm prin paturi străine. Când Anne ridică o sprânceană nedumerită, un licăr neașteptat de amuzament îi încălzi ochii cenușii și reci. Poziția mea în Consiliul Director al Companiei îmi cerea să călătoresc foarte mult. În locuri cu climă mult mai vitregă decât aceasta. Deși ar fi greu de imaginat, adăugă el cuprinzând cu privirea holul măturat de curent.

– Ce norocos sunteți! Majoritatea oamenilor de pe-aici n-au ajuns să se îndepărteze mai mult de o leghe de peticul de pământ unde au văzut lumina zilei.

– Nu mi-am dorit niciodată. Am preferat întotdeauna micile bucurii ale căminului surprizelor necunoscutului.

– Și soția domniei voastre va veni să ni se alăture aici, la conacul Cadgwyck, odată ce veți fi instalat așa cum se cuvine? întrebă Anne cu grijă.

O umbră îi alunecă pe chipul aspru. Anne nu-și dădu seama că își ținuse răsuflarea decât atunci când îi auzi răspunsul.

– Nu am soție. Atingându-și barba nerasă care-i înnegrea maxilarul, contele mormăi: În clipa asta, un valet mi-ar fi mult mai de trebuință.

Cu siguranță, înfățișarea lui din acea clipă nu avea eleganța așteptată de la un om de lume. Părul ondulat și negru era ciufulit de parcă și l-ar fi greblat cu degetele în loc să folosească o perie. Își dăduse silința îndeajuns ca să-și pună o vestă bordo din mătase lucioasă și o haină neagră, dar nu avea lavalieră. Cămașa cu gulerul descheiat lăsa să i se vadă liniile virile ale gâtului.

Ceva din acest amestec neglijent îi dădu lui Anne senzația că gulerul o sugruma. Ridică o mână ca să se asigure că nici un nasture nu avea să sară din gaică fără permisiunea ei.

– Dickon ar putea...

Lordul Dravenwood se încruntă din nou.

– Nu am de gând să-l las pe micuțul acela morocănos să umble pe lângă gâtul meu cu o lamă ascuțită. Nu este nimeni în casă care ar putea să mă asiste dimineața si seara? Majordomul, eventual?

– A, nu, spuse Anne în grabă. Mă tem că îndatoririle lui Hodges sunt mult prea importante. Nu ne-am putea lipsi de el.

Un alt mormăit neîncrezător.

– Dar flăcăul care m-a adus astă-noapte aici? E drept, nu se pricepe, dar pare soiul care învață repede și este doritor să facă pe plac.

– Derrick Hammett? Anne înclină din cap spre cuferele legate în piele care erau îngrămădite într-un colț al holului. Dis-de-dimineață a lăsat restul bagajelor în fața ușii și a plecat înainte măcar să-i poată cineva mulțumi sau să-i dea un șiling pentru deranj. Sincer, nu cred că îl interesează o asemenea slujbă. Sătenii nu se apropie de conac. Chiar și doamna Beedle, spălătoreasa care vine o dată pe lună, nu ar pune piciorul în casă nici să o tai,

ci insistă ca noi să-i aducem rufele murdare în curte, acolo unde are cazanul.

Din vocea de bariton a contelui răzbătea disprețul.

– Presupun că este din cauza acelor aiureli superstițioase despre stafie? Sper că nu credeți în asemenea apariții. Ridică din umăr într-un gest nepăsător și continuă: Toți suntem bântuiți, mai mult sau mai puțin. Dacă nu de stafii, atunci de propriii demoni și de regretele personale.

– Vorbiți din propria experiență, milord?

– Am vorbit deja prea mult, doamnă Spencer, replică el cu o strălucire de gheață în ochi. Dacă sătenii nu vor să lucreze la conacul Cadgwyck, de unde i-ați luat pe membrii personalului? Așa cum sunt ei... adăugă el privind candelabrul, care părea să fie în pericol să se prăbușească sub greutatea pânzelor de păianjen îngrămădite pe brațele subțiri și lungi.

– Au fost luați de prin alte locuri. Cu sprijinul prețios al domnului Hodges, firește.

De data asta, nici măcar nu catadicsi să se încrunte. Cerceta atent chipul menajerei, privirea lui pătrunzătoare amenințând să-i scoată la iveală toate secretele.

Anne uitase cum se simțea atunci când un bărbat o privea astfel. Sincer vorbind, nu era sigură dacă *vreun* bărbat o privise astfel vreodată. Nu putea să nu se întrebe ce imagine îi oferea lordului Dravenwood. Nu-și dădea cu lapte de trandafiri să-și facă fața mai netedă, nici cu pudră de orez ca să-și acopere nasul lucitor, nici cu pastă amestecată cu funingine ca să-și înnegrească genele. Singurul lux pe care și-l permitea era praful pentru dinți. Îl folosea în fiecare dimineață, când se trezea, și seara înainte de a merge la culcare.

Oare el își dăduse seama că o inimă de femeie bătea sub nasturii îmbrăcați în pânză ai corsajului ei respectabil? Bănuia oare că erau nopți când se trezea înfășurată în așternuturi, cu trupul mistuit de o dorință căreia nu îi putea găsi un nume? O dorință care începea din nou să înflorească sub privirea lui stăruitoare.

Revenind la comportamentul bățos care întotdeauna îi fusese de ajutor atunci când avusese de-a face cu unii de felul lui, Anne spuse:

– Am sunat să vi se pregătească micul dejun, milord. Dacă-mi îngăduiți să vă însoțesc până la sufragerie, voi avea grijă să fiți servit imediat.

Se îndepărtă câțiva pași, căutând să scape de privirea aceea primejdioasă, când mâna lui îi prinse brațul. Era a doua oară când o atingea, dar asta nu știrbea cu nimic din șocul senzației încântătoare care îi străbătea fiecare fibră a trupului. Nu se mai simțise delicată sau feminină de multă vreme, însă acum, privind chipul întunecat al lordului Dravenwood deasupra ei și mâna lui mare înconjurându-i cu ușurință brațul subțire, trăirea aceasta o copleși. Cu buzele întredeschise și abia răsuflând, își ridică ochii spre ai lui, pe jumătate înfricoșată de ce ar fi putut afla acolo.

– Milord?

– Ochii tăi... șopti contele, expresia dură a chipului său îndulcindu-se pe măsură ce se cufunda în ei.

Capitolul 8

Anne trebui să-și folosească fiecare dram de stăpânire de sine ca să nu-și coboare genele, ci să înfrunte cu semeție privirea lordului Dravenwood. N-ar fi crezut că putea fi un observator atât de atent.

– Poftim?

– Ochii dumitale, repetă el ridicând vocea. Noaptea trecută aș fi jurat că sunt verzi, dar acum parcă ar fi căprui.

– Ochii mei sunt de un căprui banal, milord, spuse ea dăruindu-i un zâmbet liniștitor. Își schimbă culoarea după lumină – uneori sunt căprui, alteori sunt verzi, alteori sunt un amestec între cele două.

De data aceasta nu mai așteptă să-i dea drumul. Pur și simplu își trase brațul din strânsoarea lui și se îndreptă către sufragerie. Nici măcar nu-i aruncă o privire peste umăr să vadă dacă o urma. Singura ei dorință era să scape înainte ca uimirea din ochii lui să se transforme în bănuială.

Max stătea singur la capătul unei mese lungi de mahon, la care ar fi încăput nestingheriți treizeci de oaspeți. Singura mobilă din încăpere era o servantă prăfuită. Serviciul de ceai din argint care era așezat pe ea avea o nevoie disperată să fie strașnic lustruit.

Draperiile mucegăite din catifea fuseseră date la o parte de pe ferestrele maiestuoase cu vedere la stânci, permițând razelor palide ale soarelui să pătrundă în salon. Ochiurile din sticlă vălurită erau la fel de murdare ca și draperiile, făcând ca marea agitată să pară încă și mai cenușie decât era.

În timp ce aștepta ca micul dejun să sosească, Max se surprinse ciulind urechea ca să audă semnalul zornăitor al cheilor doamnei Spencer. Sunetul vesel care îi însoțea fiecare pas era

în totală contradicție cu înfățișarea ei ireproșabilă. Când o văzuse așteptându-l la piciorul scării, fiecare nasture și fiecare fir de păr se aflau la locurile lor, ca și cum le-ar fi prins cu același apret pe care îl folosea pentru guler și șorț.

După toate aparențele, singurul lucru imprevizibil la această femeie diabolică era culoarea ochilor.

Deja regreta momentul stânjenitor în care o prinsese de braț. Nu-și dădea seama ce îl făcuse să o atingă, nu o dată, ci de două ori, de când sosise la conac. Niciodată nu se purtase grosolan cu slujnicele. Evident, nu avea nici obiceiul să discute cu ele despre chestiuni personale. În casa tatălui său și, mai târziu, la el acasă, îi tratase întotdeauna pe servitori ca și cum ar fi fost niște mobile; necesari, dar nevrednici de atenție.

Dar cu cine altcineva ar fi putut vorbi în locul acela blestemat? Cu el însuși? Cu stafia? Pufni batjocoritor. Încă vreo două nopți petrecute de unul singur în acel mausoleu și se putea întâmpla și asta.

Nu avea nici un motiv să se plângă. Până la urmă, nu el alesese să vină acolo, la capătul lumii, pentru a fi lăsat în pace?

Când auzi scârțâitul ușii, se ridică plin de nerăbdare. Mirosul de pâine abia scoasă din cuptor îi însuflețea speranțele că avea s-o revadă pe doamna Spencer.

Tânărul lacheu intră ținând o tavă în echilibru precar. Abia se vedea din redingota prea mare, de un albastru spălăcit. Pantalonii fuseseră prinși la glezne cu ace, ca să nu se împiedice în ei. Peruca pudrată era înclinată într-o poziție mult mai nesigură decât în ajun.

Băiatul trânti tava dinaintea lui Max, zornăind vesela de porțelan, și apoi, plin de invidie, cu o largă mișcare a brațului, dădu la o parte capacul de argint care acoperea mâncarea.

Deși era dezamăgit că nu-l servea menajera, Max nu se putea plânge de micul dejun tipic englezesc: două ouă ochiuri, un castron cu terci apos, o scrumbie afumată care văzuse și zile mai bune, trei felii de șuncă puțin arse și o felie de pâine prăjită doar pe jumătate. Mâncării îi lipseau și gustul, și culoarea. Nu era nici urmă de pâinea aurită cu gust de unt care-i bântuise fanteziile

culinare din prima clipă când îi simțise aroma în părul doamnei Spencer.

Fără o vorbă, lacheul își luă locul lângă bufet cu privirea ațintită în față, de parcă ar fi fost un soldat din garda regelui. Tăcerea lui agresivă ar fi putut face ca durata mesei să pară mai lungă. *Foarte lungă*. Max luă o înghițitură din ceaiul călduț, pe care și l-ar fi dorit ceva mai tare, apoi întrebă:

– E vreun ziar pe care aș putea să-l citesc în timp ce mănânc?

Băiatul oftă dezgustat și furios, de parcă Max i-ar fi cerut Sfântul Graal, ca să-și bea ceaiul din el.

– Să văd ce pot să găsesc.

Contele își terminase feliile de șuncă și întingea cu furculița fără chef în ouă, când Dickon se întoarse cu niște foi îngălbenite la subsuoară. Max despături hârtia sfărâmicioasă ca să descopere că era un exemplar din *The Times* din octombrie 1820. Cum nu avea nici un chef să afle ce purtase regina Caroline la ceremonia de încoronare a soțului ei, cu șaisprezece ani în urmă, puse acel obiect nefolositor deoparte. Se părea că părăsise nu doar Londra, ci și lumea contemporană.

Reuși să înghită câteva linguri din terciul plin de cocoloașe înainte ca un amestec de plictiseală și curiozitate să-i dea ghes să vorbească din nou.

– Dickon? Parcă te cheamă Dickon, nu-i așa?

Puștiul îi aruncă o privire bănuitoare.

– Da, domnule... adică, milord.

– De când lucrezi la Cadgwyck?

– Cam de cinci ani, milord.

– Dar câți ani ai?

– Șaptesprezece, spuse băiatul cu dușmănie.

„Minți de îngheață apele", își zise Max. Nu părea să aibă mai mult de treisprezece ani, și aceasta era o apreciere generoasă.

– Domnul Hodges te-a angajat?

– Nu, Ann... adică doamna Spencer m-a adus aici.

– Această doamnă Spencer a ta pare să aibă o mare influență, chiar dacă nu e decât o simplă menajeră, observă Max gânditor.

– Nu este doamna Spencer *a mea*. Nu este doamna Spencer a nimănui.

– Nici măcar a domnului Spencer? întrebă Max, ușor amuzat de nota de mândrie ce răzbătea din vocea lui Dickon.

– Nu există nici un domn Spencer, lăsă puștiul să-i scape. Când văzu sprânceana ridicată a contelui, un fior de îngrijorare îi străbătu chipul. Cel puțin, nu mai există. Domnul Spencer a murit... ăă... într-un... hm... accident. A fost zdrobit de... o căruță. Da, a fost zdrobit. O căruță foarte mare și foarte grea.

– Ce nenorocire, murmură Max, întrebându-se de câtă vreme era văduvă imperturbabila doamnă Spencer. Judecând după felul în care i se înteți respirația și i se întredeschiseră buzele de fiecare dată când îi apucase brațul, probabil că de mult. Dacă simpla lui atingere îi stârnea o astfel de reacție, nu putea să nu se întrebe cum ar fi reacționat la un sărut. Respingând acea idee absurdă și nebunească, spuse: Nici nu-i de mirare că a ajuns să fie slujnică. O femeie cu greu își poate croi drum în viață fără protecția unui bărbat.

Dickon nici măcar nu încercă să-și ascundă indignarea.

– Dacă un bărbat ar încerca să-i taie calea, el ar fi cel care ar avea nevoie de protecție.

Fără să vrea, Max, îi întoarse băiatului zâmbetul obraznic, simțindu-se pentru o clipă solidar cu el. Apoi, ca și cum și-ar fi dat seama că pactiza cu dușmanul, Dickon își reluă postura vigilentă, cu chipul și mai încruntat decât înainte.

Oftând, Max își îndreptă atenția către micul dejun. Cum nu avea nici cea mai mică idee dacă ceva mai hrănitor – sau mai apetisant – avea să apară la prânz, se forță să termine și ultima bucățică din grămăjoara searbădă înainte să se ridice de la masă și să-l lase pe băiat să strângă.

Când ieși din sufragerie, fu cât pe-aci să se ciocnească de menajera cea vitează, care se învârtea cu o stropitoare în mână în jurul ficusului plantat într-un ghiveci aflat chiar în fața ușii. Ar fi putut să pară mai convingătoare dacă arbustul ar fi avut o singură frunză verde sau dacă stropitoarea ar fi avut măcar o picătură de apă în ea.

Oare își făcuse de lucru ca să tragă cu urechea la fiecare cuvânt din discuția lui cu Dickon? Poate că Max ar fi trebuit să ia mai în serios atenționarea ei despre pisica cu clopoțel. Cât timp stătea nemișcată, inelul cu chei nu avea cum să o trădeze.

Hotărât să nu se lase atras într-un alt schimb de replici necuvenit, o salută înclinând scurt din cap și își continuă drumul, însă doamna Spencer porni după el cu pași hotărâți, distrugându-i și ultima speranță de liniște.

– Nu știam ce aveți de gând să faceți în prima dimineață pe care o petreceți la Cadgwyck, milord. Dacă doriți, pot să mă opresc din treburile mele și să verificăm împreună inventarul și cheltuielile casei.

– Nu este nevoie, spuse el fără să încetinească pasul. V-ați descurcat atâta timp și fără mine. Continuați să faceți ceea faceți, orice ar fi acest lucru.

Dacă fu luată prin surprindere de acele cuvinte sau de fluturarea indiferentă a mâinii lui, clinchetul vesel al cheilor de pe inel nu trăda nimic.

– Sper că micul dejun a fost pe placul domniei voastre. Doriți...

Se învârti pe călcâie și o privi fix, obligând-o să rămână în loc. Altfel risca să se ciocnească de pieptul lui larg și neclintit ca o stâncă.

– Ceea ce doresc, doamnă Spencer, este o ceașcă de cafea acceptabilă la micul dejun și un ziar publicat în zilele noastre. În afara de asta, tot ceea ce doresc este să fiu lăsat în pace. Dacă aș fi vrut ca fiecare dorință a mea să fie ghicită de vreo femeie bine intenționată, dar băgăcioasă, aș fi rămas la Londra.

Acestea fiind spuse, îi întoarse spatele și se îndreptă spre ușile care dădeau pe terasă, hotărât să ia aer și în același timp să scape de menajera care își vâra nasul peste tot.

În spatele său nu se auzi nimic. Nici măcar un clinchet de chei.

Nu trebui să facă decât câțiva pași peste peluzele de la conacul Cadgwyck pentru a descoperi că erau la fel de neîngrijite ca și interiorul casei. Mănunchiuri de buruieni ieșiseră printre dalele

de piatră spartă ale teraselor, în timp ce tufele netunse și plantele agățătoare lăsate de izbeliște transformau fiecare alee într-un labirint plin de umbre. Pajiștea fusese învinsă cu mult timp în urmă de aceeași iederă care-și croise drum peste pereții năruiți ai turnului. O scăldătoare pentru păsări decorată cu o statuie acoperită de mușchi, amintind de Venus a lui Botticelli, stătea în centrul unui havuz năpădit de apă stătută. Un aer melancolic de părăsire plutea peste toate.

Deși se plimbă de la un capăt la celălalt al spațiului verde care înconjura casa, Max nu văzu nici urmă de paznici de vânătoare, grădinari sau grăjdari. În definitiv, la ce ar fi fost buni aceștia din urmă? În grajd sălășluiau doar șoareci și rândunele care intrau prin găurile căscate în acoperiș pentru a-și clădi cuiburile în căpriorii încovoiați. Pentru prima oară, contele avu senzația că era prizonier în acel loc.

Hoinăreala lui neobosită îl duse într-un târziu pe faleză, unde rafalele de vânt sălbatic îi desfăcură haina și îi îndepărtară șuvițele de păr de pe față. Cu un picior sprijinit de o stâncă, le înfruntă fără să clipească, recunoscător că găsise în sfârșit un adversar cu care se putea măsura. Cineva peste puterea lui.

Jos, în depărtare, vântul transforma crestele valurilor în coame albe de spumă, înainte să le conducă spre pieire lovindu-le de țancurile crestate. Mugetul fără sfârșit al mării era mult mai puternic aici. Un zid de nori falnic se îngrămădea la orizont, transmițând mirosul primejdiei prin fiecare gură de aer pe care o inhala Max.

În ciuda presimțirilor rele care-l încercau, trebui să admită că peisajul avea o frumusețe aparte, o sălbăticie care-i punea sângele în mișcare ca o înghițitură de whisky bun sau ca o femeie frumoasă. Îi făcea plăcere gândul că furtuna ar fi putut să izbucnească în orice clipă, măturând totul în calea ei și impunând reluarea vieții de la zero.

La stânga se vedea un golf mic unde stâncile făceau loc unei plaje în formă de semicerc. În copilărie, o asemenea priveliște i-ar fi înflăcărat imaginația: ar fi visat la contrabandiști, la felinare a căror lumină palidă dansa de-a lungul plajei sub cerul lipsit

de lună, la locuri de trecere secrete, șerpuind printre stânci, și la maldăre de comori îngropate în peșteri de mult uitate. Dar acele visuri fuseseră de mult înlocuite cu registrele contabile și lungile și plicticoasele ședințe de consiliu unde prezida peste un grup de bătrânei suferind de gută, mai interesați să-și umfle propriile buzunare decât să-și conducă către viitor compania și țara.

Dintr-odată se cutremură înfiorat. Chiar dacă privirea îi era îndreptată spre mare, simțea umbra conacului în spate, cu ferestrele ațintite asupra lui ca niște ochi care îl vegheau. Se întreba dacă mai erau și alți ochi ațintiți asupra lui – niște ochi focoși, cu o tendință înnebunitoare de a-și schimba culoarea de la verdele strălucitor al frunzelor în toiul verii la cafeniul voluptuos al lemnului de nuc atunci când te așteptai mai puțin. Nu zăbovise îndeajuns ca să vadă ce efect avusese asupra lor dojana lui tăioasă.

Cuprins de neastâmpăr, Max își luă privirea de la mare și începu să meargă de-a lungul crestei. Pe când se străduia să-și alunge din minte imaginea menajerei, o altă femeie își făcu apariția în gândurile lui. Și nu era femeia la care s-ar fi așteptat, femeia care era acum fericita soție a fratelui său.

Nu, aceasta era o puștoaică obraznică, pusă pe șotii, cu părul blond prins neglijent în creștetul capului, cu gropițe care stăteau să apară în obrajii trandafirii. Max încetini pasul când începu să se cațăre pe stânci, întrebându-se de câte ori picioarele grațioase ale Angelicăi Cadgwyck străbătuseră aceeași potecă. Și care era locul unde alesese să-și pună capăt zilelor.

Când ajunse în vârful promontoriului stâncos care se avânta în mare, găsi și răspunsul.

Ametit de tăria vântului, înaintă până la margine pentru a privi marea zbuciumată spărgându-se peste lamele strălucitoare și crestate ale stâncilor de dedesubt.

Oare luna poleia aceleași stânci în noaptea când Angelica murise sau era acoperită de nori? Crezuse oare că dacă își lua zborul de pe faleză avea să alunece ușurel în brațele mării?

Max își ridică ochii către orizont. Aproape că o putea vedea stând acolo – o femeie tânără, orbită de lacrimi, pe punctul de a fi izgonită din singurul cămin pe care îl avusese vreodată. Vântul

i-ar fi smuls agrafele din păr ca degetele unui iubit gelos, acoperindu-i chipul cu șuvițele în neorânduială.

Iubitul îi era mort, fratele – surghiunit pe vecie, tatăl ei înnebunise din cauza durerii. Pe care îl plânsese oare în ultima clipă? Îi oferise cumva tânărului artist obraznic atât trupul, cât și inima ei sau păstrase ceva și pentru vreo iubire viitoare? O iubire pe care nu trăise îndeajuns ca s-o întâlnească.

În acea fracțiune de secundă, înainte să se arunce de pe stânci, oare fugise de destin sau se repezise către el cu brațele deschise?

Fără nici un fel de avertizare, malul de sub tălpile lui Max începu să se sfărâme. Sări înapoi tocmai la timp ca să vadă cum bucățile de piatră se prăbușeau într-o spirală ametitoare, fărâmițându-se până la urmă în nenumărate grăunțe de nisip.

Capitolul 9

Sub privirea contelui, marea învolburată înghițea fragmentele de stâncă așa cum trebuie să fi înghițit și trupul sfărâmat al Angelicăi Cadgwyck cu mulți ani în urmă. Deși inima bătea să-i spargă pieptul – sau poate tocmai de aceea – nu se mai simțise atât de viu de multă vreme.

În ajun, când ajunsese la Cadgwyck, crezuse că pericolele cele mai mari pe care un bărbat ar fi putut să le întâlnească într-un asemenea loc erau un horn stricat sau o balustradă putrezită. Nu și-ar fi imaginat că stâncile erau cele care îl ademeneau să-și împlinească destinul. Dacă ar fi avut o fire mai bănuitoare și mai puțin practică, ar fi putut chiar să presupună că era o înscenare... Dar bunul-simț îi spunea că stratul de pietre de la capătul promontoriului fusese șubrezit de timp și de forțele naturii. Doar el era de vină pentru că fusese cât pe-aci să moară, prăbușindu-se în mare. Nu ar fi trebuit să se plimbe atât de aproape de marginea falezei. Clătinând din cap, se întoarse și aruncă spre ferestrele casei o privire abătută, întrebându-se dacă mai observase cineva scena.

Pe jumătate s-ar fi așteptat să o vadă chiar pe Angelica râzând voioasă către el dintr-o lucarnă, dar nu era nimic fantomatic în mișcarea pe care o zări la o fereastră de la primul cat.

Privirea ageră a lordului Dravenwood trecu peste partea din spate a conacului, apoi se întoarse cu o precizie stranie exact la geamul unde stătea ea, însă Anne se ascunsese deja după draperie. Avea gura uscată, iar inima îi bătea nebunește sub palma pe care o dusese la piept atunci când el se împiedicase pe marginea falezei, la numai câțiva centimetri de o cădere în neant.

Făcea eforturi să-și domolească respirația înainte de a trage cu ochiul pe după marginea perdelei. Spre marea ei ușurare,

Dravenwood își reluase plimbarea de-a lungul falezei, păstrând o distanță prudentă față de margine.

– Cu ăsta o să avem necazuri, nu-i așa?

Pippa puse jos găleata cu cenușă pentru a se așeza alături de Anne la fereastra biroului de la etajul întâi. În acea zi făcuse un efort nefiresc pentru a-și juca rolul de fată în casă: își îmblânzise buclele negre neascultătoare în două cozi frumos înfășurate peste urechi și își pusese un șorț a cărui suprafață albă ca neaua era întinată doar de câteva pete cafenii.

Anne îl privea pe noul lor stăpân cum își alegea drumul printre pietre, furioasă peste măsură pentru că o speriase atât de rău.

– Toți ne creează probleme, draga mea, șopti ea pe un ton enigmatic. Depinde doar cât de grave sunt.

Știa însă că Pippa avea dreptate. Cuvântul „necaz" era înscris pe fiecare aspect al ținutei lordului Dravenwood, în rigiditatea umerilor largi, în purtarea lui, ca și cum ar fi căutat să vindece o rană mortală pe care nimeni altcineva nu putea să o vadă. Era înscris în umbrele care îi apăreau sub ochi și în felul în care haina îi atârna pe trupul înalt și slab, ca și cum ar fost croită pentru altul. Pentru un bărbat care nu uitase cum să zâmbească.

Acestea nu erau însă decât semnale de avertisment. Dravenwood era în stare să ia mințile unei femei doar cu o privire aruncată pe sub sprâncenele groase, negre ca funinginea, ce-i împodobeau ochii ca argintul viu, sau cu o trecere întâmplătoare și efemeră a mâinii pe talia ei. Dacă ar fi ales să-și folosească toate calitățile de seducător, necazul ar fi putut să se transforme într-o catastrofă. Cel puțin pentru o femeie destul de nesăbuită cât să-i îngăduie accesul la inima ei slabă sau la trupul ei.

Anne simți privirea Pippei studiind-o cu îngrijorare.

– Ce se întâmplă cu tine, Annie? De ce ești și tu albă ca o stafie?

– Și de ce nu aș fi? replică Anne cu prefăcută nepăsare. Mi-a fost teamă că prostul ăsta neatent o să cadă de pe stânci, și noi va trebui să-i dăm explicații polițistului despre un alt *accident* nefericit.

– Ce crezi că îl frământă? Pippa își ridică sprânceana într-o strâmbătură ironică în timp ce îl privea pe lordul Dravenwood, plimbându-se țanțoș de-a lungul falezei, cu pulpanele hainei fluturând în urma sa. Crezi că se reface după vreo boală cumplită? Poate vreo febră cerebrală sau vreo boală exotică pe care a luat-o într-una din călătoriile sale?

Anne ar fi pus prinsoare că boala contelui era sufletească, nu fizică. Îi cunoștea prea bine semnele, pentru că odată era cât pe-aci să moară din cauza ei.

– Orice l-ar frământa nu este treaba noastră. Cum Dravenwood se îndrepta spre conac, trase iute draperiile, apoi adăugă: Dacă aș avea vreun cuvânt de spus în privința asta, ar pleca mâncând pământul, asemenea celorlalți.

Pippa târî găleata spre șemineu și îi azvârli conținutul după grătarul din fier. Un nor întunecat de cenușă se răspândi în aer, făcându-i ochii să lăcrimeze.

– Dacă reușim să scăpăm de el, nu o să trimită alt nobil îngâmfat în locul lui?

– Se prea poate. Dar grație eforturilor noastre sârguincioase, reputația teribilă a Doamnei în Alb de la Cadgwyck a trecut dincolo de hotarele ținutului Cornwall. În condițiile în care legenda ei se răspândește cu iuțeala gândului, le va fi tot mai greu să găsească un cumpărător sau pe cineva care să aibă grijă de proprietate. Cu puțin noroc, ne vor lăsa în pace destul timp cât să găsim ceea ce căutăm.

– Dar dacă se vor hotărî să închidă conacul pe de-a-ntregul? *Înainte* ca noi să fi găsit comoara?

– Nu cred că vor lua o asemenea hotărâre câtă vreme au la dispoziție niște servitori credincioși care vor să stea în acest loc blestemat. Până al urmă, dacă n-am fi noi, conacul ar cădea total în ruină. Anne își mișcă sprâncenele în sus și în jos, privind-o pe Pippa cu subînțeles. Cel puțin, asta îi facem să creadă.

– Ce poznă mai pui la cale de data asta? întrebă fata punând găleata deoparte.

– Nimic extraordinar. Cred că nu e nevoie decât să-l înghiontim un pic spre ușă.

– Să-l înghiontim sau să-l împingem?

– Vom alege soluția care ne va fi de cel mai mare folos, zise Anne ridicând indiferentă din umeri.

– Promite-mi că o să fii cu băgare de seamă, o îndemnă Pippa, din ochii căreia dispăruse licărul poznaș. Mi-e teamă că ar putea să fie mai primejdios decât ceilalți.

Anne ar fi vrut să nu ia în seamă avertismentul, însă știa prea bine ce pericol putea să reprezinte un bărbat ca Dravenwood pentru o femeie. Primejdii pândind din spatele privirilor pline de dorință și al mângâierilor furate, al unor promisiuni frumoase pe care nu avusese niciodată de gând să le țină. Așternându-și pe chip un zâmbet liniștitor, trecu pe lângă Pippa și se îndreptă către șemineu. Lăsându-se în genunchi, se întinse înspre coș și scotoci pe nevăzute până când găsi cheia murdară care controla tirajul. O răsuci brusc, apoi se ridică, scuturându-și cu mișcări iuți cenușa de pe mâini.

– Încearcă să nu te mai agiți atât, draga mea. Poate că lordul Dravenwood este o amenințare pentru mine, dar te asigur că Angelica este o amenințare mai mare pentru el.

– *Doamnă Spencer!*

Spre cinstea ei, Anne nici nu se clinti atunci când strigătul tunător reverberă pe holurile conacului. Conversația plăcută pe care o avea împreună cu personalul adunat în jurul mesei lungi din bucătărie se curmă brusc. Lisbeth o strânse de mână pe Betsy până când i se albiră încheieturile degetelor, în timp ce restul servitoarelor se priveau cu ochii măriți de spaimă peste castroanele aburinde cu supă groasă pregătită din homarii pe care Dickon îi prinsese chiar în dimineața aceea.

Hodges se ridică pe jumătate în picioare, înșfăcând cuțitul pe care îl foloseau la tăiat pâinea. Dickon îl bătu ușor pe umăr și îl ajută să se așeze din nou pe scaun, apoi îi luă cuțitul din pumnul încleștat și îl aruncă la o distanță sigură. Pippa își vârî și mai adânc nasul obraznic într-un exemplar cu colțurile îndoite al *Castelului din Otranto* pe care îl șterpelise din bibliotecă.

Într-o tăcere totală, spartă doar de clinchetul vesel al andrelelor Nanei și de sforăitul lui Pipiloi, Anne mai luă o înghițitură din supa delicioasă înainte să pună lingura jos.

– Vă rog să mă scuzați, dar se pare că stăpânul are nevoie de serviciile mele.

Când porni spre ușă, ceilalți o priviră ca și cum s-ar fi dus la spânzurătoare. Făcu eforturi să meargă în ritm constant în timp ce urca scările și străbătea coridorul de la etajul întâi, fiind pe deplin conștientă de privirea batjocoritoare a Angelicăi Cadgwyck care-i urmărea fiecare pas. Tot calmul i se risipi însă când îl văzu pe conte înaintând spre ea cu hotărâre.

Lordul Dravenwood arăta ca și cum abia ar fi ieșit pe porțile iadului. Funinginea îi înnegrea fața, făcându-i albul ochilor să strălucească și mai puternic. Părul îi era răvășit și nu purta haină. Fiecare pas furios lăsa o urmă neagră pe traversa ponosită. Un nor de fum ca un talaz se târa în spatele lui.

Un alt bărbat aflat în această situație neplăcută ar fi putut părea caraghios. Dar poate că trebuie să ai simțul umorului ca să arăți caraghios. El arăta ca și cum ar fi vrut să ucidă pe cineva.

Fără să țină seama de nevoia instinctivă de a-și ridica poalele fustei și a o lua la fugă în direcția opusă, Anne își ridică semeț bărbia când Dravenwood se opri în fața ei. Pieptul lui larg încă se mai zbătea în sus și în jos din cauza furiei sau din cauza efortului – nu ar fi putut spune.

Săgețile de mânie care-i țâșneau din ochi se potriveau perfect cu mirosul de foc și pucioasă, se gândi Anne. Mânecile cămășii mânjite cu cenușă fuseseră suflecate și dădeau la iveală brațele musculoase, acoperite din belșug cu păr negru și creț.

– M-ați chemat, milord? întrebă ea, mutându-și rapid privirea de la această priveliște, care ar fi putut avea efecte neașteptate asupra păcii ei sufletești, la chipul lui.

– Doamnă Spencer, sper că-mi veți ierta înfățișarea scandaloasă, spuse el cu o politețe sarcastică. A trebuit să-mi folosesc haina ca să scot fumul afară din birou înainte de a muri sufocat. Ochii i se îngustară într-o privire acuzatoare. Când mi-ați spus că biroul este un loc agreabil unde să savurez un pahar de coniac

după cină, ați omis să mă informați că s-ar putea transforma într-o capcană mortală în momentul în care voi încerca să aprind lemnele care se aflau puse pe vatră.

– Vai, Doamne! Anne își apăsă o mână pe piept în ceea ce spera să fie o manifestare convingătoare a spaimei. Ați pățit ceva?

– Din fericire, am reușit să sting flăcările și să deschid larg ferestrele înainte să fiu copleșit de fum. Când ați curățat coșul ultima dată? În o mie șapte sute nouăzeci și opt?

Anne scutură din cap, oftând năucită.

– Nu înțeleg ce s-a putut întâmpla. Am verificat chiar eu amortizorul, de dimineață, când aeriseam camera împreună cu Pippa. Puteam să jur că tirajul era...

Îi aruncă o privire neliniștită pe sub gene, apoi își plecă spășită ochii.

Dravenwood își încrucișă brațele la piept, cu o expresie mult prea cinică pentru a fi numită zâmbet atârnându-i într-un colț al buzelor.

– Lăsați-mă să ghicesc. Credeți că stafia este cea care a defectat tirajul.

– Nu fiți caraghios, milord! Chiar dumneavoastră ați spus că nu există stafii.

Contele își încordă maxilarul.

– Eu am spus ca oamenii sunt în stare să creeze ei înșiși lucruri care să-i bântuie, fără a avea nevoie de ajutorul puterilor supranaturale.

– Cu siguranță aveți mare dreptate. Poate că a fost o defecțiune. Chiar acum o să trimit cameristele să curețe biroul și pe Dickon să verifice tirajul.

– Așa să faceți. După aceea, trimiteți-l pe Hodges în camera mea. După cum vedeți, am nevoie de ajutor pentru a face baie.

Anne simți un nod în gât. Nu prevăzuse această complicație.

– Dickon poate să verifice tirajul și mâine-dimineață. Sunt sigură că ar fi foarte bucuros să vă ajute cu baia, dacă îmi îngăduiți doar un moment să...

– Trimiteți-l pe Hodges, îi ordonă Dravenwood. Doar dacă, bineînțeles – se aplecă spre ea cu o atitudine amenințătoare – nu ați vrea mai degrabă *dumneavoastră* să mă ajutați.

Din nefericire, virilitatea puternică și nedisimulată a contelui era scoasă în evidență și mai mult de înfățișarea lui sălbatică. Cu ochii cenușii mistuiți de un foc doar de ei știut, cu părul ciufulit ca de degetele unei iubite și arătându-și dinții albi strălucitori în contrast cu fața înnegrită de cenușă, arăta ca un bărbat în stare de orice. Absolut orice.

O flăcăruie primejdioasă prinse a se înteți în pântecul lui Anne, aducându-i un șuvoi de căldură în obraji. Nu ar fi fost surprinsă dacă ar fi văzut fumul ridicându-i-se din trup.

Se dădu stânjenită un pas înapoi, după care spuse înțepată:

– O să le pun pe Lisbeth și pe Betsy să vă pregătească baia și îl voi trimite pe Hodges sus, să vă ajute.

– Vă foarte mulțumesc, răspunse el cu pedanterie exagerată.

Anne îl privi cum se îndepărta, aproape dorindu-și să fi avut la îndemână vătraiul Pippei.

Max se așeză mai bine în cada de aramă, odihnindu-și ceafa pe margine. Fu nevoit să-și ridice genunchii în sus, într-un unghi ciudat, doar pentru a-și cufunda parțial picioarele lungi, dar apa caldă care îi învăluia mușchii pieptului era o recompensă pentru poziția neplăcută. Își propusese să-i ceară doamnei Spencer să comande o cadă mai potrivită cu dimensiunile lui.

O jumătate de zâmbet șovăielnic îi înflori pe buze când își aminti privirea ei indignată din momentul în care îi sugerase să-l ajute la baie. Nu știa de ce îl bucura atât de mult să o necăjească, dar nu mai simțise de ani întregi acel fior neobrăzat de satisfacție.

Pentru o scurtă perioadă, atunci când erau copii, el și Ashton îndurară tirania unei bone nemțoaice pe care erau fericiți să o chinuie cu orice prilej. Încă își mai amintea țipetele ei guturale din noaptea când se rostogolise peste o șopârlă fără de noroc pe care i-o ascunseseră în pat. Zâmbetul lui Max se stinse încet. Asta

se întâmpla când el și Ash erau nedespărțiți, cu mult înainte ca dragostea lor pentru aceeași fată să-i îndepărteze.

Probabil că doamna Spencer nu era cu nimic mai bună decât guvernanta nemțoaică. Începuse să suspecteze că Doamna în Alb de la conacul Cadgwyck era doar un efort de imaginație menit să scuze nepriceperea personalului.

Ar fi putut să-i dea pe toți afară și să aducă de la Londra niște servitori demni de acest nume. Servitori care nu ar fi îndrăznit să-i conteste autoritatea sau să-l scruteze cu o licărire batjocoritoare în frumoșii ochi căprui. Totuși, acest gând nu îl încânta pe cât ar fi trebuit. Dacă și-ar fi chemat servitorii de la Londra, aceștia nu ar fi știut nimic despre casă sau despre stafia care locuia acolo, dar ar fi știut totul despre el. Venise în Cornwall tocmai pentru a scăpa de ochii curioși care îl urmăreau de fiecare dată când intra într-un salon, de bârfele murmurate în șoaptă. Doamna Spencer și echipa ei pestriță îi puneau răbdarea la încercare, dar cel puțin nu se fereau din calea lui ca și cum ar fi fost un fel de monstru țâfnos și nici nu-i aruncau pe la spate priviri pline de milă.

Luă bucata de săpun parfumat care plutea în apă și se frecă leneș peste piept ca să șteargă petele încăpățânate de funingine. Ce ar fi făcut dacă doamna Spencer ar fi intrat în joc și ar fi răspuns ofertei sale de a-l asista la baie? Închise ochii și aproape că-i simți mâinile albe, răcoroase alunecând peste fierbințeala trupului său. S-ar fi întins să-i desfacă agrafele una câte una, până când părul i s-ar fi rostogolit în jurul chipului, scoțându-i la iveală tainele. Și-ar fi înfășurat mâna în acel scul mătăsos în timp ce ea s-ar fi aplecat peste el și și-ar fi atins buzele întredeschise de ale lui, ispitindu-l să-și plimbe vârful limbii peste strungăreața atrăgătoare dintre dinții ei, înainte să se scufunde adânc în moliciunea fierbinte și umedă a...

– La dracu'! înjură Max, sărind în sus din apă și scuturându-se de acel vis primejdios.

De unde naiba apăruse *asta?* Niciodată nu avusese asemenea gânduri obraznice despre bona nemțoaică. Într-adevăr, avea silueta unei nave de război, o voce mai groasă și o pereche de mustăți mai impresionantă decât a bătrânului duce. Totuși, numai gândul

că menajera lui înțepată i-ar fi primit cu bucurie sărutul sau avansurile era mai mult decât absurd. Mai degrabă l-ar fi prins de ceafă și l-ar fi ținut sub apă până când nici o bulă de aer nu s-ar mai fi ridicat la suprafață.

Un ciocănit timid se auzi la ușă. Oare reușise, nu se știe cum, să cheme obiectul fanteziilor sale?

– Intră, ordonă el ursuz, cufundându-se din nou în apă pentru a nu lăsa să se vadă ce greutate îi apăsa în pântece.

Ușa se deschise scârțâind și dădu la iveală capul lui Hodges, alb ca zăpada. Majordomul intră prudent, uitându-se de jur împrejur de parcă ar fi căutat potențiali agresori. Avea un prosop gros înfășurat pe un braț.

La început lui Max îi fu teamă că Hodges amuțise din nou, dar, după o tăcere stânjenitoare, majordomul spuse:

– Doamna Spencer m-a trimis, milord. Mi-a spus că aveți nevoie de ajutor pentru baie.

– Ai ajuns exact la timp, Hodges. Apa tocmai începuse să se răcească.

Hodges șovăi o clipă, ca și cum nu ar fi știut ce urma să se întâmple, apoi merse grăbit spre marginea căzii. Desfăcând prosopul până când formă un fel de perdea între ei, își păroni privirea politicos în altă parte în timp ce stăpânul ieșea din cadă.

Max luă prosopul și începu să-și frece cu putere capul și pieptul fără să se jeneze de goliciunea lui, ca orice gentleman obișnuit să fie ajutat de servitori în orice situație.

– Scuzele mele pentru deranj, Hodges. Îmi dau seama că acest lucru este sub demnitatea dumitale. Trebuie să căutăm un valet destoinic.

– Sunt convins că doamna Spencer va rezolva problema.

Max își prinse prosopul în jurul taliei, studiind gânditor fața inexpresivă a bărbatului. Nasul și obrajii lui erau ușor rumeni, ca și cum trăsese bine la măsea la tinerețe.

– Dumneata ești majordomul acestei case, nu-i așa? Nu ești îngrijorat că doamna Spencer poate să-ți încalce autoritatea?

– Doamna Spencer se pricepe foarte bine la ceea ce face. Hodges vorbea afectat, ca un actor de pe Drury Lane care-și repeta

replicile pentru spectacolul de sâmbătă dimineața. Sunt foarte fericit să mă supun dorințelor ei.

– Un sentiment pe care îl împărtășea fără îndoială și domnul Spencer, pufni Max. Cel puțin dacă-și cunoștea interesul.

– Domnul Spencer? repetă Hodges, a cărui privire redevenise sticloasă.

– Iubitul soț răposat al doamnei Spencer. Dickon mi-a povestit totul despre tragicul accident în care și-a pierdut viața.

Majordomul clipi de câteva ori, ca și cum se căznea să-și aducă aminte ceva ce i se spusese cu mult timp în urmă.

– Ah, da! exclamă într-un târziu, cu fața luminată de ușurare. Căruța!

– Potrivit lui Dickon, se pare că a fost o mare nenorocire. Îndrăznesc să spun că biata văduvă a fost copleșită de durere.

– Din câte știu, era de neconsolat. I-a fost o soție credincioasă. Foarte credincioasă.

În timp ce Max rumega această informație, Hodges luă halatul de pe bufetul greoi din colț și îl desfăcu pentru ca stăpânul să-l îmbrace.

Max lăsă prosopul umed să cadă pe covor și dădu curs invitației majordomului, prinzându-și cordonul halatului în jurul taliei.

Hodges se înclină, foarte mândru că strădania sa fusese atât de bine primită.

– Mai aveți nevoie de ceva?

– Nu, doar atât. Luându-l de cot, Max îl conduse către ușă.

Înainte ca mâna majordomului să atingă clanța, Max deschise ușa brusc. Se aștepta s-o vadă pe doamna Spencer rostogolindu-se cu capul înainte în încăpere, dar pe coridorul plin de umbre nu era nimeni. Își scoase capul pe ușă și se uită în ambele direcții. Nici urmă de vreun suflet, viu sau mort.

– Sunt foarte mulțumit de serviciile dumitale, îl asigură el pe Hodges. Nici nu-ți dai seama cât m-ai ajutat.

În timp ce majordomul se îndepărta în pas săltat, fredonând voios, Max închise ușa și se sprijini cu spatele de ea. Cântărind tot ce aflase despre menajera lui misterioasă, șopti:

– Într-adevăr, m-ai ajutat foarte mult.

*

În noaptea aceea, Max visă din nou.

Deși făcuse multe călătorii în China, nu fusese niciodată într-un salon unde se fuma opiu, însă acum se simțea așa cum își închipuise toată viața că ar fi trebuit să fie acolo. Membrele lui atârnau grele într-o stare de amorțeală plăcută, în timp ce mintea îi hoinărea departe, eliberată de lanțurile care o țineau prizonieră atunci când era trează. Lanțuri pe care le făurise chiar el, cu un țel suprem în minte: să își facă datoria și să venereze ca un sclav o femeie a cărei inimă fusese întotdeauna dăruită unui alt bărbat. Lăsându-și trupul în urmă, pluti în noapte, printre ușile deschise ale balconului de la dormitor. Aripile vântului îl duseră drept pe înălțimile amețitoare ale stâncilor. Chiar la capătul promontoriului, o femeie stătea cu spatele la el. Purta aceeași rochie ca în tablou, fusta ei largă unduindu-se în bătaia vântului. Rochia avea culoarea gălbenelelor pline de promisiunea primăverii. O primăvară care nu avea să mai vină niciodată, dacă mai făcea încă un pas.

Max tânjea să strângă în căldura brațelor sale trupul tremurând, să-i mângâie părul zburlit de vânt și să-i spună că, deși părea de neînchipuit acum, inima ei zdrobită urma să se vindece. Avea să se ocupe el de asta, chiar dacă ar fi trebuit să culeagă cioburile risipite cu mâinile goale și să le pună la loc unul câte unul. Dar trupul său zăcea nemișcat în pat. Tot ce putea face era să privească neajutorat cum ea își întinse brațele mlădioase ca niște aripi și dispăru dincolo de marginea falezei.

Se ridică în capul oaselor, abia putând să respire. Cu câteva clipe în urmă nu ar fi fost în stare să se clintească nici dacă cineva i-ar fi dat foc la saltea, dar acum o cumplită neliniște pusese stăpânire pe el. Azvârli cât colo așternuturile îmbibate de sudoare și dădu la o parte perdelele oprimante ale baldachinului, dornic să-și recapete libertatea.

Visul nu-i părăsise încă mintea. Putea să vadă acea siluetă deznădăjduită pe buza falezei, luând o hotărâre asupra căreia nu avea cum să mai revină niciodată.

Se așeză pe marginea patului și își privi cu dispreț conturul abia ghicit al mâinilor. Păreau atât de puternice, dar de fapt erau complet neputincioase în acel moment.

Aerul răcoros al nopții se revărsa asupra trupului său înfierbântat. Ridică încetișor capul. Preț de o clipă fu sigur că visa, pentru că ușile balconului erau larg deschise. Simți un fior de gheață pe șira spinării. Chiar el le încuiase înainte de culcare, verificând de două ori ivărele și apăsând cu putere mânerele ca să le încerce. Încuiase chiar și ușa dinspre coridor, pentru a fi sigur că nimeni rău intenționat n-ar fi putut să se strecoare în cameră în timp ce el dormea. O privire scurtă îi confirmă că toate erau așa cum le lăsase: cheia era încă în broască.

Când întoarse capul spre balcon, o adiere ușoară îi mângâie conturul înghețat al feței. În noaptea aceasta nu era nici furtună, nici rafale violente de vânt. Ușile fie se deschiseseră singure, fie fuseseră deschise de vreo mână nevăzută.

Dintr-odată, o panglică de ceață intră plutind în încăpere, purtând cu ea mireasma obsedantă de iasomie, bogată și dulce și într-atât de atâtătoare încât putea înnebuni un bărbat. Pentru o clipă, pâcla păru să se adune în ceva mai consistent – o siluetă umană cu părul lung, unduitor, un veșmânt alb și forme abia rotunjite. Plăsmuirea se topi pe cât de repede se ivise.

Max se întinse până la marginea patului să-și ia halatul, se îmbrăcă și apoi trecu grăbit prin ușile deschise ce dădeau pe balcon. Acolo, mireasma de iasomie era mai slabă, dar suficient de puternică încât să-i întețească dorința.

Cu mâinile pe balustradă, își îndreptă privirea către turnul părăsit, așteptându-se să zărească o strălucire de lumină fantomatică sau să audă clinchetul unei cutii muzicale. Turnul rămase însă întunecat. Tot ce auzi fu zgomotul valurilor spărgându-se de stâncile îndepărtate într-o șoaptă visătoare.

Simți cum tensiunea i se scurgea încet din trup. Oare nu-l acuzase el pe fostul stăpân de la Cadgwyck că se lăsase alungat de propria lui închipuire? Nici el nu era cu nimic mai prejos. Îngăduise unui vis complicat și unor povești melodramatice despre o veche tragedie să-i răscolească fanteziile. Angelica Cadgwyck

nu era decât o străină pentru el. Oricât de nefericit îi fusese destinul, nu avea nici un motiv să-i ofere un loc în imaginația... sau în inima sa.

Probabil că exista o explicație cât se poate de plauzibilă a faptului că ivărele de la ușile balconului se deschiseseră. Avea s-o găsească dimineață, cu mintea proaspătă, la lumina strălucitoare a zilei. Mai calm, își trecu o mână peste părul ciufulit și îl aranjă. Mirosul de iasomie dispăruse cu totul, făcându-l să se întrebe dacă nu cumva ieșise din vreo amintire îngropată de multă vreme.

Își dădu jos halatul și se pregăti să se urce din nou în pat. În momentul acela aruncă o privire peste umăr și văzu ușa dinspre coridor larg deschisă.

Capitolul 10

Cheia era încă în broască, acolo unde o lăsase Max, dar ușa era deschisă. Coridorul de dincolo de ea era la fel de întunecat ca un tunel subteran.

Cu simțurile ascuțite la maximum, contele stătea la pândă. Dintr-odată auzi un sunet și mai tulburător decât cel al unei melodii cântate fals de rotițele ruginite ale unei cutii muzicale: era ecoul în cascadă al unui râs feminin și dulce. Reușise fără probleme să izgonească stafia de mai devreme, dar chicotitul acela de fetișcană avea ceva irezistibil. Semăna cu râsul ironic al unui copil care se ascunde în joacă, dar vrea din tot sufletul să fie găsit.

Buzele i se schimonosiră într-un zâmbet trist când își scoase halatul și se îndreptă cu pași mari spre dulap, de unde scoase cu repeziciune o pereche de pantaloni și o cămașă. Se îmbrăcă, dar nu pierdu timp să încheie cămașa la gât. Cu gesturi nefiresc de calme, aprinse lumânarea care se afla pe noptieră, luă sfeșnicul de alamă și ieși pe coridor.

Flacăra tremurândă a lumânării abia dacă străpungea întunericul. Max își înclină capul ca să asculte mai bine, însă locatarii casei păreau să doarmă tun. Tocmai se întreba dacă nu cumva râsul acela era simplul rod al imaginației sale, ca și mireasma de iasomie, când îl auzi din nou, mai slab, dar inconfundabil.

Ecoul fantomatic părea să vină de departe, ca și cum ar fi călătorit nu doar prin holurile sumbre ale casei, ci și prin coridoarele timpului. Alungând acest gând absurd, Max se mișcă în direcția de unde venea chicotul cu sprinteneala unui vânător înnăscut.

Simțurile îi erau ațâțate de o euforie ciudată, la fel ca în acea dimineață, când stătuse pe marginea falezei. Doar cu câteva clipe înainte ca malul să i se surpe sub tălpi. Poate că intenția Angelicăi

Cadgwyck nu era să-l izgonească, ci să-l facă să-și piardă mințile. Sau poate că și le pierduse deja. Cei mai mulți oameni ar fi fugit de o stafie, în timp ce el o căuta cu pasiune.

Pe când străbătea galeria de portrete, lumânarea arunca umbre tremurătoare peste zidurile unde fusese expuse odată chipurile întemeietorilor domeniului Cadgwyck.

Nu s-ar fi mirat dacă, ajuns la portretul Angelicăi, ar fi găsit rama goală și pe ocupanta acesteia zbenguindu-se voioasă prin holul de la parter. Dar când ridică sfeșnicul, ea îl privea pe deasupra nasului fin, cu ochi atotcunoscători. Un zâmbet îi mijea pe buze, ca și cum se pregătea să-i spună un secret foarte amuzant.

O adiere la fel de caldă și de dulce ca răsuflarea unei femei îi trecu în acel moment pe la ceafă. Flacăra lumânării tremură o dată, după care se stinse, lăsându-l singur cu ea în întuneric. Rămase nemișcat, trăgând în piept mirosul usturător de fitil stins și așteptând ca ochii să i se deprindă cu lumina slabă a lunii care se strecura prin fereastra arcuită de deasupra ușii principale.

Un nou zgomot sparse întunericul. Câteva secunde îi fură de ajuns să localizeze ticăitul ritmic și să-l recunoască drept sunetul unui pendul legănându-se înainte și înapoi, într-un arc elegant, măsurând fiecare clipă ca și cum ar fi fost ultima. Max se întoarse încet, un nou fior trecându-i pe șira spinării. Era pendula de la piciorul scării, ceasul cu limbile încremenite la douăsprezece și un sfert. Ticăitul sec era în consonanță cu bătăile inimii lui.

Îi răsună în minte avertismentul nevestei hangiului: „N-ați lua în râs vorbele noastre dacă ați fi văzut cum arăta fața fostului stăpân al conacului când alerga prin sat, puțin după miezul nopții, pe jumătate mort, fugărit de nu se știe ce drăcovenie se ascunde acolo".

Dacă s-ar fi gândit să se uite la ceasul de buzunar înainte să iasă din dormitor, ce ar fi aflat? Că se apropia cu repeziciune momentul când la conac se întâmplase ceva atât de îngrozitor, încât și timpul se oprise în loc ca să jelească?

Pe de altă parte, îi dăduse ordin doamnei Spencer să repare pendula. Probabil, în dorința ei de a-i face pe plac, se grăbise să i-l ducă la îndeplinire.

Aruncă sfeșnicul care nu-i mai era de nici un folos și coborî grăbit la parter, însă ticăitul încetase. În lumina palidă a lunii ce scălda cadranul pendulei, limbile erau nemișcate, oprite respectuos la douăsprezece și un sfert. Inima lui Max era singura care bătea prin preajmă.

Cu pumnii strânși, își îndreptă privirea către holul de la intrare. Constată surprins că nu simțea pic de teamă, ci era furios. Nu suporta să-și bată joc de el nici o ființă omenească, darămite o stafie care încă se mai credea stăpână în casa *lui*.

Ca și cum ar fi dorit să-l provoace, hohotul dulce al unui râs de fetișcană răsună prin sala înaltă. Max se postă în centrul holului și ascultă atent, ținându-și răsuflarea. Erau prea multe coridoare și uși ca să-și dea seama din ce parte venea sunetul.

Luna alunecă în spatele unui nor, scăldând încăperea în umbre. Atunci o văzu, o străfulgerare albă de-a lungul unui culoar întunecat. Parcă ar fi fost poalele rochiei unei femei care se ascunsese în grabă după colț.

Ațâțat de fiorul vânătorii, Max înaintă cu pași mari. Când ajunse la colțul unde văzuse străfulgerarea albă, simți o prezență care se mișca repede în beznă.

Dar nu destul de repede.

Un alt colț se ivi la capătul coridorului. Grăbi ritmul. Prada nu trebuia să-i scape, nu acum, când era atât de aproape să pună mâna pe ea. Coti ținând brațele întinse în față, ca să apuce orice i-ar fi ieșit în cale. Se aștepta să atingă doar aerul, însă grămăjoara pe care o strânse la piept se dovedi a fi caldă, moale și întru totul umană.

În timp ce prizoniera lui se zbătea sufocată de frustrare, nu mireasma de iasomie îi gâdilă nările, ci o alta – una care îi făcu stomacul să se strângă de foame și îi reaminti cât de fadă fusese cina alcătuită din friptură arsă de vită și cartofi aproape cruzi. Derutat, își încreți nasul. Era posibil ca o stafie să miroasă a ceva atât de lumesc, dar irezistibil pentru poftele unui bărbat, precum

pâinea proaspăt coaptă și biscuiții cu scorțișoară? Dintr-odată, creatura din brațele sale nu se mai zvârcoli. După un moment de tăcere, o voce tăioasă se auzi din întuneric:

– Milord, data viitoare când mai aveți nevoie de ceva în mijlocul nopții, puteți pur și simplu să sunați clopoțelul.

Capitolul 11

Anne își ținu răsuflarea așteptând răspunsul lordului Dravenwood. Dorința de a se odihni la pieptul lui încăpător o copleșea, însă știa cât putea fi de periculoasă. Era incredibil de fierbinte pentru un tip care părea atât de rece. Radia căldură ca o sobă de gătit într-o zi de decembrie în care bătea crivățul. Atunci când o prinsese, își dăduse repede seama că era inutil să se zbată în brațele lui puternice. Era foarte bine făcut pentru un bărbat care probabil că își petrecuse cea mai mare parte a vieții în spatele unui birou.

Deși se străduia să-și păstreze cumpătul, Anne nu putea nega intimitatea năucitoare a acestei îmbrățișări efemere. Un braț musculos îi încingea talia, iar celălalt îi ținea strâns umerii, cu mâna așezată peste sânii ridicați. Contele își depărtase tălpile ca să nu cadă, în condițiile în care vârfurile picioarelor ei abia atingeau podeaua. Bazinul lui adăpostea fesele rotunde ale tinerei femei ca și cum Creatorul l-ar fi imaginat tocmai cu această intenție ațâțătoare.

Tăcerea plină de jenă făcea mai evident hârâitul din respirația lui sacadată. Pieptul i se ridică lipit de spatele ei, în timp ce respirația lui fierbinte îi mângâia ceafa. Anne simți cum neputința îi înfiora trupul. Aproape că dorea să-și fi lăsat părul liber pentru a-și apăra ceafa vulnerabilă de acest asalt chinuitor, în loc să-l fi împletit cu migală în cozi.

Crezuse că dacă își spunea numele, contele avea să-i dea drumul. Presupunerea ei se vădi greșită. Deși strânsoarea lordului Dravenwood slăbise aproape imperceptibil, brațele sale nu dădeau nici un semn că ar fi renunțat la trofeu. Își aplecă fruntea lângă urechea ei, astfel că răsuflarea lui mirosind a coniac îi atinse ușor gâtul.

Închise ochii, de parcă întunericul ar fi fost prea greu de suportat. Mușchii și voința îi slăbeau cu fiecare clipă. Putea să simtă cum capul i se înclina într-o parte ca să ofere buzelor lui curbura fină a gâtului. Se scursese atâta timp de când un bărbat îi sărutase buzele pline de dorință! Dacă ar fi răsucit-o în brațe și ar fi strivit-o cu greutatea lui de cel mai apropiat zid, ar fi avut oare tăria să i se opună? Sau și-ar fi încolăcit brațele pe după gâtul lui și l-ar fi tras spre gura ei?

– Miere, zahăr, șopti vocea lui puternică de bariton, înfiorându-i pielea delicată din spatele urechii. Scorțișoară. Nucșoară. Vanilie. Frișcă.

Cuvintele străpunseră încetișor euforia ce amenința să o învăluie. Se încruntă nedumerită. Șoaptele lui nu erau vorbe dulci, ci ingrediente. Și nu buzele lui îi gâdilau curba dintre gât și umăr, ci nasul. Făcu ochii mari. Dravenwood nu încerca să o seducă, ci să o *miroasă!*

– Milord, aveți de gând să mă țineți așa până mâine-dimineață? se răsti ea cu o exasperare calculată.

De data aceasta, vorbele ei avură efectul dorit. Dravenwood îi dădu drumul atât de brusc, încât se poticni și fu cât pe-aci să cadă. Fu surprinsă de cât de frig îi era odată ce dispăruse scutul protector al brațelor lui.

Se întoarse încet ca să-l poată privi. El se aplecă deasupra ei, o siluetă fără chip pe fundalul umbrelor întunecate.

– De ce mirosiți întotdeauna așa? o întrebă cu vocea îngroșată, aproape un mormăit.

– Așa, cum?

– Ca o pâine care tocmai a fost scoasă din cuptor.

Deși nu era acuzația la care se aștepta, Anne se simți în mod ciudat vinovată.

– Ca menajeră, îmi petrec o bună parte din zi în bucătărie, hotărând meniurile săptămânii și supraveghind-o pe bucătăreasă.

– În casa asta încă nu am văzut nimic care să miroasă *așa*. În afară de dumneata.

– Din cauza aceasta m-ați oprit? M-ați confundat cu o chiflă caldă?

– V-am confundat cu... un intrus, zise contele după o scurtă ezitare. Este riscant să alergi atunci când hoinărești prin conac în toiul nopții... dezbrăcată, adăugă el cu subînțeles.

Anne simți cum o sfredelea cu privirea. Aparent, vederea lui nocturnă era mai bună decât a ei. Își spuse că nu era cazul să se bâlbâie ori să roșească stingherită. Cămașa simplă de noapte o învăluia din cap până în picioare. Bineînțeles, contele știa cu precizie ce era dedesubt. Îi simțise formele arcuite mulându-se pe trupul său puternic, îi simțise bătăile sălbatice ale inimii când se zvârcolise în brațele lui.

– Am avut impresia că aud un zgomot, așa că am venit să cercetez, declară ea ritos.

– Fără lampă? Sau măcar o lumânare?

– Cred că dumneavoastră aveți mai multă nevoie de o lumânare decât am eu. Cunosc mult mai bine casa și este mai puțin probabil să-mi rup vreun os sau să cad pe scări.

– Sau de la o fereastră de la ultimul cat, completă el aducând în discuție soarta unui alt stăpân al domeniului, mai puțin norocos.

Anne rămase cu gura căscată, după care o închise brusc. O cercetă din nou, simțea asta, dar era recunoscătoare pentru că nu-i putea vedea chipul. Trebuia să fie atentă să-și țină gura. Dacă l-ar fi enervat până acolo încât s-o concedieze, totul ar fi fost pierdut.

– Am plecat cu o lumânare din cameră, dar a stins-o curentul, recunoscu el în cele din urmă.

– În casele vechi este mult curent.

– Printre alte lucruri. Nu vă este teamă să umblați noaptea de colo, colo când se zvonește că ar fi o stafie răzbunătoare în libertate?

Ann se înfioră.

– Se pare că am ajuns la o înțelegere reciprocă cu Doamna noastră în Alb. Noi nu o deranjăm și nici ea nu ne deranjează.

– Aha! Contele se apropie de ea cu un aer triumfător. Deci credeți în stafii!

– Este imposibil să locuiești în casa aceasta și să nu iei în serios poveștile cu fantome. Trecutul poate avea o influență foarte puternică asupra prezentului.

– Doar pentru cei care insistă să trăiască în el, comentă Dravenwood fără a-și putea ascunde amărăciunea. Spuneți că ați auzit un zgomot. Ce anume?

– Nimic important. Poate că era doar un oblon desprins care lovea o fereastră.

– Eu am auzit un râs de femeie.

Mărturisirea lui atârna între ei ca un fir strălucitor de adevăr ce străpungea întunericul. Lui Anne îi veni greu să rupă vraja.

– Probabil că ceea ce ați auzit erau două cameriste în paturile lor, chicotind pe seama unei prostioare. Fetele se trezesc devreme și muncesc din greu toată ziua. Încerc să nu le refuz plăcerile simple.

Tăcerea care se instală îi dădu de înțeles că Dravenwood nu crezuse o iotă din explicația ei. Dar Max petrecuse destul timp în diplomație încât să recunoască un punct mort și să iasă din el cu eleganță.

– Dar dumneavoastră, doamnă Spencer?

– Poftim?

– Dumneavoastră vă refuzați plăcerile simple? Sau le preferați pe cele mai complicate?

Pentru o bună bucată de timp lui Anne îi fu greu să respire, darămite să ofere un răspuns logic. Când în cele din urmă reuși, vocea îi redevenise ceremonioasă și seacă:

– Sunt convinsă că veți reuși să ajungeți înapoi în dormitor, milord. Voi avea grijă să nu mai fiți deranjat în noaptea aceasta.

Pe când se îndepărta de el, ar fi putut să jure că-l auzise șoptind: „Păcat".

Simțea ascuțișul privirii lui bănuitoare în spate. Se căzni să meargă cu pași măsurați, deși o copleșea ideea absurdă că avea s-o prindă din nou. Că avea să-i înfioreze ceafa cu răsuflarea lui fierbinte, să-i cuprindă mijlocul cu brațul lui puternic și să o tragă spre trupul lui fierbinte și ademenitor. Nu căzuse pradă ispitei de a se topi sub acea seducătoare putere masculină, dar nu știa dacă ar fi avut aceeași tărie sufletească și a doua oară. Așteptă până

ajunse la etajul destinat servitorilor înainte să cedeze impulsului de a o lua la fugă.

Aplecată de mijloc din cauza unui junghi, abia respirând, se strecură în camera ei și răsuci de două ori, cu degete tremurătoare, cheia în broască.

Pippa și Dickon o ajutaseră să monteze încuietoarea cu puțin înainte de sosirea ultimului stăpân. Își sărbătoriseră cu voioșie realizarea, fiind pe deplin conștienți că mecanismul n-ar fi rezistat unui umăr puternic sau unei lovituri de cizmă.

Anne își lipi urechea de ușă, dar nu auzi nici un semn că ar fi fost urmărită. Se lăsă moale în jos, scoțând un suspin de ușurare. Nu avusese nici o intenție să-și sfârșească ziua în brațele stăpânului său. De vină era doar neglijența ei. În definitiv, cunoștea toate ungherele casei. Dacă ar fi bănuit că avea s-o urmărească, ar fi putut să-i scape cu ușurință.

Fusese obișnuită ca bărbații să-i respingă compania, nu să i-o caute. Cu siguranță nu se așteptase ca lordul Dravenwood să se avânte în beznă și să transforme vânătorul în vânat.

Se îndepărtă de ușă. La lumina sfeșnicului pe care-l lăsase pe lavoar, văzu un crâmpei al imaginii sale reflectate în oglinda de deasupra. Fascinată, împotriva voinței sale, se apropie și mai mult de oglindă. Se aștepta să vadă ceea ce vedea în fiecare dimineață când se trezea, un chip obișnuit, nu dezagreabil, dar în nici un caz demn de laudă sau de venerație. Acum însă, sânii i se ridicau și coborau neîncetat pe sub corsajul din in alb al cămășii de noapte. Ochii îi străluceau, obrajii îi erau îmbujorați, buzele ușor desfăcute, ca și cum ar fi așteptat sărutul unui iubit. Își ridică mâinile ca și cum ar fi fost ale altcuiva și își trecu degetele prin cozile împletite, desfăcându-le. Îmblânzirea părului des și sârmos reprezenta o strădanie continuă, de obicei având nevoie de o grămadă de agrafe care o înțepau de fiecare dată când întorcea capul. Atunci când părul i se revărsă în jurul umerilor într-un val unduitor, se trezi holbându-se la chipul unei străine.

Își strânse buzele. De fapt, era un chip pe care îl cunoștea perfect, un chip pe care sperase să nu-l mai vadă decât ca pe o reflexie

deformată în ochii acelora prea naivi ca să priceapă că nu fusese niciodată mai mult decât o închipuire.

Se aplecă și stinse lumânarea, alungând acea făptură în trecut, acolo unde îi era locul.

Capitolul 12

În dimineața următoare, Anne, așezată în capul masei lungi din bucătărie, trecea în revistă chipurile care așteptau întoarse spre ea. Fiecare din aceste chipuri îi era dureros de drag, dar încă simțea povara nevoii lor apăsându-i inima. Uneori se îndoia că inima ei era atât de puternică încât să o suporte.

Nana își terminase terciul și se retrăsese pe balansoarul ei din fața căminului, să-l salveze pe Sir Degețele Pufoșele din încâlceala fără de speranță pe care o făcuse din firele de lână. Hodges se legăna înainte și înapoi pe scaun, fredonând în șoaptă un cântec pentru copii. Pe vesta lui albă se zăreau deja mai multe pete de mâncare.

Anne oftă. Nădăjduise să-l trimită pe Hodges înapoi în beci, să mai sape în timp ce lordul Dravenwood era prins cu alte treburi, dar în starea sa actuală, probabil că bătrânul nu ar fi fost în stare să găsească nici măcar beciul, darămite comoara.

Cameristele, care încetaseră să mai chicotească, o priveau pe Anne cu atenție. Le găsise pe cele cinci fete pe străzile Londrei, ducându-și viața de azi pe mâine. Aveau un lucru în comun cu ea: toate trebuiseră să se descurce singure după ce fuseseră trădate de un bărbat. Sau, în cazul lor, de mai mulți bărbați.

Când Anne le adusese la Cadgwyck, se furișau în jurul conacului ca niște pisici sălbatice, speriindu-se de orice mișcare bruscă și orice zgomot puternic. Părul le era subțire și tern, iar pe chipurile scofâlcite se citea un amestec de foame și neîncredere.

Acum, fețele lor rotunde străluceau de sănătate și bună dispoziție în lumina plăcută a focului din bucătărie. Pentru ele conacul Cadgwyck nu era o grămadă de pietre în ruină, ci singurul cămin pe care îl cunoscuseră vreodată.

Anne alesese cu bună știință să le vorbească atunci, înainte de trezirea stăpânului.

– Nu vreau să vă sperii, spuse ea ridicând tonul, astfel încât și Nana să o poată auzi peste scârțâitul neîntrerupt al balansoarului, dar mă tem că trebuie să suportăm prezența lordului Dravenwood ceva mai mult decât ne-am fi așteptat.

– Și de ce, mă rog? întrebă țâfnoasă Pippa.

Anne își mușcă buza de jos.

– Mă tem că doar eu sunt de vină. În graba mea de a mă descotorosi de el, azi-noapte mi-am cam exagerat rolul.

– O, Doamne! Chipul rotund și vesel al lui Betsy se albi precum volanele bonetei apretate care-i împodobea buclele blonde. Nu-mi spune că te-a prins?

Dacă închidea ochii, Anne putea să mai simtă încă brațele lui Dravenwood îmbrățișând-o, lipind-o de trupul lui puternic și neîndurător, ca și cum ar fi cântărit doar cât o pană.

– Da, într-un anume fel. Dar i-am spus că și eu m-am dat jos din pat să cercetez un zgomot straniu.

– Și te-a crezut? întrebă Lizzie cu speranță.

Anne încă putea să vadă privirea sceptică pe care i-o aruncase contele în întuneric.

– Nu sunt sigură că lordul Dravenwood crede în ceva. Pentru că deja i-am stârnit bănuieli, trebuie să fim mai vicleni de acum înainte.

Pippa suflă îmbufnată un zuluf ce i se rătăcise peste ochi.

– Cât o să-l mai răbdăm pe omul ăsta nesuferit?

– Cel puțin două săptămâni, oftă Anne. Poate cel mult o lună.

– Nu pot să port nenorocita aia de perucă două săptămâni, mormăi Dickon. Îmi dă niște mâncărimi groaznice.

– Trebuie doar să reziști. O să plece destul de curând, ca și ceilalți, îl liniști Anne. În orice caz, nu trebuie să-i creăm condiții prea bune, ca nu cumva să prefere viața de aici celei de la Londra. O să continuăm să-i servim mese insipide și să ne asigurăm că și casa este cât se poate de neprimitoare. Dar de acum înainte nu vor mai fi zgomote ciudate noaptea, nici coșuri de fum închise

în mod misterios. De asemenea, ar fi bine ca Angelica să stea liniștită o vreme.

– Puțin îi pasă, interveni Pippa. Știi cât de neastâmpărată poate să fie atunci când își pune ceva în minte.

– Am avut impresia de multe ori că voi două semănați din punctul ăsta de vedere, comentă Anne, câștigând o exclamație elogioasă din partea lui Dickon și o strâmbătură din partea Pippei.

– Întotdeauna Angelica a fost o fată bună, murmură Hodges înspre restul de terci din fața sa. Dacă este foarte răsfățată, asta e din cauză că o merită pe deplin.

Anne își îndreptă privirea spre bătrân și se strădui să-și înghită nodul din gât.

– Da, dragule. Angelica *este* o fată bună. Dacă nu ar fi fost ea, nici unul dintre noi nu s-ar fi aflat aici în momentul de față.

Dickon încă nu părea convins.

– Cum o să ne putem continua căutările dacă el trage cu urechea tot timpul, dându-ne ordin să-i aducem mănușile sau să-i lustruim cizmele sau încruntându-se la noi ca și cum fără să vrem i-am scopit armăsarul preferat?

– Trebuie, pur și simplu, să fim mai atenți, răspunse Anne. Odată ce contele o să lase puțin garda jos, o să avem o ocazie mai bună să...

– *Doamnă Spencer!*

Capitolul 13

Anne încremeni împreună cu ceilalți în timp ce ecoul răcnetului bine cunoscut se stinse încetișor. După un moment de tăcere, una dintre soneriile ruginite ce atârnau deasupra ușii începu să sune dogit.

– Auziți clopotele catedralei? Hodges aplaudă cu mâinile sale mici și grăsuțe și ochii îi strălucira ca ai unui copil. Trebuie să fie dimineața de Crăciun!

Lizzie privi plăcuța de deasupra soneriei cu niște ochi cât cepele.

– Acesta este dormitorul stăpânului.

Pippa se holbă la Anne, dar aceasta clătină din cap drept răspuns la întrebarea ei fără cuvinte. Nici Anne, nici Angelica nu avuseseră vreun amestec în năzbâtia asta. Era la fel de uimită ca și ei de solicitările bizare ale stăpânului. Pe deplin conștientă de privirile lor neliniștite care îi urmăreau fiecare pas, Anne se sili să iasă fără panică din bucătărie. Așteptă până când nu mai puteau să o vadă ca să grăbească pasul și să o ia la fugă.

Când ea ajunse în aripa de la răsărit a conacului, Dravenwood străbătea încolo și-ncoace holul din fața dormitorului. Era complet îmbrăcat, iar lavaliera desfăcută îi atârna de-o parte și de alta a gâtului. Nu adulmeca fum și nici nu mirosea a foc sau a pucioasă, însă părea teribil de furios.

În clipa când o văzu pe Anne, arătă împungând cu un deget spre ușa închisă.

– Este o creatură în camera mea!

Spre lauda ei, lui Anne nu i se clinti nici un mușchi pe față.

– Ce mai e de data aceasta, milord? O stafie? Necuratul? Sau poate un vârcolac?

Încruntându-se la ea pe sub sprâncenele negre și amenințătoare ca un nor ce prevestea o furtună cumplită, se aplecă și deschise larg ușa. Anne trase cu ochiul înăuntru, neștiind ce ar fi putut să găsească.

Pipiloi ședea încolăcit în mijlocul patului, mestecând o bucată de piele sfâșiată. Când îi văzu, își arătă colții și scoase un mârâit aspru, de parcă i-ar fi avertizat ca nu cumva să le treacă prin minte să-i smulgă prada.

Un zâmbet înflori încetișor pe chipul lui Anne.

– Aceasta nu este o creatură, milord. *Acesta* este un câine. Privind ciucurele de piele lucioasă care atârna din gura patrupedului, se interesă: Dar asta ce este? E...

– A *fost* una din cele mai bune perechi de cizme pe care le-am avut, spuse Dravenwood îmbufnat.

Pipiloi hăpăi cu lăcomie, apoi înghiți. Ciucurele dispăru fără urmă.

În timp ce câinele se întoarse să roadă ce mai rămăsese din cizmă, contele îi aruncă o privire ucigătoare.

– L-am găsit când mi-am terminat toaleta.

– Cum credeți că a intrat aici golanul ăsta mic? Ușa era încuiată?

– De ce ar conta un asemenea detaliu în casa asta? pufni Dravenwood. Probabil că a trecut direct prin ea.

– Dacă nu a fost încuiată, poate că a împins-o cu nasul.

– Precis, mormăi contele.

– Mă tem ca este un vechi obicei al său.

– Ca și molfăirea obiectelor de încălțăminte extrem de scumpe?

Anne aprobă cu un oftat.

– Da, și a șosetelor, pălăriilor de pai și din când în când a umbrelelor de soare. Îmi pare foarte rău, milord. Nu este nici o problemă să iau câinele din camera dumneavoastră, dar mă tem că cizma nu se mai poate repara. Se îndreptă către pat și pocni din degete: Jos, Pipiloi!

Câinele se descolăci și coborî ascultător, aterizând cu un bufnet pe picioarele îndesate, apoi se așeză demn, cu resturile cizmei atârnându-i din gură.

Dravenwood se încruntă.

– De fiecare când mă apropiam de pat, fiara se repezea la mine ca un pui de balaur. Mi-era teamă că o să-mi înghită un deget, dacă nu chiar toată mâna.

– Dickon l-a dresat.

– Ei, atunci înțeleg. De ce l-ați numit...

Ca și cum i-ar fi anticipat întrebarea, Pipiloi merse până la piciorul patului, își ridică un picior și se apucă să distrugă și cealaltă cizmă.

Anne își ținu răsuflarea. Stăpânul precedent l-ar fi aruncat pe cea mai apropiată fereastră pentru o asemenea purtare lipsită de respect. Spre ușurarea ei, lordul Dravenwood se mulțumi să ofteze.

– Oricum nu aveam ce face doar cu o cizmă.

Fără să-și dea seama că scăpase ca prin urechile acului, Pipiloi ieși repejor din cameră, dând mândru din ciotul de coadă și ținându-și prada astfel încât toată lumea să o poată vedea.

– N-ați avut niciodată un cățeluș când erați mic, milord? îl întrebă Anne.

Dravenwood clătină din cap.

– Tatăl meu ținea câini de vânătoare, bineînțeles, dar în opinia lui erau pentru activități sportive, nu pentru joacă.

– Și dumneavoastră ce părere aveați?

Se încruntă ca și cum nimeni nu-l întrebase vreodată așa ceva.

– Într-o iarnă, când eram foarte mic, am găsit niște pisoiași abia fătați, părăsiți de mama lor într-un colț al pătulului cu fân. Mieunau sfâșietor. I-am înfășurat în fularul meu de lână și i-am adus în casă, sperând că tata va accepta să mă lase să-i țin în dormitor până când creșteau destul de mari ca să-și poarte singuri de grijă. Mi-a replicat că animalele nu au ce să caute în casă și că trebuie să-i dau unuia dintre lachei să-i îngrijească. Pe un ton

inexpresiv, Dravenwood adăugă: Am aflat după aceea că poruncise unui lacheu să-i înece într-o găleată cu apă.

Lui Anne i se tăie respirația.

– Câtă cruzime! Cum a putut să facă un lucru atât de oribil unor biete ființe nevinovate?

„Și propriului său copil", își zise. Avea toată simpatia pentru băiețelul cu suflet mare care înfruntase gerul pentru a salva niște pisoi.

– Fără îndoială, s-a gândit că îmi dă o lecție de viață prețioasă.

– Ce lecție, să nu aveți încredere într-un lacheu?

– Nu, lecția că doar cei puternici merită să trăiască.

Judecând după privirea rece pe care i-o aruncă, o învățase foarte bine. Anne își aranjă șorțul și spuse înțepată:

– O să trimit pe cineva să curețe chiar acum, milord.

Ochii lui Dravenwood se îngustară ca niște fante argintii la vederea bălții care se întindea în jurul cizmei sfâșiate.

– Dickon. Trimiteți-l pe *Dickon*.

Max îl lăsase pe Dickon în patru labe, boscorodind cu voce joasă în timp ce freca înverșunat podeaua, iar acum stătea singur-singurel la capătul mesei lungi din sufragerie. Purta cizmele aflate pe locul al doilea în preferințele lui și se simțea la fel de caraghios ca în ziua precedentă.

În timp ce aștepta să sosească micul dejun, își înăbuși un căscat. Întâlnirile din miez de noapte cu stafia și cu menajera îl făcuseră să se zvârcolească în așternuturi până la ivirea zorilor.

Nu ar fi trebuit să-i pomenească doamnei Spencer despre stafia pe care o auzise râzând. Probabil că acum se topea de râs pe socoteala lui împreună cu ceilalți servitori strânși în bucătărie.

Dintr-odată, ușa se dădu în lături și două slujnice intrară cu pași vioi. Una se proțăpi lângă bufet, iar cealaltă ocoli masa și îi așeză o farfurie în față. Micul dejun părea să fie la fel ca în ziua anterioară, cu excepția faptului că pâinea prăjită avea o pojghiță neagră, iar bucățelele de șuncă erau fleșcăite și nefăcute.

Fata se dădu un pas înapoi și făcu o plecăciune, așteptând neîndoielnic un semn de aprobare din partea stăpânului.

– Mulțumesc, Lizzie, spuse el cu o voce stinsă.

– Cu plăcere, milord, răspunse tânăra clipind din ochii ei mari și căprui. Dar eu sunt Beth.

– Ei, atunci, mulțumesc, Beth.

Zâmbetul fetei începu să pălească.

– Nu sunt Beth. Sunt *Beth*.

Max se holbă la ea zăpăcit. Fata care se afla lângă bufet îi veni în ajutor:

– O cheamă Bess, milord, dar e sâsâită. Beth este slujnica de la bucătărie care spală vasele.

Neliniștit, Max observă că interlocutoarea lui aranja noi platouri pe bufet, în caz că – Doamne ferește! – ar mai fi dorit o porție din felurile acelea deloc îmbietoare.

– Atunci, tu trebuie să fii Lizzie.

Fata se înroși atât de puternic, încât bruma de pistrui de pe nasul ei cârn se făcu nevăzută.

– O, nu, milord, eu sunt Lisbeth. Lizzie este slujnica care se ocupă de etaj.

– N-are rost să-mi mai bat capul, șopti Max pentru sine. Să zicem că vă strig pe toate Elizabeth și gata.

– Prea bine, milord, spuseră cele două slujnice într-un glas. Plecăciunile lor se sincronizară perfect, de parcă ar fi fost opera unui coregraf.

În timp ce Beth... Bess se alătură tovarășei ei lângă bufet, doamna Spencer își făcu apariția cu o cană înaltă din porțelan de Sèvres. Max nu crezuse că putea mirosi mai ispititor decât atunci când o ținuse în brațe cu o seară în urmă, dar asta se întâmplase înainte ca aroma bogată a cafelei negre să-i atingă nările. Îmbătat de mireasma reconfortantă, ar fi vrut să sară de pe scaun și, din pură recunoștință, să o sărute apăsat pe buzele strânse. Nu se putu abține să nu zâmbească în sinea lui, închipuindu-și cum ar fi reacționat la *asta*.

– Milord, șopti ea în chip de salut pe când se apleca peste umărul lui ca să-i toarne cafeaua.

Luă o înghițitură din licoarea tare și închise ochii spre a savura mai bine finețea gustului amărui. Deși în India își făcuse obiceiul

de a-i invita la ceai în fiecare zi pe comandanții săi și pe soțiile lor, râvnea la această fiertură irezistibilă.

– N-aș bea prea mult dacă aș fi în locul dumneavoastră, șopti doamna Spencer cu vocea ei catifelată, periculos de aproape de urechea lui. Am auzit că-i împiedică pe bărbați să doarmă.

Își roti iute capul să-i arunce o privire bănuitoare, dar deja se retrăsese lângă bufet, unde așeza cana pe suportul încălzit. Expresia de pe chipul ei putea fi luată drept model pentru un portret al nevinovăției.

Chiar atunci, Hodges intră în cameră și puse cu grijă un ziar împăturit lângă farfuria stăpânului. Max se uită la data înscrisă pe prima pagină. Acel număr din *The Times* fusese publicat cu două săptămâni înainte ca el să plece de la Londra spre Cornwall. Deja îl citise în timp ce lua un mic dejun savuros în sufrageria sa din Mayfair.

Pe de altă parte, așa cum le ceruse, ziarul nu era mai vechi de zece ani. Nu putea decât să accepte elegant această dovadă de bunăvoință.

– Mulțumesc, Hodges.

Când despături ziarul, nările îi fură izbite de un miros mult mai neplăcut, acela de hârtie arsă.

– Mi-am permis să-l calc pentru dumneavoastră, explică majordomul.

Max îl privi prin gaura în forma fierului de călcat din mijlocul paginii financiare.

– Da, văd asta, spuse el închizând cu zgomot ziarul. Un nor de cenușă pluti prin aer, după care se așeză peste ouăle fierte precum piperul măcinat. Îți apreciez efortul Hodges, dar data viitoare folosește un fier de călcat mai puțin încins.

– Prea bine, milord.

Mulțumit de sine însuși, Hodges se retrase mergând cu spatele, apoi, când ajunse la ușă, făcu o mică piruetă stângace. Max aruncă o privire către bufet, dar doamna Spencer se strecurase pe nesimțite afară din încăpere. După toate aparențele, nu avusese la ea inelul zornăitor de chei.

Cele două Elisabeth plecară și ele, după o serie nesfârșită de plecăciuni. Îl lăsară pe conte singur cu ziarul ars și micul dejun fără gust, având cafeaua drept unică mângâiere.

Când termină masa, Max se duse în biblioteca de la etajul întâi, unde spera să găsească o carte care să-l ajute să treacă peste acea dimineață lungă și plictisitoare la culme.

O găsi însă pe slujnica mică și brunetă cocoțată pe un scăunel în fața raftului înalt până la tavan de pe peretele opus.

Deși încăperea părea să nu mai fi fost dereticată așa cum se cuvine de la urcarea pe tron a reginei Elisabeta, Max presupuse că fata trebăluia. Dar, privind-o cu atenție, văzu că trăgea afară câte o carte din rând, după care o punea la loc. Repetă operațiunea și cu următoarea carte, și tot așa, până când scăunelul se dezechilibră. De fiecare dată când scotea câte un volum își înclina capul să asculte, ca și cum s-ar fi așteptat să audă ceva. Când ajunse la capătul raftului, oftă abătută.

Max, sprijinit cu un umăr de cadrul ușii, întrebă cu o voce tărăgănată:

– Cauți ceva anume?

Fata se întoarse atât de iute, încât era să cadă de pe scăunel. Cu ochii strălucitori și negri și bărbia ascuțită, avea chipul unei vulpițe fermecătoare.

– O, nu, milord, zise ea roșind. Doar ștergeam praful.

Contele aruncă o privire tăioasă spre pămătuful de praf care-i ieșea din buzunarul șorțului. Penele lucioase arătau de parcă ar fi fost smulse de pe vreo orătanie chiar în dimineața aceea.

Dacă se aștepta ca fata să aibă remușcări pentru că fusese prinsă cu o ditamai minciuna gogonată, fu dezamăgit. Cu un suspin de martir, servitoarea coborî de pe scăunel.

– Probabil că acum vreți să vă spun adevărul.

– Nu te necăji din cauza mea, te rog, replică el sarcastic.

– Dacă vreți să știți, căutam ceva ce aș putea să citesc diseară la culcare. După toată truda de peste zi e atât de plăcut să te bagi sub pătură cu o povestire interesantă!

Pentru a-și dovedi spusele, luă o carte de pe cel mai apropiat raft și o legănă la piept.

Max se apropie cu pași mari, îi luă cartea din mâini și o întoarse ca să-i poată citi titlul de pe copertă.

– Aha, *Mecanizarea aratului într-o societate agrară*. Da, îmi dau seama că ar putea să constituie o lectură interesantă după o zi grea de nesters praful.

Pippa îi smulse cartea, o puse pe raft și înșfăcă alta, făcându-și timp să citească mai întâi titlul: *O iubire siciliană*.

– Ați citit vreo carte de-a doamnei Radcliff? îl întrebă, pe când îl ocolea în drum spre ușă. Aceasta este absolut tulburătoare. Scena mea preferată este cea în care biata Julia își găsește mama, pe care o crezuse moartă, în temnițele bântuite ale castelului Mazzini, unde fusese închisă în timp ce fugea de avansurile desfrânate ale ticălosului duce de Luovo.

Înainte ca Max să poată deschide gura pentru a-i atrage atenția că aceasta era biblioteca *lui* și că ea fura o carte *a lui* în timp ce ar fi trebuit să muncească, fata o șterse. Preț de o clipă se holbă la cadrul gol al ușii, simțindu-se și el oarecum ca ticălosul duce de Luovo, apoi se întoarse către raft.

După ce aruncă o privire peste umăr ca să fie sigur că nu-l urmărea nimeni, trase o carte de la marginea rândului, apoi o împinse repede la loc. Așteptă răbdător, dar șemineul nu se roti pentru a scoate la iveală un coridor secret, și nici un chepeng nu se deschise sub tălpile lui ca să-l înghită.

Clătină din cap cu tristețe. Dacă nu-și înfrâna imaginația, în curând avea să fie la fel de țăcănit ca restul locatarilor casei.

Descoperi rapid că *Mecanizarea aratului într-o societate agrară* nu era o lectură interesantă nici în timpul zilei. Așadar, nu fu de mirare că peste puțin timp se trezi pe coridor, contemplând portretul misterioasei domnișoare Cadgwyck. Aceasta părea hotărâtă să-l bântuie și când era treaz, nu doar când visa. Încă nu înțelegea de ce o străină putea să-i stârnească atâta compasiune.

În definitiv, își alesese soarta, așa cum și-o alesese și el pe-a lui. Max își împreună mâinile la spate, străduindu-se să o cerceteze

cu un ochi imparțial. Fără îndoială, frumusețea chipului ei era atât de izbitoare încât ar fi putut să înnebunească un bărbat, făcându-l să mintă, să fure, să înșele, să se lupte în duel, ba chiar să ucidă pentru a-i intra în grațiile.

Crezuse toată viața că iubita lui Clarinda era cea mai frumoasă femeie din câte existaseră vreodată. Dar chiar și atunci când fuseseră foarte apropiați, frumusețea ei era una rece și de neatins, ca aceea a lunii. Angelica avea un farmec mult mai cald și mai accesibil.

– Să vă aduc un scaun, milord, ca să stați confortabil când îi faceți ochi dulci domnișoarei Cadgwyck?

Vocea aceea seacă, familiară îl smulse din reverie. Să fi fost oare milă ce percepuse în ea sau doar dispreț?

Se întoarse și o zări pe menajeră urcând scările cu un maldăr de rufe curate în brațe. Într-un alt timp și în alt loc, poate că ar fi dojenit-o că nu folosea scara pentru servitori. Era însă ciudat de bucuros să vadă un alt chip. Mai ales unul viu.

– Ar trebui să mă simt stânjenit pentru că m-ați prins visând în fața portretului unei fete moarte de mult?

– Nu m-aș sinchisi în locul dumneavoastră. Cu siguranță nu sunteți primul gentilom prins în mrejele ei.

În acea zi, menajera era învești mântată toată în negru. Când își dădu capul pe spate ca să arunce portretului o privire istovită, îl făcu pe conte să se gândească la o cioară tristă care se uită lung în sus la un canar plin de vioiciune.

Nu mai rămăsese nimic din femeia aceea caldă pe care o ținuse lipită de trupul său în întuneric. Femeia care îl ațâțase cu mireasma ei și cu apăsarea provocatoare a feselor bombate peste pântecul său.

Încercând cu disperare să o uite pe acea femeie, își îndreptă din nou atenția către portret.

– Ce s-a întâmplat cu domnișoara Cadgwyck după... accident? Se odihnește în cavoul familiei sau este înmormântată într-un alt loc pe domeniu?

Max știa că erau fanatici care nu ar fi suportat ca o sinucigașă să fie îngropată împreună cu iluștrii lor strămoși, deși unii dintre ei săvârșiseră păcate mult mai condamnabile.

– Trupul ei nu a fost niciodată recuperat. I-au găsit doar șalul galben agățat de o stâncă.

Vorbele menajerei îi străpunseră inima. În timp ce se uita mânios la ochii veseli ai Angelicăi, aproape că nu-și putea închipui cum din toată acea vitalitate, din tot acel farmec să nu rămână decât niște oase descărnate pe fundul mării.

– Nu-mi pot scoate din minte gândul că povestea ei ar fi avut un alt sfârșit dacă ar fi fost măcar o singură persoană căreia să-i fi păsat și să fi mers după ea pe promontoriul acela. Cineva care ar fi putut să o ia în brațe și să o tragă înapoi de pe marginea prăpastiei, spuse el cu asprime.

Atunci când doamna Spencer vorbi, glasul îi era stins, așa cum n-o mai auzise niciodată.

– Nu a fost nimeni care să o salveze. A fost singură.

– Dacă nu au fost martori, atunci de unde știți acest lucru? o întrebă el aruncându-i o privire tăioasă.

– Din bârfele servitorilor. De fiecare dată când un scandal zguduie înalta societate, oamenii pălăvrăgesc.

– Oare pălăvrăgelile astea au înviat-o pe biata Angelica din mormântul ei de apă ca să-i înfricoșeze pe viitorii stăpâni de la Cadgwyck? Când își aminti mireasma de iasomie obsedantă care-i făcuse pântecul să ardă de dorință, se încruntă și mai mult. Deși presupun că există unele umbre pe care un bărbat le-ar primi cu bucurie în dormitorul său atunci când este singur de la miezul nopții și până la revărsatul zorilor. Observând reacția menajerei, adăugă zeflemitor: Doamnă Spencer, cred că am reușit să vă tulbur. V-ați îmbujorat.

– E ridicol, pufni ea țâfnoasă, dându-și seama că roșeața îi urcase în obraji. Nu sunt vreo fetișcană inocentă care se fâstâcește când vine vorba de situații amoroase complicate.

– O, da, am uitat că, văduvă fiind, nu sunteți străină de ceea ce se întâmplă între un bărbat și o femeie între cei patru pereți ai dormitorului.

Când ochii li se întâlniră, Max fu năpădit de regrete pentru că-și bătuse joc de ea, mai ales că avea în minte imaginea vie a ceea ce nu avea să se întâmple niciodată cu acea femeie între cei patru pereți ai dormitorului său.

Totuși, ea fu prima care își feri privirea.

– Se prea poate, dar nu înseamnă că doresc să discut despre acest lucru cu stăpânul meu.

Trecu pe lângă el și își continuă mersul pe coridor.

– Ce credeți că își dorește ea? strigă contele în urma ei.

Doamna Spencer se opri și își întoarse fața către el cu o expresie uimită.

– Poftim?

– Nu este aceasta credința populară? Că sufletele cărora li s-a făcut o nedreptate sunt osândite să cutreiere pe pământ până dobândesc ceea ce le-a fost refuzat când trăiau? Dacă Angelica s-a întors în această casă, ce ar putea să caute? Ce credeți că își dorește?

– Poate că își dorește pur și simplu să fie lăsată în pace.

Strângând grămada de rufe la piept ca pe un scut, doamna Spencer se răsuci pe călcâie. Cu ochii la fesele ei obraznice ce zvâcneau pe sub stofa neagră a rochiei, Max simți cum, pe moment, vraja Angelicăi se spulberă.

În următoarele zile, contele nu mai fu vizitat în dormitorul său nici de Angelica, nici de Pipiloi, nici de menajeră sau de oricine altcineva. Totuși, nopțile lungi și calme nu-i aduseră liniștea la care s-ar fi așteptat. După ce se învârtea și se răsucea pe toate părțile ore în șir, în așternuturile mototolite, deschidea ușile de la balcon și pornea cu nările la pândă să prindă orice urmă de iasomie care ar fi zăbovit prin preajmă. Se uita la turnul surpat din capătul opus al clădirii până când frigul nopții îi intra adânc în oase. Cu toate astea, nu auzi nici clinchetul fals al cutiei muzicale, nici ecourile obsedante ale unui râs de fată. Vuietul înăbușit al mării era singurul sunet care ajungea până la urechile sale.

Zilele treceau chiar mai greu decât nopțile. Când părăsise Londra visase doar să scape de acolo, fără să se gândească la ce ar fi putut să facă ca pentru a-și ține mintea și mâinile ocupate între răsăritul și apusul soarelui. Până să-și dea demisia de la Companie, fiecare oră din zi era ocupată cu ședințe, întâlniri, ceaiuri, baluri, tratative delicate și discursuri în Parlament. Chiar și în timpul celor mai lungi și mai plicticoase călătorii pe mare trebuia să se uite peste cifre, să dicteze diferite însemnări secretarului său, să învețe la perfecție limbi străine și să completeze registre.

Acum își petrecea timpul plimbându-se cu pași mari pe faleză, în speranța că sălbăticia sărată a vântului avea să mătură pânzele de păianjen care îi năpădiseră creierul. Mergea ore în șir, dar de fiecare dată se trezea în locul de unde se aruncase Angelica, privind crestele albe de spumă și marea care se zdrobea în stâncile de dedesubt.

După aproape o săptămână de hoinăreală fără țel, făcu o descoperire surprinzătoare. Pentru prima oară de când o pierduse pe Clarinda îi era foame. Nu, nu doar că îi era foame. Îi era o foame de lup. Dar de fiecare dată când se întorcea acasă pentru prânz sau cină, era întâmpinat cu niște feluri mai serbede chiar decât cele pe care le suporta la micul dejun.

Nu ar fi fost atât de rău dacă menajera nu s-ar fi învârtit în jurul lui mirosind ca o cofetărie. Doamna Spencer putea fi rece și distantă, dar aroma ei era caldă și irezistibilă.

Într-o seară, pe când contele aștepta în capul mesei să fie servit, Dickon întră neîndemânatic pe ușă cu o tavă de argint zornăindu-i în mâini. Max luă o înghițitură de sherry ca să-și ascundă dezamăgirea. Dacă doamna Spencer i-ar fi adus cina, ar fi putut cel puțin să fure o adiere de mâncare adevărată.

În timp ce puștiul se apleca să-i așeze farfuria în față, Max se surprinse privindu-i cu atenție peruca pudrată. Nu... nu era închipuirea lui. Chiar era pusă de-a-ndoaselea. Făcu semn cu mâna către ea.

– Îți place să porți obiectul acela caraghios?

Dickon se îndreptă, privindu-l cu neîncredere.

– Nu, milord.

– Atunci de ce o porți?

– Pentru că Annie... adică doamna Spencer... mi-a spus că dacă vreau să fiu un lacheu așa cum se cuvine, trebuie să am ținuta potrivită. Așa trebuie.

Foamea îl făcu pe Max să-și piardă firea.

– De azi înainte, eu sunt cel care va hotărî ce se cuvine aici, nu doamna Spencer a ta. Te rog să scoți peruca. Acum, pe loc.

– Prea bine, milord.

Dickon era atât de ușurat, încât pentru o clipă uită să se mai încrunte. Părul șaten decolorat de soare îi era lipit de creștet, cu excepția unui vârtej neîmblânzit din vârful capului.

Băiatul ieși din cameră cu o plecăciune, lăsându-și stăpânul în compania unei plăcinte cu rinichi și a câtorva cartofi scorojiți.

Max străpunse coaja plăcintei cu cuțitul. Nici un firișor de abur îmbietor nu ieși din ea. Nu era de mirare, de vreme ce în casa aceea blestemată felurile erau servite întotdeauna călduțe, ceea ce le făcea mai puțin apetisante decât dacă ar fi fost reci de-a binelea.

Trebuia s-o cunoască pe misterioasa Nana. Începuse să se întrebe dacă nu cumva din neatenție făcuse ceva care o supărase pe bucătăreasă, de exemplu, să-i fi dezonorat fiica sau să-i fi ucis prima odraslă născută. Altfel, ce motiv avea femeia aceea diabolică să-l chinuie zi după zi cu felurile ei cumplite? Sau poate că erau toți în cârdășie și se hotărâseră să-l ucidă prin înfometare. Așa ar fi lăsat mai puține indicii pentru anchetă decât dacă l-ar fi azvârlit pe fereastră.

Foamea și furia i se întețeau una pe alta. În cele din urmă, făcându-și curaj, încercă o bucată de carne cu furculița, dar fu obligat să o scuipe imediat, nu din cauză că ar fi avut gust rău, ci pentru că nu avea nici unul.

Hotărând că venise de mult momentul ca Nana să facă cunoștință cu noul stăpân, își azvârli șervetul de la gât și ieși ca o furtună din încăpere.

*

Contelui nu-i fu greu să găsească bucătăria la subsol. Trebuia doar să se ia după clinchetul voios al tacâmurilor lovind castroanele și după sunetul vocilor prinse în discuții vesele. Când se apropie de ușă, un hohot de râs feminin îi năvăli în urechi, molipsitor și irezistibil.

– O, Dickon, continuă! strigă altcineva, bătând din palme cu nerăbdare.

Ajuns în ușa bucătăriei, Max își văzu personalul stând pe bănci de lemn în jurul unei mese din pin nelustruit. Doamna Spencer ședea în capăt, cu un zâmbet larg care îi arăta strungăreața atrăgătoare dintre dinții din față, făcea să-i strălucească ochii căprui și îi ștergea zece ani de pe chip. Când îi scăpă un alt hohot gutural, contele fu plăcut surprins să constate că râsul pe care îl auzise fusese al ei.

Nu încercă să-și ascundă prezența, dar toți erau prea captivați de ceea ce se petrecea în fața șemineului de piatră ca să-l bage în seamă.

Dickon prezida, cu peruca sa pudrată cocoțată periculos pe creștet. Pipiloi era așezat la picioarele băiatului, ațintindu-l cu privirea ca și cum ar fi fost și el vrăjit de interpretarea lui.

– Și atunci a zis – Dickon își așternu pe față o strâmbătură fioroasă și își îngroșă vocea până când dobândi un accent aristocratic – „Îți place să porți obiectul acela caraghios?" la care eu i-am răspuns: „Cu siguranță, îmi place să-l port, domnule. Cui nu i-ar plăcea să poarte un arici mort pe cap?"

Două dintre slujnicele pe nume Elisabeth se prăpădiră de râs, în timp ce alta fu obligată să-și șteargă cu marginea șorțului o lacrimă din colțul ochiului. Hodges bătu cu palmele deschise pe masă, chicotind ca un bebeluș gigantic.

– Ce s-a întâmplat mai departe? întrebă Pippa. A cerut să fii aruncat în temniță sau dat la câini?

Dickon își vârî degetele mari în brăcinarul pantalonilor și își umflă pieptul sfrijit într-un mod foarte caraghios.

– Atunci a zis: „De-acum înainte, eu sunt singurul care va hotărî ce se cuvine pe-aici, nu doamna Spencer a ta. Te rog să scoți peruca. Acum, pe loc".

Zicând acestea, puștiul își smulse peruca de pe cap cu o mișcare largă a brațului și o aruncă pe capul lui Pipiloi. Câinele suportă ofensa cu eleganță, amintindu-i lui Max de un avocat fălcos cu care polemizase o dată în Parlament.

Contele așteptă până când noul hohot de râs se stinse, apoi începu să aplaude cu bătăi rare și apăsate.

– O interpretare demnă de laudă, tinere maestru. Evident, talentul dumitale este irosit aici. Ar trebui să joci pe scena Teatrului Regal.

Capitolul 14

Servitorii își rotiră capetele toți deodată când își văzură stăpânul sprijinit în cadrul ușii și cercetându-i pe toți cu o privire rece. Pe chipurile lor se oglindea un amestec de groază și îngrijorare.

Dickon smulse pe loc peruca de pe creștetul lui Pipiloi și o vârî la spate, plecându-și capul rușinat. Singura persoană care părea să nu fie tulburată de prezența lui era o femeie în vârstă, care se hâțâna înainte și înapoi pe un scaun din nuiele. Judecând după mormanul de fire de lână îngrămădit la picioarele ei, părea că își petrecuse ultimele sute de ani împletind un fular pentru un uriaș. Cum Max nu mai dăduse ochii cu ea până în acea seară, își dădu seama că nu putea fi decât misterioasa Nana, autoarea dezastrului culinar cu care se confrunta de când pusese piciorul la Cadgwyck.

Zâmbetul fermecător de pe chipul doamnei Spencer fu înlocuit de grimasa pe care ajunsese să o urască.

– Aveți nevoie de ceva, Lord Dravenwood? Aruncă o privire acuzatoare spre șirul de sonerii ruginite de deasupra capului său. Nu v-am auzit sunând.

În timp ce studia chipurile îngrijorate din jurul mesei, Max își dădu seama pentru prima oară că membrii personalului său alcătuiau o familie. El era obișnuit să ia cina în ținută de seară, în salonul anume destinat acestui scop. Discuțiile de acasă se limitau la tiradele tatălui său despre ultimii politicieni care îi stârniseră furia și la șoaptele pline de compătimire ale mamei sale. Mâncau într-o tăcere apăsătoare întreruptă din când în când de clinchetul argintăriei și de respirația abia simțită a batalionului de servitori care stăteau în spatele scaunelor gata să le îndeplinească orice dorință.

Uneori, atunci când ducele se înroșea și începea să scuipe, Ash îl înghiontea pe sub masă și se strâmba, dar Max trebuia să-și țină ochii în farfurie, știind că dacă tatăl lor ar fi băgat de seamă, el ar fi fost cel pedepsit pentru această purtare necuviincioasă. Își jurase că atunci când va fi la casa lui, familia se va strânge în jurul mese simple, ca aceea din bucătărie, ca să mănânce, să râdă și să se bucure că sunt împreună.

Visul i se spulberase. Chiar dacă era stăpânul conacului, pentru cei adunați în jurul mesei nu era decât un musafir nepoftit. Pe lavița din fața doamnei Spencer mai era loc, și, într-o clipă de rătăcire, Max vru să întrebe dacă putea să stea și el cu ei. În schimb, își îndreptă spatele și rosti pe un ton protocolar:

– Mă întrebam dacă aveți niște sare.

– O să-i spun lui Lisbeth să vă aducă, îi promise doamna Spencer.

Ușurarea i se citea pe față. Deci nu era atât de hain încât să-i dea afară pe toți doar pentru că se distraseră nițel pe socoteala lui.

Chiar când Max voia să se retragă, privirea îi căzu pe o pâine rumenă așezată în mijlocul mesei. Probabil că fusese scoasă din cuptor chiar înainte de sosirea lui, căci din coaja aurie încă se mai ridicau aburi, emanând acea aromă care îl înnebunise din primul moment când ajunsese la Cadgwyck. Alături, untul dintr-un castronaș de lut abia aștepta să fie întins peste bunătatea aceea caldă și pufoasă.

Nu era decât o biată pâine, foarte potrivită în bordeiul unui servitor, dar nu pe masa unui stăpân. Totuși, simpla ei prezență îi provoca lui Max o poftă de lup.

Își încleștă pumnii. Era stăpânul conacului. Pâinea era proprietatea lui. Își ridică încet ochii pentru a întâlni privirea uimită a menajerei.

Totul din acea casă îi aparținea.

Probabil că în privirea lui se citea un pericol iminent. Doamna Spencer își pipăi cu o mână palidă, care îi tremura nervos, bucățica de dantelă de la gât, iar buzele i se întredeschiseră, ca și cum i-ar fi fost greu să tragă aer în piept. Dacă nu s-ar fi antrenat toată viața

să refuze tocmai lucrul pe care și-l dorea cel mai mult, Max nu ar fi fost capabil să-i întoarcă spatele ei și pâinii aceleia afurisite.

După ce făcu doi pași, se opri. Fără o vorbă, se răsuci pe călcâie și se îndreptă direct spre masă, unde apucă cuțitul imens care se odihnea lângă pâine.

O slujnică scoase un țipăt ascuțit de spaimă și alta se ghemui pe scaun, ca și cum stăpânul ar fi avut de gând să-i ucidă pe toți. Aruncându-i menajerei aceeași privire pe care Hades i-o aruncase Persefonei înainte să o târască în bârlogul său tenebros, contele răsuci lama cuțitului într-un arc strălucitor și străpunse pâinea cu o singură mișcare sălbatică.

Ajunse cu trofeul său până aproape de ușă când se întoarse ca să ia untul și un cârnat dolofan. Servitorii se holbau la el ca și cum și-ar fi pierdut mințile, dar în acel moment puțin îi păsa ce gândeau alții atâta timp cât poftele îi erau satisfăcute.

Se opri în prag cât să i se adreseze menajerei cu o înclinare scurtă a capului:

– Mulțumesc, doamnă Spencer. Asta e tot.

În lunile de când Clarinda îl părăsise în fața altarului, Max se deprinsese cu consecințele unei vieți dezordonate. Se trezea la amiază cu dureri de cap și cu mâinile tremurânde, cu gâtlejul arzând după tot coniacul pe care îl turnase în el cu o noapte înainte. Se scula anevoie și se împleticea până la toaletă, ferindu-și ochii tulburi de razele nemiloase ale soarelui, apoi se târa iar în pat, așteptând să vină seara pentru a o lua de la capăt.

Prin urmare, era o noutate pentru el să se trezească în zori cu burta plină și cu zâmbetul pe buze. Își încovoie spinarea și se întinse ca un motan după o noapte de vânătoare reușită, scoțând un oftat de mulțumire.

După ce, singur la masa din sufragerie, se îmbuibase cu pâine, unt și cârnat, se dusese la culcare devreme și dormise ca un prunc. Pe vremuri fusese invitat la masă de lorzi și prinți, dar nici una dintre delicatesele lor exotice nu se compara cu savoarea acelor feluri simple.

Sperând să mai câștige câteva ceasuri de somn, inhală mulțumit aroma de pâine coaptă. La început crezu că era doar o amintire a serii precedente, dar, când aburii somnului se risipiră, trase la o parte perdelele baldachinului și își împinse capul afară, adulmecând aerul.

Cinci minute mai târziu, Max se grăbea pe scări legându-și lavaliera din mers. Se opri în cadrul ușii de la bucătărie, sorbind cu privirea toate detaliile pe care în ajun fusese prea înfometat și prea furios să le remarce.

Bucătăria era la subsol, dar un șir de ferestre înalte lăsau să intre strălucirea discretă a luminii zorilor. Aici nu se vedea nici un semn din praful și delăsarea care păreau să chinuie restul conacului. Un foc vesel trosnea în vatră, îndulcind frigul tăios al dimineții. Oale de aramă sclipitoare și buchete de ierburi uscate prinse cu panglici atârnau de cârligele de fier înfipte în grinzi. Podeaua cu lespezi de piatră și acoperișul scund făceau ca încăperea să semene cu o grotă mare și confortabilă.

Pipiloi stătea colac pe o carpetă zdrențuită în fața vetrei, cu fălcile odihnindu-i-se pe labe, în timp ce o pisică roșcată moțăia pe perna balansoarului din colț.

Nu bucătăreasa, ci menajera era aplecată în fața ușii cuptorului de fontă. Max putea să jure că dosul Nanei nu avusese niciodată asemenea forme. Măcar o dată, doamna Spencer arăta ca și cum nu fusese înmuiată într-un cazan cu apret. Chipul îi era îmbujorat de la fierbințeala sobei, iar câteva șuvițe i se desprinseseră din fileul care-i ținea cocul și îi încadrau obrajii. Max privi fascinat cum una dintre ele începea să se încrețească din cauza căldurii umede.

În ciuda înfățișării neglijente, arăta mai fericită decât o văzuse vreodată. Ba chiar fredona un cântecel.

Chiar când închidea ușița cuptorului cu mâna înfășurată într-o cârpă, Max îi spuse:

– Ne trezim devreme, nu-i așa, doamnă Spencer?

Îndreptându-și spatele atât de repede încât aproape dădu cu capul într-o oală de aramă, se răsuci cu fața spre el. Avea un aer vinovat de parcă ar fi surprins-o pe masa din bucătărie în flagrant

delict cu vreun grădinar tânăr și voinic, imagine care-l puse pe Max pe gânduri mai mult decât s-ar fi așteptat.

Cârpa alunecă pe podea. Doamna Spencer încercă să vâre o șuviță de păr înapoi în fileu, dar nu reuși.

– Milord, presupun că și la Londra se obișnuiește ca stăpânul să sune când are nevoie de ceva, nu să vină pe furiș peste servitori și să-i bage în sperieți.

– Ce aveți impresia că faceți aici? o întrebă el netulburat.

Anne aruncă o privire spre masă. Era acoperită de la un cap la altul cu pungi de făină, oale cu unt și untură, un coș cu ouă, cutii cu mirodenii, castroane de lut și tot felul de ustensile și ingrediente pe care Max nu putea să le identifice. Gura ei căpătă o ușoară expresie impertinentă.

– Gătesc.

– Am avut impresia că Nana este cea care gătește pentru toată lumea, replică el făcând un pas înainte.

– Nana nu se simte prea bine astăzi. Ca și cum ar fi vrut să-i atragă atenția că nu erau singuri, doamna Spencer arătă spre ușă: Nu mai poate să urce și să coboare pe scări, așa că doarme într-o cameră de la capătul coridorului, nu în aripa servitorilor.

Max începu să dea ocol mesei, iar Anne se mișcă în aceeași direcție. Îl cerceta cu o privire precaută, ca și cum el ar fi fost un copoi care-și arată colții și ea, o vulpe rănită.

– Și cam câte zile pe săptămână nu se simte bine? vru el să știe. Patru? Șase? Șapte?

– A cam îmbătrânit. Nu ne deranjează să-i dăm o mână de ajutor atunci când putem.

– Nu *vă* deranjează? Max se uită cu subînțeles de jur împrejur. Se pare că doar dumneata ești pe-aici.

Doamna Spencer își înălță bărbia încăpățânată.

– Mi-am dat seama că dacă mă scol devreme pot să muncesc netulburată până când se trezesc ceilalți.

Max îi percepea enervarea crescândă. Poate că el era stăpânul casei, dar aceasta era bucătăria *ei*. Teritoriul *ei*. Aici el era intrusul. Probabil că nu-și dorea nimic mai mult decât să ia de pe masă făcălețul pudrat cu făină și să-l gonească din încăpere.

– Aveți nevoie de ceva? îl întrebă.

În timp ce îi privea figura mândră, contele se simți străbătut de un primejdios val de dorință. Avea nevoie de multe lucruri, însă ea nu putea să i le ofere.

– Dacă nu, pufni Anne întorcându-i spatele cu o smucitură disprețuitoare a șorțului, am alte treburi de... Au! La naiba!

O zăpăcise în asemenea hal, că uitase de cârpa căzută și apucase mânerul ușiței de la sobă cu degetele goale. În timp ce își ținea mâna rănită la piept, strângând din dinți ca să nu țipe de durere, Max veni repede lângă ea. În ochii ei căprui se iviră lacrimi de neputință, făcându-i să pară mai mari și mai strălucitori.

Blestemându-se pentru că îi distrăsese atenția, îi luă cu blândețe mâna într-a lui.

– Dați-mi voie să văd.

– Nu e nevoie, murmură ea. Nu am cerut o infirmieră.

– Nu a fost o cerere. A fost un ordin.

– Nu e drept! izbucni ea. Fiți convins că diseară, după cină, o să-mi bat joc de dumneavoastră fără milă, iar interpretarea mea este mult mai fidelă decât cea a lui Dickon.

– Aveți grijă să includeți și partea în care vă concediez pentru că ați nesocotit un ordin direct.

Încă uitându-se furioasă la el, desfăcu mâna fără tragere de inimă. Fiecare dintre degetele ei subțiri avea o umflătură roșie.

– Din fericire, ați luat mâna de pe sobă înainte ca pielea să facă bășici. Dar trebuie să doară al naibii. Observând că își mușca buza de jos, o îndemnă: Puteți să plângeți, dacă vreți.

– Cât mărinimie din partea dumneavoastră. Trebuie să vă cer permisiunea și pentru asta?

În ciuda figurii îmbufnate, nu se împotrivi când o conduse la lavoarul aflat sub șirul de ferestre. Contele manevră pompa, apoi cu blândețe îi conduse mâna rănită sub robinet. Anne gemu când apa rece i se revărsă peste degete. Închise ochii, iar fața i se destinse de ușurare.

Max o studia uimit. Genele ei nu aveau o lungime impresionantă, dar erau bogate și puțin întoarse la vârf. Nu părea să fie dată cu nici un pic de pudră, însă fața ei era albă ca spuma

laptelui. Privirea îi rătăci spre buzele ei. Când nu erau întinse într-un zâmbet conștiincios sau strânse într-o grimasă de dezaprobare, erau surprinzător de cărnoase și trandafirii, cu o arcuire fină care te îmbia să le săruți. În acel moment doamna Spencer deschise ochii, și el își mută atenția înapoi la mâna ei.

– Veniți, spuse ursuz, trăgând-o spre una din băncile care mărgineau masa. După ce o ajută să se așeze, luă loc în fața ei. Am exact ceea ce vă trebuie pentru arsura asta.

Fericit că nu înghițise tot untul din casă în timpul orgiei culinare, își înmuie degetele într-un castron de lut și începu să-i tamponeze fiecare rană. Majoritatea femeilor pe care le cunoștea nu ar fi ieșit din casă fără mănuși lungi până la cot, pentru a-și proteja pielea albă ca petalele de crin, însă mâinile ei erau ușor bronzate, cu degete pe care se vedeau câteva bătături și tăieturi ușoare. Erau mâinile unei femei care știa ce înseamnă munca grea.

– Cum ați știut că untul ajută? întrebă ea, aruncându-i o privire sfioasă pe sub gene.

– Am avut un frate mai mic care tot făcea o mulțime de pozne în copilărie. Mereu dărâma stupi sau fura plăcinte fierbinți chiar de sub nasul bucătăresei și își ardea degetele. I-am oblojit de multe ori rănile, pentru ca părinții noștri să nu afle ce prăpăd făcuse și să-i dea o bătaie strașnică.

– Ați *avut* un frate mai mic? repetă ea cu blândețe, temându-se din tot sufletul de tot ce putea fi mai rău.

– Acum nu mai e mic, zise Max fără a reuși să-și ascundă amărăciunea din glas.

– Dar dumneavoastră? Nu ați făcut pozne când erați mic?

– Nu prea. Pentru că nu îndrăzneam. De când mă târam în patru labe mi s-a băgat în cap că eram fiul cel mare, moștenitorul tatălui meu și speranța tuturor celor care se închinau neamului Burke. Poznele erau niște plăceri rezervate muritorilor de rând, nu băiatului serios care într-o bună zi avea să ajungă duce.

– Se pare că a fost o povară prea grea pentru umerii unui copil.

– Nu știu dacă am fost vreodată copil.

– Tatăl dumneavoastră a fost de acord să lucrați la Compania Indiilor de Est? Am avut impresia că tinerii aristocrați nu prea fac altceva decât să lenevească prin cluburi cu semenii lor, sorbind din coniac în timp ce discută despre ultima modă și victoriile obținute la jocul de stos.

– O preocupare care în mod evident nu mi s-a potrivit, spuse Max oftând. Tatăl meu era cât pe-aci să facă o criză de apoplexie când l-am anunțat pentru ce carieră optasem. Dar când și-a dat seama că autoritatea mea va aduce numelui Burke încă și mai mult prestigiu și putere, mi-a acceptat alegerea ca și cum ar fi fost cea mai mare ambiție pe care o avusese în ceea ce mă privea.

– Nu v-ați săturat să fiți fiul perfect? Nu ați avut chef măcar o dată să scăpați din lanțurile datoriei și să faceți ceva într-adevăr... nebunesc?

Un zâmbet îi alunecă șovăitor pe buze când își ridică ochii să-i întâlnească privirea iscoditoare.

– Din tot sufletul.

Abia atunci văzu Max că, deși terminase să-i pună unt pe arsuri, nu-i dăduse drumul la mână. Degetul mare îi mângâia absent podul palmei, făcând rotocoale pe pielea mătăsoasă.

Zâmbetul îi pieri. Situația era imposibilă. Doamna Spencer era o femeie imposibilă. Dar în acel moment, cu mâna ei ghemuită încrezător într-a sa și cu dulceața răsuflării mentolate adiindu-i printre buze, viața părea plină de posibilități.

Deodată îi veni în minte că aceasta era ocazia lui de a se elibera din lanțurile datoriei. Ce putea fi mai păcătos decât să-i fure un sărut menajerei? În fond era chiar un rit de trecere, nu-i așa? Seniori desfrânați își seduceau menajerele și cameristele de secole întregi.

Nerăbdarea îi întări trupul, îndemnându-l să facă un gest nebunesc măcar o dată în viață, fără să se gândească la consecințe.

Ridică cealaltă mână spre fața ei. Se aștepta ca ea să se ferească, dar, când degetul lui mare atinse ușor obrazul fin, rămase la fel de nemișcată precum îi era și privirea. O buclă rebelă îi gâdilă degetul în timp ce se îndrepta către un teren și mai periculos: buzele calde, moi și catifelate care nu mai erau strânse, ci se deschideau

într-o invitație. Atingerea lor nu făcu decât să-i stârnească și mai mult pofta, până când nu se mai putu gândi decât la gustul lor dulce pe buzele sale.

În timp ce Max se apleca spre ea, genele doamnei Spencer se lăsară în jos pentru a-i acoperi ochii strălucitori, aproape ca și cum ar fi negat ceea ce avea să se întâmple. Buzele lor erau cât pe ce să se atingă, când primul firicel de fum își făcu apariția între ei.

Capitolul 15

Amândoi își răsuciră capetele înspre sobă, moment în care văzură niște nori de fum groși, înțepători, ieșind prin crăpăturile ușiței de fontă.

Cu un țipăt de groază, Anne se repezi într-acolo. De data aceasta își aminti să apuce o cârpă și o paletă de lemn înainte de a deschide ușița, însă efortul ei de salvare era tardiv. Tot ce scoase din cuptor fu un bulgăre carbonizat pe care îl trânti plină de furie pe masă.

Dravenwood privea pâinea înnegrită cu o uimire egală cu a ei, dacă nu mai mare.

– Iertați-mă, spuse el cu vocea încă răgușită de o emoție care ar fi putut fi ori dezamăgire, ori dorință. N-ar fi trebuit să vă distrag atenția.

– Vina îmi aparține pe de-a-ntregul, răspunse Anne în timp ce vârfurile degetelor îi rătăceau absente pe conturul familiar al medalionului de sub corsaj. Mi-am îngăduit să uit că o secundă de neatenție poate strica totul.

El dădu din cap, apoi ieși din bucătărie fără alte cuvinte.

Anne îi privi umerii largi dispărând prin ușă. Trebuia să admită, cu un ghimpe de regret, că nici unul din ei n-ar fi fost suficient de nebun încât să repete acea greșeală.

– Stăpânul dorește să vii în biroul său.

Anne își ridică privirea de la botina cu care mărunțea, fără tragere de inimă, niște pământ proaspăt pe covorul din sufragerie. Lizzie, aflată în prag, își răsucea în mâini tivul șorțului cu un aer îngrijorat.

Anne se așteptase ca Dravenwood s-o cheme după întâlnirea de dimineață din bucătărie, sperând că astfel nodul de temeri

din stomac avea să i se destindă; în schimb, se strânsese ca într-o menghină.

Își petrecuse ultimii zece ani încercând cu disperare să demonstreze că nu mai era fata nesăbuită de pe vremuri, dar fuseseră de ajuns o mângâiere tandră și promisiunea ispititoare a unui sărut din partea buzelor frumos arcuite ale contelui pentru ca această iluzie să se spulbere.

Ce-ar fi făcut dacă buzele lor chiar s-ar fi atins? Și-ar fi încolăcit brațele pe după gâtul lui și s-ar fi lipit de el? Oare contele ar fi putut să-i fure inima cu aceeași ușurință cu care i-ar fi furat sărutul? Cele două puteau fi oare separate?

– Mulțumesc, Lizzie.

Ascunse un ghiveci de flori murdar sub husa mototolită a unui fotoliu, apoi, după ce se străduí să-i zâmbească încurajator fetei, urcă scările pentru a-și întâlni soarta.

Ușa era întredeschisă. Anne îl văzu pe lordul Dravenwood așezat în spatele biroului prăfuit din lemn de cireș, înconjurat de vrafuri impunătoare de registre cu coperți mucegăite și pagini îngălbenite. Pe deplin concentrat, făcea însemnări într-unul dintre ele.

Ținându-și respirația, tânăra femeie așteptă ca el să-i observe prezența.

În acea dimineață, în bucătărie, descoperise cât de amețitoare și cât de periculoasă putea fi atenția lui concentrată asupra ei cu atâta intensitate.

O șuviță buclată de păr îi căzuse peste ochi. O dădu la o parte nerăbdător, fără a se opri din scris. Ceva din gestul copilăros dezmorți o ciudată tandrețe în inima lui Anne. Știind că nu era bine să-l spioneze pe furiș, își drese glasul.

Contele își ridică imediat privirea. Nu spuse nimic, mulțumindu-se s-o scruteze de sub aripile negre, groase, ale sprâncenelor. În fața lui nu mai era femeia vulnerabilă care-i îngăduise să-i îngrijească rănile și aproape să-i fure un sărut. Șorțul ei era proaspăt apretat, iar părul și-l strânsese în fileu. Erau din nou stăpân și menajeră, fiecare cunoscându-și locul și granițele care nu trebuiau încălcate. Niciodată.

– Aveți nevoie de mine, milord? îl întrebă Anne străduindu-se să-și ascundă emoția.

O privi cu ochii îngustați înainte de a închide registrul cu un pocnet audibil, dând de înțeles că *ea* era acum subiectul de care trebuia să se ocupe.

– Cred că dumneavoastră sunteți cea care are nevoie de mine, doamnă Spencer. După discuția noastră de dimineață, mi-am dat seama că mi-am neglijat complet sarcinile.

– Dumneavoastră? V-ați neglijat sarcinile?

– Dacă nu mi le-aș fi neglijat, dumneavoastră n-ați fi muncit toată ziua, din zori și până la asfințit.

– Sunt menajera acestei gospodării. Este sarcina mea să mă asigur că totul merge bine.

– Poate aveți dreptate, dar nu este sarcina dumneavoastră să faceți treaba tuturor. Se rezemă înapoi în scaun, adunându-și degetele căuș sub bărbie.

Mâinile lui erau perfecte: puternice, cu un puf de păr întunecat pe dos și cu degete subțiri, elegante. Genul de mâini pe care o femeie și le imaginează mângâind... alunecând... pipăind... Anne își luă seama, îngrozită de direcția în care i-o luaseră gândurile.

– Din ceea ce am observat de când sunt aici, aveți în subordine un majordom scrântit, o bucătăreasă bătrână, câteva slujnice amabile, dar total nepricepute și un lacheu arțăgos care nu deosebește o tavă de argint de un pârș. Dacă o să tot încercați să compensați defectele servitorilor, tot ce veți reuși să faceți va fi să vă săpați un mormânt timpuriu.

De pe buzele Lui Anne izbucni un râs amar.

– Poate pur și simplu încerc să-mi croiesc *ieșirea* dintr-un mormânt timpuriu.

– Am încredere că vă străduiți din răsputeri, dar o singură femeie nu poate face mai mult. A fost evident pentru mine, de când am ajuns, că numărul servitorilor de la conac nu este potrivit pentru o proprietate atât de mare. Totuși, nu am făcut nimic ca să îndrept situația. Acesta este motivul pentru care am hotărât să trimit la Londra după niște ajutoare.

Lui Anne îi amorțiră buzele la gândul unei hoarde de străini hoinărind prin conac, scormonind prin lucruri care nu-i priveau. Lucruri de mult îngropate, care trebuiau să rămână așa. Și alte lucruri care puteau fi dezgropate doar de ea și de servitorii din subordinea ei. Luptându-se să împiedice nota de isterie care i se strecura în glas, murmură:

– Nu trebuie, vă asigur. Eu sunt cea care le-am îngăduit celorlalți servitori să-și îndeplinească îndatoririle în tihnă atunci când nu era nici stăpân aici. Odată ce le voi transmite care sunt pretențiile, toți vor munci mai cu tragere de inimă. Vă jur.

– Aș putea crede asta despre cei mai tineri, dar ce facem cu Hodges? Și cu Nana? Se presupune că vă ocupați de o gospodărie, doamnă Spencer, nu de un azil pentru bătrâni și slabi la minte.

– Nana și Hodges ar fi distruși dacă nu ar mai fi lăsați să-și facă meseria. Nici unul dintre ei nu mai are familie care să-i îngrijească. Nu au unde să se ducă în altă parte. Hodges a început abia de curând să dea semne că are mintea tulburată, minți ea. Mi-e teamă că i se trage de la o rană suferită în război.

– Care război? o întrebă el neîncrezător.

– Cel cu Napoleon, răspunse Anne evaziv, gândindu-se că aici se încadrau majoritatea conflictelor din urmă cu câteva decenii. N-ar fi corect să-l îndepărtăm după ce și-a slujit cu atâta curaj țara și regele.

– Și Nana? mormăi Dravenwood. A fost servantă de tun în Marina regală?

– Multă vreme, Nana a slujit cu credință o familie din partea locului, spuse Anne, sperând că o fărâmă de adevăr avea să-l îmblânzească. Dar când a început să-și piardă auzul, i-au pus în vedere să plece. Singura ei dorință este să-și trăiască ultimii ani aici, la Cadgwyck, în locul pe care a ajuns să-l numească „acasă". Se apropie și își sprijini palmele de birou, doritoare să-și sacrifice mândria înțepată pe altarul compasiunii lui. Vă rog, milord. Dacă ceilalți sunt de acord să muncească mai mult pentru a-mi ușura povara, ar putea Nana și Hodges să rămână?

– Bineînțeles că pot rămâne. Se încruntă la ea cu un aer jignit. Ce credeați că voi face? Că o să-i dau afară să se descurce cum vor ști?

Ea se îndreptă suspinând ușurată, pentru că exact de asta îi fusese teamă.

– Vă mulțumesc, milord. Mai aveți nevoie de altceva?

– Ar mai fi un lucru.

Sclipirea senzuală din ochii lui o făcu să se crispeze.

– Da, milord?

– Nu-mi pasă ce resturi îmi dați să mănânc, dar vreau niște pâine ca aceea pe care ați copt-o pe masa mea. În fiecare zi. La micul dejun. După un moment de gândire, adăugă: Și la cină.

Anne simți un zâmbet ispitindu-i buzele.

– Cred că se poate aranja. Asta este tot, milord?

– Deocamdată.

Cuvântul acela banal suna ciudat de provocator pe buzele lui perfect conturate. Buze care fuseseră la un pas de-a le cere pe ale ei chiar în acea dimineață.

Aproape ajunsese la ușă când el spuse:

– Doamnă Spencer?

Ea se întoarse, privindu-l cu băgare de seamă.

– V-a trecut vreodată prin minte că s-ar putea să nu fiu căpcăunul fără inimă care credeți că sunt?

– Nu, milord, spuse ea grav. Mi-e teamă că nu.

Însă chiar înainte să iasă îi aruncă un zâmbet sincer, nu cel obișnuit, cu buzele strânse.

– Femeie imposibilă, îl auzi bombănind în timp ce se întorcea la registrele lui.

– Eu cer o mărire de salariu! exclamă Pippa, care, împreună cu Dickon, se lupta să târâie un covor turcesc din sufragerie în hol.

– Nu primești nici un salariu, îi atrase Anne atenția.

Cocoțată pe o scară șubredă, în mijlocul holului, folosea o mătură pentru a da jos vălul gros de pânze de păianjen de pe brațele pătate ale candelabrului. Fiecare încordare și pulsație

a mușchilor serveau doar ca să-i aducă aminte că ea era cea care le pusese acolo.

– Un motiv în plus să cer o mărire.

Suspinând vlăguită, Pippa scăpă covorul din mână și se trânti pe el. Își acoperise buclele negre cu un batic de in, pentru a le feri de praf.

Dickon își dădu ochii peste cap.

– Nu înțeleg de ce te plângi atâta. Aruncând o privire lacomă spre ușa deschisă de la intrare, continuă: Aș putea fi afară, pe tăpșan, vânând pentru cină sau prinzând un ponei sălbatic ca să-l călăresc. Numai că trebuie să stau în casa asta mizerabilă făcând treburi muierești.

– Încetează cu bombănelile, dragule, îl mustră Anne de pe scară. Vei sta destul la aer curat când o să scuturați covorul în curte.

Dickon mormăi în barbă ceva care cu siguranță ar fi făcut-o pe Anne să-i rupă urechile dacă l-ar fi ajuns și smulse cu putere de capătul lui de covor, aruncând-o pe Pippa pe podea. În timp ce ea sări în picioare frecându-și fundul și uitându-se urât după el, băiatul târî covorul restul drumului până la ușă.

Anne azvârli mătura jos, apoi coborî de pe scară. Scuturându-și mâinile murdare, inspectă cu un zâmbet satisfăcut rezultatul muncii lor.

Ținuse să-și respecte promisiunea pe care i-o făcuse lordului Dravenwood. Beth și Bess își petrecuseră aproape toată dimineața dând jos draperiile putrezite de la ferestre, iar acum frecau cu zel murdăria strânsă ani în șir pe geamurile vălurite.

Betsy fleșcăia un mop pe dușumele, în timp ce Lisbeth își înmuia cârpa într-un vas cu ulei de in și ceară de albine, lustruind mahonul balustradei până la strălucire. Lizzie era sus, scuturând husele vechi de pe mobile și umplând toate saltelele cu pene proaspete, cumpărate de la fata cu gâștele din sat.

Chiar și Hodges și Nana insistaseră să participe. Hodges aduna voios toate obiectele din argint și le târa în bucătărie, pentru ca Nana să le dea lustru cu mâinile ei noduroase.

Ținând seama de puterile lor limitate, era imposibil să reconstituie splendoarea de altădată a casei. Totuși, aceste eforturi modeste stârniseră ceva mai mult decât praful.

Dacă Anne își înclina capul într-un fel anume, aproape că putea să audă notele grațioase ale unui vals plutind din sala de bal, clinchetul vesel al cupelor de șampanie, ridicate pentru un toast prietenesc, murmurul șoptit al conversației și râsetele unor voci demult dispărute.

Angelica îi scruta din vârful scărilor. Zâmbetul ei misterios nu dezvăluia însă dacă le aproba eforturile sau le lua în râs prostia.

Pippa urmări încotro se ducea privirea lui Anne.

– Doamna noastră în Alb nu și-a mai făcut apariția de aproape două săptămâni. Iar acum, din moment ce viața la conac devine atât de plăcută, lordul Poruncilă nici n-o să mai vrea să plece. Am o bănuială că nu ești chiar așa grăbită să scapi de el precum ți-ar plăcea să credem.

– Vorbești în dodii! Vocea lui Anne suna ciudat de neconvingător, chiar și pentru propriile urechi. Bineînțeles că sunt. Dar credeam că ne-am înțeles că e în interesul nostru, al tuturor, să fim atenți cum ne purtăm cu el. Nu e un prost, ca ceilalți.

– Nu la prostia *lui* făceam aluzie, spuse Pippa cu un aer șiret înainte să iasă în curte, unde o aștepta Dickon.

– Diavoliță mică și obraznică, murmură Anne, știind că era probabil doar o chestiune de timp până când cei doi, în loc să bată covorul, aveau să se bată între ei.

Contrar opiniei exprimate de Pippa, ultimul lucru pe care îl dorea Anne era ca Dravenwood să mai rămână la Cadgwyck. Pierdeau un timp prețios pe care ar fi putut să-l petreacă mai bine căutând comoara. În plus, cu cât stătea mai mult, cu atât era mai greu să-l alunge. Tot ce făcea ea acum era să-i cânte în strună, potolindu-i bănuielile și creându-i senzația că era în siguranță. La momentul potrivit avea să se dea bucuroasă la o parte, lăsând-o pe Angelica să-i facă felul.

Nu-și putea scoate din minte imaginea tulburătoare a lui Dravenwood tolănit pe salteaua de puf sub baldachinul patului,

doar cu un cearceaf de mătase înfășurat în jurul șoldurilor înguste și cu un zâmbet ademenitor pe chip.

– *Doamnă Spencer!*

Dacă Anne ar fi fost încă în vârful scării când acel glas profund, masculin îi întrerupse mica și păcătoasa fantezie, probabil ar fi căzut și și-ar fi rupt gâtul. Trăgând o batistă din buzunarul șorțului și tamponându-și cu ea obrajii îmbujorați, se grăbi să urce la etaj. Cum își putuse imagina o asemenea absurditate? Pe chipul lui Dravenwood nu văzuse niciodată un zâmbet sincer, cu atât mai puțin unul ademenitor.

Ajunsă în fața camerei lui, bătu la ușă.

– Intră, ordonă el cu voce aspră.

Deschise ușa cu precauție, oarecum așteptându-se să-l găsească pe Pipiloi devorând o altă pereche de cizme sau pe Sir Degețele Pufoșele încâlcit în cea mai elegantă lavalieră a stăpânului. Dar contele era singur, așezat pe un taburet în fața măsuței de toaletă. Ochii lui cenușii îi întâlniră pe ai ei în oglindă.

– Îmi pare rău că vă întrerup de la treburi, dar am nevoie de dumneavoastră.

„Am nevoie de dumneavoastră."

Acea mărturisire îndrăzneață o făcu pe Anne să se întrebe cum ar fi fost dacă ar fi dorit-o cu adevărat. Dacă ar fi auzit aceleași cuvinte șoptite la ureche, în întunericul nopții, cu tonalitățile aspre ale vocii iubitului.

Păși înainte, accentuându-și intenționat tăișul vocii.

– Cum mă pot face utilă, milord?

El se roti pe taburet, lăsând să i se vadă în mâini sclipirea foarfecii, iar pe podeaua de lemn, în jurul lui, câteva bucle brunete, lucioase.

– O, nu! exclamă ea, dezamăgită de priveliște. Ce ați făcut?

– Începusem să arăt ca un sălbatic. Sau ca un american. Sunt mult mai preocupat să mă îngrijesc de când am venit la Cadgwyck, dar am nevoie de ajutorul dumneavoastră ca să-mi tund părul. Cum vedeți, m-am cam împotmolit.

Privirea lui Anne se îndreptă iar spre părul lui. Simți un val de ușurare caraghios. Încă nu-l stricase definitiv, deși partea dreaptă era cu siguranță mai lungă decât stânga.

Mai făcu un pas, apoi ezită. O treabă atât de intimă ca tunsul părului unui bărbat era mult mai potrivită pentru valetul sau frizerul său. Sau pentru soția sa.

– N-ați vrea să-l chem pe Dickon, milord?

– Dacă nu vreau să-l las să se apropie de gâtul meu cu un brici, ce vă face să credeți că aș avea încredere să-l las să se apropie cu o pereche de foarfeci?

– Atunci, poate Hodges... sugeră Anne cu și mai multă disperare în glas.

El își înclină capul și-o privi cu reproș.

– Prea bine, oftă ea. Dacă insistați...

Se apropie de el cu aerul cel mai calm. Îi scutură părul tăiat de pe umeri, și acest contact simplu o făcu să simtă furnicături în vârfurile degetelor.

Mâinile ei zăboviră pe îndelete, măsurându-i lărgimea impresionantă a umerilor, până când își dădu seama ce făcea și le trase din calea pierzaniei.

În timp ce-și scoase șorțul și i-l așeză după gât pentru a-i feri haina, nu se putu abține să nu întrebe:

– Sunteți sigur că e înțelept să mă lăsați pe *mine* cu un obiect ascuțit atât de aproape?

– Nu întru totul. Dar să-l convingeți pe judecătorul local că am alunecat și am căzut direct pe lamele unei perechi de foarfeci ar fi destul de greu, chiar și cu numeroasele dumneavoastră posibilități.

Aruncându-i o privire vag amuzată, îi întinse foarfeca, cu mânerul înainte.

Anne o acceptă, cu buzele strânse într-o linie subțire. În timp ce se apleca peste el ca să estimeze pagubele pe care le făcuse deja, aroma condimentată, masculină, a săpunului de mirt îi adie pe la nări, stârnindu-i un val de căldură în adâncul pântecului. Contele rămase nemișcat ca o statuie de marmură sub mâinile ei, așteptând să-i taie bucla pe care o apucase între degete. Anne era destul

de inteligentă încât să-și dea seama că puterea pe care o avea în acel moment asupra lui nu era altceva decât o iluzie, ușor de destrămat printr-o simplă privire sau o atingere.

– Odinioară făceați asta pentru domnul Spencer?

Ea observă că-i studia chipul în oglindă cu o expresie impenetrabilă.

– Uneori, răspunse, simțindu-și mâinile din ce în ce mai încrezătoare în timp ce se mișca în jurul lui.

– A fost o căsnicie fericită?

– Pentru o vreme. Așa cum sunt majoritatea.

– Și de când sunteți singură?

„Dintotdeauna", fu gata să spună, dar își luă seama.

– De aproape zece ani.

– Este greu ca o femeie să se descurce singură atâta timp. Nu a mai fost nimeni care să aibă grijă de dumneavoastră după ce v-ați pierdut soțul?

– Sunt în stare să-mi port foarte bine de grijă, iar aici, la Cadgwyck, am găsit toată familia de care am nevoie. Dar dumneavoastră, milord? întrebă ea, sperând să-i abată atenția. De cât timp sunteți singur?

Se aștepta s-o mustre pentru obrăznicie, însă el se mulțumi să ridice din umeri.

– De când mă știu, se pare.

Ochii li se întâlniră pentru o fracțiune de secundă. Anne continuă să taie cu blândețe din partea dreaptă a părului, până când lungimea se potrivi cu partea stângă.

Ajustă tunsoarea în dreptul liniei aspre a maxilarului. Debarasat de buclele grele, părul lui negru tindea să se onduleze chiar mai mult.

– Gata, anunță ea. Îl îndrumă cum să se rotească pe taburet în așa fel încât amândoi să poată admira în oglindă măiestria cu care îl tunsese. Cred că e bine. Cel puțin până când o să ajungeți la un frizer adevărat.

Fără să se gândească, se întinse și-i zburli părul proaspăt tuns, la fel cum i-ar fi făcut lui Dickon. În momentul acela însă, privirile li se întâlniră în oglindă, și mâna ei încremeni în mijlocul mișcării.

Indiferent ce îndatorire îi cerea să îndeplinească, nu avea nici un drept să-l atingă atât de familiar.

Dădu să-și tragă mâna înapoi, dar el i-o prinse. Degetele lui puternice le înconjurară pe ale ei, liniștindu-le tremurul.

Îi ținea captive și privirea, și mâna. Ținându-și respirația, Anne se gândi că avea să-i ducă mâna la buze sau, mai bine, avea s-o cuprindă, fără putință de refuz, în adăpostul cald al brațelor sale.

În loc de asta, contele îi strânse mâna cu blândețe.

– Mulțumesc, doamnă Spencer.

Cuprinsă de un amestec ciudat de ușurare și dezamăgire, își trase ușor mâna dintr-a lui, apoi îi luă șorțul de pe umeri.

– Mai aveți nevoie de ceva, milord?

Fără a-și lua ochii de la imaginea ei din oglindă, deschise gura, apoi o închise. În cele din urmă rosti aproape în șoaptă:

– Nu, doamnă Spencer. Asta este tot.

Anne închise ușa în spatele ei, apoi se sprijini de ea cu un suspin melancolic. Pippa avusese dreptate tot timpul. Noul lor stăpân era mai periculos decât toți ceilalți.

Dar din cu totul alte motive.

Capitolul 16

– Te rog, dragule... Am încredere în tine. Știu că poți să-ți amintești, hai, fă un efort.

A doua zi dimineață, când Max trecu prin holul de la intrare, recunoscu glasul menajerei răsunând în sufragerie. Încremeni pe loc. Nu-i plăcuse niciodată să tragă cu urechea, dar nota catifelată din vocea ei, o voce care de obicei era rece și plină de mândrie, îl fermecase.

– Dacă-ți spun, nu-mi aduc aminte! Contele recunoscu și vocea lui Hodges, deși nu-l auzise niciodată pe majordom atât de plin de arțag. Mi-am stors creierii de mă doare capu', dar nu-mi amintesc.

– Poate dacă mai încerci o dată? îl îndemnă doamna Spencer.

Max se apropie de intrarea boltită și se uită pe furiș înăuntru.

Hodges ședea într-un scaun Sheraton al cărui picior rupt era proptit cu o carte. Doamna Spencer stătea în genunchi, cu o mână așezată pe coapsa lui, privindu-l cu un amestec de speranță și disperare.

– Nu trebuie să te dai bătut. Ești singura noastră speranță și nu mai avem timp. O, te rog, dragule...

Max înțepeni. Dacă l-ar fi rugat pe el în felul acesta, nu era sigur că i-ar fi putut refuza ceva.

– Dar nu e acolo! Nu vezi că fac tot ce-mi stă în putere? se tângui Hodges, îngropându-și fața rumenă în palme.

– Ba da, văd. Anne îi atinse blând piciorul și își coborî umerii înfrântă. Lasă, dragule. E în regulă. Îmi pare așa de rău! N-ar fi trebuit să întind atât de mult coarda.

În momentul în care Max își drese glasul, privirile amândurora se îndreptară spre el. Strălucirea lacrimilor era de netăgăduit

în ochii majordomului, așa cum erau frustrarea și vinovăția pe chipul îngrijorat al menajerei.

– S-a întâmplat ceva? întrebă contele. Aș putea să vă fiu de folos?

Doamna Spencer se ridică, iarăși cu spinarea dreaptă ca o scândură.

– Dragul nostru domn Hodges nu mai știe unde a pus cheia de la cramă. Sunt sigură că o să-și amintească în timp util.

Max îi privi inelul cu chei de la talie. Îi turna minciuni. Chiar dacă privirea îi era semeață, ba chiar provocatoare, asta nu însemna decât că mințea de atâta timp, încât ajunsese să se simtă în largul ei. El însuși trăise în minciună aproape un deceniu. Știa cât de lesne putea să se întâmple.

Spășit, Hodges apucă brațele sculptate ale scaunului forțându-se în zadar să-și ascundă tremuratul neputincios al mâinilor.

În afară de a-i amenința cu concedierea, Max nu putea să facă mare lucru. În plus, așa nu ar fi aflat în veci ce taină ascundeau.

– Nu vă agitați prea mult, Hodges, spuse el, fără s-o scape din ochi pe menajeră. Uneori, lucrurile dispărute apar atunci când nici nu te aștepți.

A doua zi dimineață, contele se deșteptă în răpăitul ploii pe ușile înalte ale balconului. Avusese de gând să-și facă plimbarea matinală pe faleză, dar când își termină micul dejun ploaia continua să cadă într-o pânză cenușie peste geamuri, ascunzând chiar și marea care se zbuciuma agitată.

Un altul poate ar fi apreciat întunecimea tihnită și ropotul neabătut al ploii pe acoperiș. Ar fi fost ocazia perfectă să se întoarcă în birou, să facă focul pentru a scăpa de umezeală și să verifice registrele de cheltuieli și corespondența lăsate de foștii stăpâni ai conacului Cadgwyck.

Fără îndoială, el venise acolo să se ocupe de domeniu, nu să hoinărească pe el. Dar numai gândul de a-și petrece ziua închis în camera de lucru, dedicându-se aceleiași îndeletniciri lipsite de importanță care-i acaparase atenția aproape toată viața, i se păru deodată de nesuportat.

Tocmai trecea pe lângă o fereastră de pe casa scărilor când ploaia se potoli atât cât să lase vederii un crâmpei din turnul care străjuia curtea. Își lăsă capul în jos ca să poată zări mai bine prin perdeaua de negură. Simpla vedere a turnului îi stârni simțurile mai mult decât ar fi putut s-o facă vreodată un registru prăfuit. Nu-și dăduse seama până în acea clipă cât de mult ducea dorul vizitelor Angelicăi.

Un zâmbet neașteptat îi înflori în colțul buzelor. Dacă Doamna în Alb nu mai venea pe la el, poate că era timpul să-i facă o vizită.

Îi luă aproape o jumătate de ceas să ajungă în aripa de vest. Ar fi putut foarte bine să-și ia o manta și o pălărie, să se strecoare pe una din ușile care dădeau pe verandă și să traverseze caldarâmul ud din curte, dar dorea să evite privirile iscoditoare ale servitorilor.

După cum se vedea, efortul lor de a deretica prin casă nu dăduse rezultatele așteptate. În drumul său trecu pe lângă o mulțime de camere întunecate, gemând de mobile ce dormeau sub fantomatice pânze albe. O pereche de uși imense, ornate cu decorațiuni aurii scorojite, dădeau într-o sală de bal sumbră și rece în care, pe vremuri, Angelica Cadgwyck dansase probabil în brațele pretendenților. Când dădu peste o a treia ușă încuiată, fiind astfel obligat să facă încă un ocol, regretă că nu luase inelul de chei al menajerei. Sau, de ce nu, chiar menajera.

În cele din urmă ajunse la un coridor lipsit de ferestre, ale cărui dușumele putrezite gemeau amenințător sub greutatea cizmelor sale. Nu vedea nimic, așa că ultima parte a călătoriei o făcu pe pipăite, până când ajunse la o ușă.

După ce bâjbâi vreo câteva clipe, blestemându-se că nu avusese inspirația să ia cu el o lumânare, găsi în sfârșit un mâner de fier și împinse ușa. Aceasta nu cedă din prima clipă, ca și cum ar fi șovăit să-și dea la iveală tainele, apoi se predă cu un oftat țâfnos.

Ajuns la baza turnului, Max clipi ușurat că scăpase în sfârșit de întuneric. O lumină murdară se furișa prin crenelurile plasate la intervale regulate în zidurile de piatră. Scara șerpuită era sfărâmată pe alocuri și alunecoasă din cauza ploii care se scurgea prin crăpăturile din zid. Deși era în mare pericol să-și frângă gâtul

și să nu fie găsit zile în șir, se simți cuprins de o încredere ciudată atunci când începu să urce treptele.

Se opri când dădu peste o ușă din lemn de stejar cu ferecături de fier, care părea mai veche decât orice obiect pe care îl văzuse în casă. Spre deosebire de ușa de la piciorul scării, acesta se deschise cu ușurință atunci când Max o împinse precaut.

Înainte de a-și da seama unde se afla, o formă albă îi zbură direct în față.

Capitolul 17

Contele scoase un strigăt și își ridică mașinal mâinile spre față ca să-și apere ochii. După bătaia nebună a aripilor de deasupra capului său, își dădu repede seama că nu era atacat de vreo zână a morții, ci de o egretă zăpăcită care intrase acolo prin una dintre ferestrele sparte. Când pasărea își dădu seama că Max nu era o amenințare, își pierdu repede interesul și zbură spre tavan, unde se așeză pe o grindă și începu să-și ciugulească drăgălaș penele.

Năucit de propria reacție, Max scutură din cap, bucuros că severa lui menajeră nu fusese prin preajmă ca să vadă ce se întâmplase.

Privi fascinat în jur. Din cauza stării dărăpănate a turnului, presupusese că nu mai fusese folosit de generații întregi. Ceea ce vedea însă îl ducea cu gândul la locuința unei prințese din poveste care abandonase locul acela pentru un deceniu sau două, urmând să revină în curând cu fluturări de mătase și un nor parfumat. Max pătrunse și mai adânc în cameră, fermecat fără să vrea de înfățișarea ei idilică.

Încăperea rotundă ocupa întregul etaj superior al turnului. Murdăria și mucegaiul colorau pereții care cândva fuseseră văruiți în alb și decorați cu un model complicat de iederă asemănătoare celei adevărate care se cățăra înăuntru prin ferestrele sparte.

Un pat din alamă era așezat între cele două ferestre ascuțite. Dantela putredă ce îi decora baldachinul plutea în adierea vântului cu miros de ploaie. În apropiere se afla un clavecin delicat din lemn de cireș. Max își imagină degetele grațioase ale unei tinere alunecând ușor de-a lungul clapelor sale, interpretând cu măiestrie o piesă de Bach sau Händel. Atinse în treacăt o clapă îngălbenită, dar reverberația notei îl făcu să se tragă înapoi.

O oglindă înaltă și ovală, crăpată pe mijloc, atârna înclinată față de perete, astfel încât să-i ofere un unghi optim privitorului. Când se întinse să o aranjeze, avu sentimentul că urma să întâlnească ochii altcuiva, dar nu-și văzu decât propriul chip sumbru, împărțit în două de acea crăpătură.

Se întoarse cu spatele la oglindă și se apropie de ferestrele cu vedere la stânci și la mare. Pernele de pe bancheta așezată sub pervaz putreziseră de multă vreme, dar Max tot reușea să-și imagineze o tânără ghemuită pe ele, cu o carte în mână, în vreme ce ploaia lovea ochiurile de geam.

În fața patului se afla o masă de toaletă, al cărei taburet rupt era răsturnat pe podea. Max se apropie cu băgare de seamă. Invadase deja acel spațiu, dar acum se pregătea să încalce tărâmul sacru al oricărei femei, ceea ce-l făcea să se simtă ca un prădător.

Obiectele prăfuite înșirate pe platoul de marmură al mesei aveau ceva irezistibil de feminin: o oglindă cu spatele de fildeș și mâner din argint; o pereche de agrafe din chihlimbar; o cutiuță de balsam de buze; o serie de sticluțe etichetate cu nume promițătoare ca *Lapte de trandafir*, *Rouă olimpiană* și *Bujorii lui Ninon*; o rozetă care fusese poate smulsă dintr-o coafură elaborată, apoi azvârlită neglijent pe masă la primele ore ale dimineții, după dansurile târzii ale vreunui bal extraordinar.

Și o singură sticluță de parfum.

Îi ridică dopul de cristal și o duse la nas, știind deja ce mireasmă avea să simtă. Conținutul ei se uscase cu multă vreme în urmă, dar, pe măsură ce inhală, notele subtile de iasomie îi umplură plămânii – sufocante, erotice și totuși ciudat de inocente. Era pe punctul să pună sticluța la loc când văzu pe colțul mesei o casetă de argint în formă de inimă, placată cu perle.

Șovăi, simțindu-se asemenea legendarei Pandora. După câteva clipe o luă, iar mâna lui i se păru dintr-odată prea mare și stângace ca să țină o astfel de comoară.

Nerăbdător, deschise capacul. Pe când privea interiorul gol căptușit cu catifea rubinie, o serie de note familiare începură să plutească prin cameră așa cum o făcuseră prin ușa balconului, în prima sa noapte la conac.

Incapabil să reziste, închise la loc capacul. Melodia aceea obsedantă ar fi atras în mrejele ei orice spirit care nu își dorea decât să fie lăsat în pace. Puse la locul ei cutiuța muzicală și continuă să inspecteze restul camerei, tot mai disperat să găsească vreun indiciu despre misterul ce o învăluia pe Angelica Cadgwyck.

Văzu într-un colț un dulap înalt din mahon, aproape identic cu acela din camera lui. Traversă cu pași hotărâți podeaua și, trăgând aer în piept, strânse în palme mânerele din fildeș ale ușilor duble. Cum nu s-ar fi mirat să-i cadă vreun schelet rânjit în brațe, trase ambele uși dintr-odată.

Nu văzu decât rămășițele unei garderobe extravagante care nu fusese protejată de trecerea anilor: satin rupt în bucăți, mătase fărâmițată, lână mâncată de molii. Pe placa de jos erau o mulțime de pantofi în culori pastelate, cu panglici putrezite și vârfurile roase. Când împinse cu cizma un pantof, un chițăit de protest îl anunță că o familie de șoricei își făcuse culcușul acolo.

Lăsă ușile dulapului să atârne deschise și se întoarse cu fața spre cameră, forțat să recunoască, în cele din urmă, că se lansase într-o căutare zadarnică. Dacă Angelica avusese secrete, le luase cu ea atunci când se aruncase de pe stânci.

Câteva păpuși îl priveau de pe un raft sculptat în peretele din piatră. Mici spărturi le urâțiseră chipurile din porțelan, fără să le ia cu nimic din aerul semeț. Până și buzele lor țuguiate grațios păreau să-l dezaprobe. Fascinat, Max se îndreptă agale spre ele. Fustele lor din satin erau pătate de mucegai, dar rămăseseră încă aranjate în falduri precise. Era evident că fuseseră așezate acolo cu o grijă duioasă de mâna unei fete prea vârstnice ca să se mai joace cu ele, dar prea tinere ca să renunțe la locul drag pe care îl aveau în inima ei.

Se întinse ca să ia o păpușă de pe raft. Nu semăna cu stăpâna ei, dar avea ceva ciudat de familiar. Buzele ei pictate nu erau strânse în semn de dezaprobare, ci ascundeau un zâmbet. În ochii căprui se zărea o licărire de ironie. Semăna cu cineva cunoscut, dar Max nu-și putea da seama cu cine. Clătină din cap mohorât,

întrebându-se dacă nu-și pierduse complet mințile. Începea să vadă stafii pe oriunde se uita.

Era cât pe ce să pună păpușa la loc când observă un amănunt straniu. Crezuse că fusese așezată pe o pernuță de catifea albastră, dar o verificare mai atentă îi arătă că nu era nicidecum o pernuță, ci o carte legată în catifea. Împinse păpușa în colțul raftului și luă cartea.

Pe când răsfoia cu delicatețe paginile fragile, își dădu seama că era vorba despre un jurnal – genul pe care o tânără l-ar fi folosit ca să își păstreze gândurile și visurile.

Și *secretele*.

Cu jurnalul în mâini, Max se îndreptă spre una din ferestre, acolo unde lumina era mai bună. Privi absent afară, la grădina udată de ploaie. În ciuda fanteziilor ei romanțioase, Angelica nu fusese o prințesă închisă în turn. Și, chiar dacă ar fi fost, Max ajunsese mult prea târziu ca s-o salveze. Dacă ar mai fi avut un dram de onoare, ar fi pus jurnalul la loc și ar fi făcut ce îi sugerase doamna Spencer – ar fi lăsat-o pe domnișoara Cadgwyck să se odihnească în pace.

Înainte să fie părăsit de Clarinda în favoarea fratelui său, așa ar fi procedat.

Își sprijini o cizmă pe bancheta șubredă de sub pervaz și deschise jurnalul la prima pagină. Începea cu niște istorioare banale, tipice pentru orice fetiță încântată de păpuși, ponei și brioșe. Dar printre rândurile acelor descrieri simple și totuși fermecătoare despre viața de zi cu zi de la Cadgwyck se întrezărea un portret mai limpede decât cel de pe coridor.

Poate că Angelica fusese peste măsură de răsfățată, însă era foarte atentă la cei din jurul ei. Se îngrijorase când dădaca ei suferise de o durere de dinți, având nevoie de o cataplasmă care să-i ușureze chinul. De asemenea, fusese peste măsură de tristă când tânărul fiu al unuia dintre rândașii tatălui său se rănise grav după ce fusese lovit de un cal nărăvaș. Pe pagina în care era relatat incidentul se vedeau pete de cerneală, iar hârtia era încrețită de parcă ar fi fost nevoită să absoarbă mai mult de o lacrimă.

Își adorase cu siguranță tatăl și îl admirase pe fratele ei mai mare, Theo, chiar dacă tachinările lui constante și faptul că o trăgea mereu de codițe o exasperau. Îl invidiase pentru libertățile de care se bucura în calitate de băiat și nu ratase nici o ocazie să se furișeze afară și să zburde în voie pe pajiști cu el, deși la întoarcere risca o mustrare serioasă din partea tatălui lor. Se părea însă că stăpânul conacului nu putea să fie supărat pe ea prea multă vreme, pentru că se înmuia de fiecare dată când i se furișa în poală și îl cuprindea cu brațele pe după gât.

Însemnările se răriseră pe măsură ce Angelica înainta în vârstă. Fusese probabil prea ocupată cu viața ca să o mai și înregistreze. Odată cu trecerea anilor scrisul îi devenise mai îngrijit, petele stângace de cerneală fiind înlocuite de caligrafia elegantă a unei tinere educate.

După o lipsă de câteva luni, Max găsi următoarea notiță:

14 martie 1826

Tata a decis să comande un portret pentru aniversarea mea de optsprezece ani. Chiar dacă știu că îi va face plăcere, mă îngrozește gândul că voi poza ore în șir pentru vreun pictor încruntat și bătrân fără să pot să mișc măcar o geană. Cum voi supraviețui unui astfel de chin?!

Un zâmbet înflori pe buzele lui Max. Ca orice fată de șaptesprezece ani, Angelica era predispusă la accese de dramă și exagerare. Dar zâmbetul i se stinse când citi mai departe.

3 aprilie 1826

Nu pot să mai tac. Trebuie să fac o mărturisire pe care nu ți-o pot încredința decât ție: sunt îndrăgostită! M-a cuprins ca o furtună, o febră, o dulce și totuși teribilă nebunie! La prima noastră întâlnire, mi-a dus mâna la buze și mi-a sărutat-o de parcă aș fi fost deja o tânără sofisticată, așa cum încerc să le las impresia celorlalți pețitori ai mei. Mă tem că pozatul pentru acest portret se va dovedi un chin altfel decât mi-aș fi imaginat.

14 aprilie 1826

Nu știi cât de greu îmi e să par calmă în timp ce mă aranjează după bunul lui plac, când îmi cere să-mi înclin capul într-un anumit unghi și mă mustră cu blândețe dacă mă foiesc sau nu reușesc să-mi înăbuș un căscat. Simpla atingere a degetelor lui pe obraz mă face să mă simt străină și față de mine însămi. Când se apleacă spre mine ca să-mi îndrepte o buclă sau o panglică, sunt îngrozită că ar putea să audă cum îmi bate inima, asemenea aripilor unei păsări captive în pieptul meu, și să descopere totul. Am senzația că ochii aceia albaștri și pătrunzători pot să-mi privească direct în suflet. Nu cutez să sper la afecțiunea lui, dar în clipele acelea mă tem că aș face orice ca să-i câștig măcar o fărâmă de simpatie. Orice.

28 aprilie 1826

O, jalnică zi! Portretul e gata! Unde odată număram, cu o nerăbdare plină de bucurie, secundele până la ziua mea de naștere, acum mi-e groază. Fiecare ticăit al ceasului mă aduce mai aproape de momentul în care el va pleca de aici, luându-mi cu sine inima.

3 mai 1826

Mă tachinează fără milă, refuzând să mă lase să văd portretul înainte de seara balului. Tremur numai când mă gândesc. Dacă va dezvălui dragostea nebunească pe care o port în suflet? Ar fi oare atât de crud încât să expună batjocurii lumii cele mai adânci dorințe ale inimii mele?

6 mai 1826

Nu este încă totul pierdut! Mi-a trimis un bilet în care mă imploră să mă întâlnesc cu el la turn, după dezvelirea portretului. Ce-ar fi dacă ar încerca să îmi fure un sărut? Nu are de unde să știe că nu trebuie să-l fure, pentru că i l-aș oferi de bunăvoie. Cum ar putea să fie altfel dacă are deja inima mea?

Fruntea lui Max se încreți. Deci, Angelica și artistul nu erau încă iubiți atunci când ea acceptase să-l întâlnească în turn în acea noapte. Era încă inocentă și totuși destul de matură pentru a fi sedusă. Mai ales de către un crai viclean care își calculase fiecare cuvânt, fiecare zâmbet, fiecare atingere ca să bulverseze inima unei tinere răvășite de bucuria și de chinurile primei iubiri.

Pe de altă parte, judecând după portret, artistul fusese la fel de îndrăgostit de Angelica pe cât fusese și ea de el.

Era pe punctul să dea pagina când avu o altă revelație. Dacă ultima lor întâlnire avusese loc în turn, era posibil ca bărbatul să fi murit acolo. Max studie podeaua de lemn, fiecare pată și umbră de pe ea părându-i-se suspecte. Nu era exclus ca pictorul să-și fi dat ultima suflare chiar în locul aflat sub cizmele lui. Dintr-un motiv neștiut, nu putea să sufere ideea că micul cuib al Angelicăi, refugiul ei fermecător, departe de realitățile dure ale lumii, fusese pângărit pentru totdeauna de o asemenea violență.

Următoarea notă din jurnal, fără dată, conținea doar cinci cuvinte, lipsite de înfloriturii dramatice sau semne de exclamare:

Sunt distrusă. Totul e pierdut.

Groaza i se adânci în capul pieptului când dădu încet pagina. Știa deja ce avea să găsească – foi goale, tot ceea ce rămânea dintr-o viață netrăită. Le răsfoi cu gesturi frenetice, de parcă ar fi putut să facă să apară cuvintele. Cuvinte care să-l asigure că Angelica își oferise un răgaz suficient pentru a înțelege că, atâta vreme cât putea să respire, nimic nu era pierdut. Mai exista încă speranță.

Dar vocea ei tăcuse, lăsându-l doar cu paginile goale și șoaptele discrete ale ploii.

Jurnalul se închise în mâinile lui. Îl mai privea încă, zăpăcit de călătoria pe care tocmai o făcuse în trecut, când o voce furioasă străpunse tăcerea.

– Cam ce naiba credeți că faceți aici?

Capitolul 18

O clipă, lordul Dravenwood păru atât de vinovat, încât Anne se gândi că avea să ascundă jurnalul Angelicăi la spate ca un elev prins în timp ce citea dintr-o carte cu ilustrații indecente. Imaginea seducătoare i se șterse însă din minte când contele își recăpătă expresia enigmatică și sobră.

Să-l găsească acolo fusese ultimul lucru la care se așteptase când urcase scările din turn. Nici unul dintre foștii stăpâni nu avusese curajul să o înfrunte pe Doamna în Alb chiar în sălașul ei.

Rămăsese pironită în pragul ușii, pentru un răstimp care îi păruse o eternitate, privindu-l cum mânuia jurnalul cu o atingere delicată, aproape reverențioasă. Vederea mâinilor lui puternice și masculine care dădeau paginile una câte una o făcu să se înfioreze, de parcă ar fi atins-o *pe ea*.

Disperată să scape de acea senzație, se năpusti să-i smulgă jurnalul din mâini.

– Bărbații! Mereu se bagă acolo unde nu sunt bine-veniți! V-ați imaginat că puteați să dați buzna aici și să scotociți prin niște lucruri care nu vă privesc ca și cum nu ați fi fost educat altfel. Asta-i bună, ar trebui să vă fie rușine! Cum el se mulțumea s-o scruteze cu o sprânceană ridicată, strigă: De ce mă priviți așa?

Un zâmbet grav își făcu apariția pe chipul lui. Era un zâmbet sincer, care nu conținea nici măcar o urmă de batjocură. Îi înfrumusețea în așa măsură trăsăturile, încât Anne își simți inima bătând de să-i sară din piept.

– Doar ce mă gândeam că nu am mai fost certat așa de când purtam pantaloni scurți. De fapt, în copilărie eram atât de dornic să le fac pe plac celorlalți, că nici nu cred să fi primit vreodată

o dojană atât de splendidă. Cu excepția celor pe care mi le administra fratele meu mai mic, evident.

Pentru un moment primejdios, Anne își permise să uite că bărbatul acela nu îi era egal, ci stăpân. Încercând să repare dezastrul pe care zâmbetul contelui îl provocase în inima ei, se întoarse spre fereastră și strânse absent jurnalul la piept în timp ce privea căderea ploii.

– Iertați-mă, nu ar fi trebuit să fiu atât de pătimașă. Doar că tânăra în cauză este subiectul unor bârfe josnice de mai bine de un deceniu. Viața i-a fost disecată și onoarea pusă la îndoială de niște indivizi care o acuzau de desfrânare numai ca să pară ei mai virtuoși. Pe un ton aprins, Anne continuă: Nu spun că n-a avut nici o vină, dar unei femei implicate într-un scandal îi este mult mai greu decât unui bărbat. Reputațiile femeilor sunt distruse, pe când bărbații scapă nepedepsiți și abia așteaptă următoarea inocentă pe care s-o seducă.

– Din câte mi-ați spus, îi reaminti el cu blândețe, bărbatul care a sedus-o pe Angelica nu a scăpat.

– Ei bine, s-a dovedit excepția de la regulă, recunoscu ea, ușurată că Dravenwood nu avea cum să-i vadă expresia aspră. Dar fata asta nu merită ca lucrurile să-i fie scotocite de niște străini. A pierdut deja atât de multe. N-am putea să-i lăsăm măcar o fărâmă de demnitate?

Îl simți pe Dravenwood venind în spatele ei. Stătea atât de aproape, încât putea să-i perceapă căldura, putea să miroasă parfumul săpunului de mirt ce stăruia pe gâtul și maxilarul proaspăt rase. Își aminti cât de plăcut fusese când el o lipise de corpul lui și cum tremurase înfrigurată la gândul că avea să o sărute.

Pe deasupra umărului ei, Max îi trase ușor, dar hotărât jurnalul dintre degete. Anne tresări, profund dezamăgită că dorințele îi fură ignorate cu atâta nepăsare.

Contele traversa deja încăperea spre colțul opus. Sub privirea neputincioasă a tinerei femei, puse cartea la loc, apoi așeză păpușa deasupra. Își luă chiar timpul să aranjeze fustele mucegăite ale păpușii în falduri precise, menite să protejeze secretele Angelicăi de alți ochi indiscreți.

– Gata. Se întoarse cu fața spre ea. Mulțumită?

Ea dădu din cap, cu toate că vederea mâinilor aranjând păpușa cu aceeași blândețe cu care răsfoise jurnalul îi stârnise o dorință năprasnică în vintre. Ca să-și facă de lucru, se îndreptă spre pat și trecu o mână peste dantela zdrențuită agățată de baldachin. Materialul pluti printre degetele ei asemenea pânzei de păianjen.

– După ce ați văzut această încăpere, cred că nu vă este greu să înțelegeți cum de a devenit Angelica așa de neastâmpărată. Din ce se vorbește pe-aici, tatăl ei a comandat toate aceste păpuși ridicole la Paris, anume pentru ea.

– Mie îmi pare tipul obișnuit de tată iubitor. Un colț al gurii contelui se arcui într-un zâmbet năzdrăvan. Dacă voi fi vreodată binecuvântat cu o fiică, aș fi probabil tentat să fac același lucru.

Încercând să-și alunge din minte imaginea unui Dravenwood zâmbitor, cu o fetiță cu bucle negre și ochi cenușii pe umăr, Anne spuse:

– Din câte am auzit, în turn nu s-a putut locui timp de secole, așa că Angelica și-a convins tatăl să aducă o armată de muncitori, apoi să cheltuiască o avere pentru a-l renova, creându-i mica ei împărăție. Cu siguranță se închipuia vreo prințesă de mult pierdută. Și cine ar putea să o învinuiască, din moment ce era atât de răsfățată?

– Unii copii pot fi răsfățați fără să fie distruși. Presupun că ea făcea parte din această categorie.

Anne se holbă la el, incapabilă să-și ascundă uimirea.

– De ce ați spune așa ceva?

Dravenwood făcu un semn din cap spre jurnal.

– Pentru că la doar șapte ani a înțeles că în ziua ei de naștere se comemora și moartea mamei sale. Prin urmare, a căutat să-și înveselească tatăl oferindu-i o acuarelă ce o reprezenta pe defuncta cu o harpă și aripi de înger. Pentru că la unsprezece ani, atunci când mai mulți dintre arendașii tatălui au fost atinși de holeră, s-a furișat din casă ca să le ducă niște coșuri cu mâncare. Mâncare pe care a adunat-o sărind peste cină și mergând la culcare cu burta goală timp de aproape o săptămână.

Anne nu mai putea să îndure alte laude la adresa virtuților Angelicăi, așa că spuse răspicat:

– Este ușor să fii generos când nu duci lipsă de nimic.

– Sunteți destul de dură, nu? Mai ales după ce i-ați pledat cauza cu atâta înflăcărare.

– Îi apăram intimitatea, nu caracterul.

Ochii lui Dravenwood deveniră două fante fumurii în timp ce o studia.

– Poate că moralitatea dumneavoastră de neclintit vă împiedică să empatizați cu slăbiciunile muritorilor de rând.

Anne ar fi putut să jure că o lua peste picior. Privirea lui pătrunzătoare părea să-i înlăture spoiala de demnitate, să vadă limpede tot șiretlicul, toate minciunile pe care le spusese ca să își atingă scopurile. Dravenwood îi demonstrase că putea să fie extrem de convingător. Dacă ar fi ademenit-o în brațele sale și și-ar fi trecut ușor gura peste buzele ei, ar fi împins-o să-și dezvăluie toate secretele.

În cele din urmă, când hotărî că-și întărise suficient zidurile de apărare, spuse:

– Dumneavoastră vă numărați printre muritori sau printre zei?

Zâmbetul lui denota amărăciune.

– Poate că nu vă va surprinde să aflați că mi-am petrecut mare parte din viață stând pe Muntele Olimp și privind de sus la cei pe care îi consideram mai puțin virtuoși decât mine. Dar, vă asigur, căderea de pe Olimp este *foarte* lungă. Și aterizarea *foarte* grea.

„Nu și dacă există cineva care așteaptă să te prindă în brațe."

Gândul se ivi nechemat în mintea lui Anne. Înclină capul, în speranța că umbrele aveau să-i ascundă roșeața din obraji, dar reticența ei nu făcu decât să atâțe și mai mult curiozitatea lui Dravenwood.

– M-ați certat că am invadat împărăția domnișoarei Cadgwyck, după ați numit-o, dar ce faceți aici?

Anne nu putea să-i spună că venise acolo cu intenția să facă exact același lucru pe care îl făcea de patru ani de zile când avea o clipă liberă – să caute, să scotocească prin creierul ei și prin cameră orice indiciu despre locul în care se afla singura cheie care

ar fi putut-o elibera pentru totdeauna din acel turn. Se hotărî așadar asupra unei jumătăți de adevăr.

– Vin uneori aici ca să fiu singură. Ca să scap. Ca să reflectez. Însă ar trebui să mă întorc înainte ca toți ceilalți să-mi simtă lipsa, încheie ea făcând un semn spre ușă și invitându-l să o ia înainte.

Vizibil amuzat de aroganța ei, Max porni spre ușă, dar se opri în prag s-o scruteze gânditor.

– De când ce m-ați găsit aici, nu ați folosit nici măcar o dată apelativul „milord". Îmi place mai mult așa.

– Cum ați prefera să vă spun? „Stăpâne"?

Când privirile li se întâlniră, o schimbare aproape insesizabilă în expresia lui o făcu să-și regrete zeflemeaua. Niște tăciuni periculoși mocneau adânc în ochii aceia cenușii și reci, amenințând să-i transforme *moralitatea de neclintit* într-un nor de fum.

– Numele meu de botez este Maximillian.

Anne clipi inocent, încercând să nu-și imagineze cât de plăcut ar fi sunat numele acela pe buzele ei.

– Foarte bine, milord.

– Dumneavoastră aveți un nume de botez? Sau acesta este „Doamna"?

– Anne. Numele meu este Anne. Chiar dacă fața lui nu dezvălui nimic, era limpede ce gândea: un nume simplu pentru o femeie simplă. Aveți grijă la trepte, milord, îl atenționă ea. Iată încă un motiv pentru care e bine să stați departe de locul acesta. Scările se surpă și pot fi destul de periculoase pentru cine nu este obișnuit cu ele. Ați putea să cădeți și...

– Să-mi rup gâtul? îi veni el în ajutor.

– Să vă scrântiți glezna, spuse ea înțepat.

Dravenwood cugetă o clipă la avertizarea ei, apoi se dădu la o parte. De data asta, provocarea din zâmbetul lui batjocoritor când întinse grațios mâna spre scări era mai mult decât evidentă.

– După dumneavoastră, doamnă Spencer.

Târziu în noaptea aceea, Max se duse pe furiș în fața portretului Angelicăi. Ridică sfeșnicul, scăldând tabloul în lumină. Poate

că nu avea să știe niciodată ce femeie ar fi devenit, dar incursiunea în turn îi permisese să-și facă o idee despre fata care fusese.

Se aplecă să se uite cu atenție. Fusese prea preocupat să admire chipul splendid al tinerei ca să mai dea vreo atenție semnăturii mâzgălite în colțul pânzei. Deci acela fusese bărbatul ale cărei atingeri îi făcuseră inima să bată asemenea aripilor unei păsări închise în pieptul ei! Max se încruntă. Desigur, suferințele chinuitoare ale geloziei nu-i erau străine; însă nu se așteptase să le îndure din cauza unei femei care murise cu un deceniu în urmă.

Memoră numele artistului și se îndreptă de spate. După ce citise jurnalul, era și mai curios să afle ce se anume întâmplase în noaptea în care fusese dezvelit portretul. Poate nu căutase răspunsurile unde trebuia. A doua zi, avea să-l trimită pe Dickon în sat cu o telegramă spre Londra. Dacă, la vremea respectivă, tragedia făcuse obiectul bârfelor din înalta societate, îl cunoștea pe omul care putea să le dea de urmă.

Anne traversă piața fără să acorde prea multă atenție zarvei din jur. Luase deja o gâscă frumoasă, proaspăt jumulită, și un scul de lână pentru Nana de la unul din vânzătorii ambulanți care își așezau tarabele în fiecare vineri pe ulița principală din sat. Întotdeauna avusese magazia plină cu provizii, dar în acea zi era hotărâtă să-și umple coșul cu toate produsele de care ar fi avut nevoie în săptămâna ce urma.

Îi răspunse la salut cu răceală magistratului cu față de vulpe. Putea să simtă cum o urmărea cu ochii lui ca niște mărgele când își continuă drumul spre următoarea prăvălie. Pe vremuri, o privire atât de minuțioasă ar fi făcut-o să-și tragă mai jos borul pălăriei negre, în speranța că umbra lui i-ar fi ascuns chipul. Acum însă își ținea capul sus, deoarece învățase că majoritatea oamenilor vedeau doar ce se așteptau ei să vadă. În ceea ce o privea, se așteptau să o vadă pe menajera cu înfățișare simplă și pioasă de la conacul Cadgwyck.

Aerul înviorător de toamnă era parfumat de aroma castanelor prăjite. Incapabilă să reziste miresmei ispititoare, Anne se opri la următoarea dugheană ca să-i cumpere o pungă lui Dickon.

– Aproape că l-a omorât pe bietul om, chiar așa. Asta a auzit vară-mea Molly. A trebuit să fugă din Londra ca să nu fie arestat pentru duel.

Anne studia niște panglici drăguțe din mătase pe care Pippa le-ar fi adorat, fără să bage de seamă vorbele doamnei Beedle, spălătoreasa. Femeia era o mahalagioaică de zile mari. Anne avea foarte puțină răbdare cu asemenea bârfe, întrucât descoperise pe pielea ei câtă nenorocire puteau să aducă în viața cuiva.

– Mi s-a părut mie că arată ca un derbedeu. Fandositul a intrat în cârciuma lui Ollie al meu și a început să fluture pungi cu aur și să arunce porunci în stânga și în dreapta ca și cum era stăpânul locului.

Anne ridică brusc fruntea, iar o panglică de culoarea lavandei îi alunecă printre degete. Vocea țipătoare a lui Abigail Penherty, nevasta durdulie a hangiului, era ușor de recunoscut. Nu încăpea îndoială cine era derbedeul fandosit care umbla de parcă ar fi fost stăpân pe fiecare bucățică de pământ călcată de cizmele lui strălucitoare din piele.

Nu putu să reziste tentației și se furișă mai aproape de cele două femei, adăugând la lista ei cuprinzătoare de păcate și trasul cu urechea.

Doamna Beedle coborî glasul.

– Molly zice că a fost un gentleman desăvârșit până când l-a lăsat logodnica. L-a părăsit în fața altarului și a fugit cu altul chiar când să spună „Da"!

Ambele femei oftară la unison și schimbară priviri cu subînțeles. Anne, pe de altă parte, simți în inimă junghiul ascuțit al empatiei. Nu putea decât să-și imagineze ce lovitură teribilă trebuie să fi fost o asemenea dovadă de dispreț pentru un bărbat cu mândria lui Dravenwood. Acum înțelegea de ce ajunsese la Cadgwyck, arătând de parcă ar fi fost bântuit de propriile lui stafii. Sigur își iubise foarte mult logodnica dacă fusese atât de afectat de gestul ei.

– Nu credeam că o să reziste nici măcar o noapte la conac, darămite două săptămâni. Fără doar și poate a făcut o înțelegere

cu diavolul însuși dacă a reușit să rămână în viață în cavoul ăla, sugeră doamna Penberthy cu un fior de spaimă în glas.

– Cu diavolul? șopti doamna Beedle. Sau cu amanta diavolului?

În mod normal, Anne ar fi fost încântată să audă că povestea Angelicăi dădea roade, dar în acea zi prostiile femeilor o călcau pur și simplu pe nervi. Refuzând să le mai asculte, se strecură pe lângă ele și, în treacăt, lovi din plin cu coșul dosul proeminent al doamnei Penberthy.

– Scuzați-mă, murmură ea.

Cele două tresăriră, apoi schimbară între ele ocheade vinovate.

– Vai, doamnă Spencer, nici nu v-am văzut!

– Da, îmi dau seama că nu m-ați văzut. Anne o fixă pe spălătoreasă cu o privire rece ca gheața. Doamnă Beedle, cred că ne vedem săptămâna viitoare la conac?

– Desigur, doamnă Spencer, îi răspunse spălătoreasa cu un zâmbet lipsit de entuziasm. O să fiu acolo.

Le lăsă în urmă cu un semn distant din cap și își văzu de drum, simțindu-le ochii în ceafă până la capătul străzii.

– Milord?

Mai târziu în după-amiaza aceea, Anne își furișă capul prin rama ușii de la bibliotecă. Stăpânul ei stătea în fotoliul din piele, cu picioarele lungi sprijinite pe o sofa și cu gleznele încrucișate.

– Hm? făcu el absent, întorcând pagina cărții pe care o citea cu atenție.

Anne abia dacă reziștă să nu dea ochii peste cap când văzu că Dravenwood citea *Avuția națiunilor: cercetare asupra naturii și cauzelor ei* de Adam Smith. Îi studie o clipă liniile masculine ale profilului, fluturarea întunecată a genelor, barba care îi umbrea maxilarul chiar dacă se răsese de dimineață. Amintindu-și de bârfele auzite în sat, nu putu să nu se întrebe ce fel de femeie putea să distrugă inima unui bărbat ca el.

– Am trecut pe la poștă astăzi. Ați primit asta.

Se îndreptă spre el și îi întinse respectuos o misivă.

Max puse deoparte cartea, se ridică și privi nerăbdător hârtia pliată din mâna ei. După toate aparențele, nu era corespondența

la care sperase. Cu un mormăit, își trecu degetul pe sub sigiliul de ceară, despături foaia și începu să citească.

– Ce este? îl întrebă Anne îngrijorată, observând că devenise brusc palid.

Ultima scrisoare primită la conacul Cadgwyck anunțase tocmai sosirea lui.

Când Dravenwood ridică încet capul cu o expresie uluită, ea se trase și mai aproape, fără să își dea seama. Scrisoarea alunecă printre degetele lui lungi și aristocratice și ateriză pe podea.

– Fratele meu.

Anna simți un fior de spaimă la auzul acelor cuvinte.

– Vești proaste? S-a întâmplat ceva îngrozitor cu el?

– Nu. Ceva îngrozitor mi s-a întâmplat mie. Cutremurându-se, contele îi explică: Vine aici. Cu familia lui.

Capitolul 19

Anne încercă din răsputeri să-și înăbușe iritarea. Nu-i mai lipseau decât niște băgăcioși din familia Burke care să alerge în voie prin conac, să dea ordine și să își bage nasul frumos și aristocratic în treburi care nu-i priveau.

– Presupun că putem să pregătim niște camere, spuse ea fără tragere de inimă.

Contele se ridică brusc, silind-o să facă un pas împleticit înapoi. Își trecu o mână prin părul dezordonat, după care începu să se plimbe prin încăpere ca un leu în cușcă.

– Nu înțelegeți. Trebuie să-i scriem numaidecât. Trebuie să-i facem să se răzgândească.

– Și cum anume propuneți să procedăm?

– Nu-mi pasă cum procedăm. Le spunem că nu se poate locui în conac. Le spunem că avem un majordom nebun. Și un valet morocănos. Și o stafie. Și un câine nestăpânit!

Anne profită de plimbarea lui frenetică pentru a recupera scrisoarea de pe jos, dar, când își aruncă privirea peste conținutul ei, aproape că își dori să o fi lăsat acolo. Sperând să atenueze forța loviturii pe care urma să i-o dea, îi spuse cu blândețe:

– Mă tem că este prea târziu pentru asta, milord. După cum am învățat atunci când am primit de știre că aveați să sosiți la conac, poșta ajunge incredibil de greu la Cadgwyck. Potrivit acestei scrisori, fratele dumneavoastră și familia lui au plecat de la Dryden Hall acum aproape o săptămână. E de așteptat să ajungă aici în mai puțin de două zile.

Dravenwood oftă din rărunchi.

– Două zile? Își schimbă brusc direcția, obligând-o să se lipească de canapea ca să nu fie doborâtă la pământ. Să-l ia naiba, murmură el printre dinții încleștați. Să-i ia naiba pe amândoi!

– Să înțeleg că nu vă bucură sosirea lor? se încumetă Anne să sugereze.

– Ba bineînțeles că da, zise el tărăgănat, cu un sarcasm usturător. La fel cum m-aș bucura să iau ceaiul de după-amiază cu Attila Hunul. Sau cum m-aș bucura de o nouă epidemie a Morții Negre. Începu să mormăie, mai mult pentru sine: E tipic pentru el, nu? Să creadă că poate să vină aici și să reintre cumva în grațiile mele. Dintr-odată se opri, ca trăsnit de un gând nou. Poate că vrea să mă omoare.

– Ați făcut ceva care să justifice crima?

– Nu pare că v-ar uimi prea mult această posibilitate, replică el aruncându-i o privire tăioasă.

Anne afișă cu grijă o expresie neutră.

– Ce doriți să fac, milord?

– Păi, faceți-vă treaba. Pregătiți-le camerele, spuse el în timp ce disperarea de mai devreme lăsa loc resemnării. Oricât de mult mi-ar plăcea, nu putem să-i întoarcem din drum. Nu îi voi da această satisfacție. Brusc, o idee îl făcu să se lumineze la față. Poate dacă îi hrănim cu lăturile pe care mi le-ați dat mie, nu vor zăbovi prea multă vreme pe aici. Dar orice ați face – privirea contelui era atât de amenințătoare, încât Anne făcu inconștient în pas în spate – să *nu* le dați în nici un caz din pâinea dumneavoastră.

Anne șovăi în fața ușii închise de la birou. Se temuse întreaga zi de acel moment, dar nu mai putea să-l amâne. Își șterse mâinile umede de șorț, apoi ciocăni cu precauție.

– Intră.

Deschise ușa și pătrunse în încăpere. Lordul Dravenwood era așezat în spatele biroului masiv din lemn de cireș. Registrele cu cheltuielile trecute și prezente ale gospodăriei nu mai erau împrăștiate la întâmplare pe masa de lucru, ci fuseseră aranjate în stive îngrijite. Unul dintre ele era deschis pe mapa de piele. În vreme ce Anne se apropia, el își înmuie penița în călimară, întoarse pagina și începu să noteze din nou.

Nu îl mai văzuse niciodată atât de liniștit. Cine l-ar fi văzut ar fi putut să jure că fusese îmbrăcat și aranjat de cel mai priceput

valet din Londra. Era proaspăt ras, vesta lui cu dungi argintii și gri era încheiată sub haină, lavaliera albă ca zăpada era legată într-un nod perfect. Părul era singurul care rămăsese neîmblânzit, buclele rebele coborând până deasupra gulerului apretat. Anne avu impresia că îl privea pentru prima dată pe adevăratul Maximillian Burke, bărbatul rece și reținut care comandase ani de zile un imperiu din spatele unui birou foarte asemănător cu cel pe care îl avea acolo.

Își drese glasul în timp ce vârful peniței continua să scrijelească pagina.

– Îmi pare rău că vă deranjez, milord, dar Dickon a observat o trăsură venind încoace. Nu cred că poate să fie decât fratele dumneavoastră.

În ochii contelui se citea o asemenea blândețe, că pântecul i se strânse de emoție. Ar fi preferat de departe una dintre privirile lui amenințătoare.

– Și cam ce anume ați vrea să fac eu?

– Nu le ieșiți în întâmpinare?

– Las asta în seama dumneavoastră. Aplecându-se asupra registrului, Dravenwood își înmuie iarăși penița în călimară. Din câte îmi amintesc, ați fost la înălțime în noaptea în care am ajuns la conacul Cadgwyck.

– Dar, milord, este fratele dumneavoastră! Simțind că neducmerirea și disperarea i se adânceau, Anne pipăi forma familiară a medalionului de sub corsaj. Dacă nu v-ați văzut de ceva vreme, m-am gândit că poate ați vrea...

– Nu vă plătesc ca să gândiți, doamnă Spencer, replică Dravenwood fără să o privească.

Anne încremeni de parcă ar fi fost trăsnită de cuvintele lui.

– Nu, milord, spuse ea cu răceală. Cred că nu.

Fără a-i cere voie să plece, se întoarse pe călcâie și porni spre ușă.

– Doamnă Spencer? Când ea se răsuci cu un aer precaut, Dravenwood continuă: De îndată ce sosește, fratele meu va dori fără îndoială să mă vadă. Îl puteți pofti aici după ce el și familia lui au luat cina. Singur.

– Cum doriți, milord.

Anne îl lăsă cu registrele lui și se sili să închidă fără zgomot ușa. De fapt, nu își dorea decât să o trântească atât de tare încât să zdruncine nu doar tocul, ci și pe el.

Anne se opri sub porticul de deasupra scărilor surpate ca să observe trăsura ce se hurduca pe drumul plin de gropi. Era un cupeu privat însoțit de patru argați în livrea și tras de șase cai suri. Pe ușa perfect lăcuită trona blazonul ducal în stacojiu și auriu. Pentru prima dată, se întrebă de ce stăpânul ei – actualul conte de Dravenwood și viitorul duce de Dryden – nu sosise cu un asemenea fast regesc.

Dickon aștepta îmbrăcat în uniforma lui zdrențăroasă, dar fără perucă, din moment ce făcea atât pe lacheul, cât și pe grăjdarul. După-amiaza nu era tocmai frumoasă, dar vremea nu mai era la fel de umedă și de rece pe cât fusese în ultimele zile. Vântul primăvăratic amenința să strice cocul perfect al lui Anne, smulgându-i câteva șuvițe răzlețe.

Când trăsura se opri, Dickon îi aruncă peste umăr o privire nesigură. Anne făcu o mișcare subtilă prin care îl împinse spre musafiri. Ascultător, băiatul se grăbi să deschidă portiera.

Anne nu știa la ce să se aștepte, dar bărbatul care coborî din trăsură era la fel de blond pe cât era stăpânul ei de brunet. Era la fel de înalt ca Dravenwood și avea umeri la fel de lați, dar era puțin mai slăbuț. Părul lui de culoarea caramelului era drept și tuns scurt.

Pe neașteptate, se întoarse să prindă în brațe o copilă cu părul bălai înainte ca ea să se rostogolească din trăsură ca un cățeluș zburdalnic.

– Bravo, Charlotte! strigă el și un zâmbet orbitor răsări pe chipul lui bronzat. Îți place să verifici vigilența tăticului, nu-i așa, scumpo?

Cu fetița care i se agita sub braț, întinse o mână spre soția sa. Când aceasta își făcu apariția din trăsură, curbura delicată a obrazului ei era ascunsă de borul pălăriei împodobite cu funde.

Dickon îi îndrumă pe vizitiu și pe argați spre grajdurile dărăpănate, iar cei trei urcară scările largi de piatră. Adorabila copilă își vârî un deget în gurița trandafirie și lăsă capul pe pieptul tatălui ei. Fusese dichisită asemenea păpușilor din turn, însă o pată de murdărie îi întuneca unul din ciorapii ivorii, iar pe bavețica șorțulețului erau împrăștiate firimituri de biscuiți.

Când fratele lordului Dravenwood ajunse în capul scărilor, Anne își lipi un zâmbet respectuos pe buze, exact cum făcuse la sosirea noului ei stăpân.

– Sunt doamna Spencer, menajera acestei case. Bine ați venit la conacul Cadgwyck, milord.

Fruntea bărbatului se încreți într-o încruntătură batjocoritoare, o imitație impecabilă a celei care apărea atât de frecvent pe chipul fratelui său.

– „Domnule Burke" sau „Sir" va fi suficient, doamnă Spencer. Max nu v-a anunțat? Se aplecă și își coborî vocea într-o șoaptă plină de subînțeles. Eu sunt unul dintre oamenii aceia de rând prost crescuți pe care îi disprețuiește atât de mult.

Anne se văzu nevoită să-și ascundă zâmbetul. Surâsul lui leneș și scânteia neastâmpărată care îi dansa în ochii ca de chihlimbar erau aproape irezistibile. Ridurile fine de la colțuri dădeau impresia că-și petrecuse cea mai mare parte a vieții privind chiorâș la discul solar.

Soția lui izbucni într-un tril fermecător de chicoteli.

– Nu vă lăsați păcălită de soțul meu, doamnă Spencer. Nimic nu e de rând la Ashton Burke. E la fel de nonconformist pe cât se spune.

Când doamna Burke își ridică fruntea, dezvăluind unul dintre cele mai frumoase chipuri pe care le văzuse în viața ei, Anne simți o durere stranie în inimă. Nu se simțise niciodată atât de simplă și nici nu invidiase atât de mult o altă femeie pentru măiestria cu care folosea pomezile, pudrele și drotul.

Aerul ei glacial, de blondă nordică, era îmblânzit de căldura irezistibilă a zâmbetului, iar ochii verzi, migdalați, aminteau de o pisică exotică.

Anne fu surprinsă când doamna îi luă mâna într-a ei.

– Vă mulțumesc din suflet pentru ospitalitate, doamnă Spencer. Am venit aici cam la repezeală. Sper că nu le-am dat prea multe bătăi de cap membrilor personalului.

– Nici vorbă, minți Anne.

De când aflase de sosirea oaspeților, slujnicele fuseseră nevoite să lucreze zi și noapte. Până și Pippa cea bombănitoare se apucase zdravăn de treabă. Dintr-un motiv de greu de înțeles, Anne nu își dorise ca fratele lui să-l găsească pe Dravenwood locuind într-o cocină.

Domnul Burke se uită în jur, iar expresia lui deveni serioasă.

– Deci, unde este devotatul meu frate?

Anne se temuse de acea întrebare.

– Mă tem că lordul Dravenwood este ocupat în acest moment.

Burke schimbă o privire plină de înțeles cu soția lui.

– Exact la asta mă și așteptam de la dragul și bătrânul Max. Și cum își ocupă timpul în aceste zile? Își numără banii? Poartă bătălii imaginare cu soldățeii de plumb așa cum obișnuiam să facem în copilărie? Burke ridică sprâncenele spre Anne. Îi biciuiește pe țărani?

De data asta, menajerei îi fu și mai greu să-și ascundă zâmbetul.

– Vă pot asigura că, la conacul Cadgwyck, fratele dumneavoastră nu duce lipsă de ocupații interesante. Acum, dacă îmi permiteți să vă arăt camerele dumneavoastră...

Se întoarse cu hotărâre, dar se lovi de ușa închisă. „La naiba, trebuie să fi fost Hodges", își zise. Căută la talie inelul cu chei și descoperi că îl lăsase probabil pe masa din bucătărie.

Aruncă peste umăr o privire spăsită spre musafiri, apoi strigă vesel:

– Hodges! Se pare că am închis din greșeală ușa. Ai putea să o deschizi tu? Când rugămintea ei amabilă fu întâmpinată doar cu tăcere, se aplecă spre gaura cheii și mârâi: Hodges! Deschide-mi în clipa asta!

După un „Bine, doamnă" înăbușit, ușa se dădu de perete.

Hodges strălucea de bucurie ca un heruvim nebun, cu părul zburlit și o privire sălbatică. Anne se rugă ca oaspeții să nu-i

observe comportamentul ciudat sau, măcar, să fie atât de politicoși încât să nu-l menționeze.

În drum spre camerele lor, când trecură pe lângă portretul Angelicăi, Anne trase cu ochiul spre domnul Burke, curioasă să vadă dacă avea aceeași reacție ca fratele său și orice alt bărbat care ajunsese pe acolo.

În mod bizar, prima care observă portretul fu doamna Burke.

– O, Doamne! Ce ființă încântătoare!

Soțul ei aruncă o privire scurtă și nepăsătoare spre portret, apoi își luă soția pe după talie și îi șopti ceva la ureche. Ea râse cu poftă și îl lovi în joacă pe mână. Aparent, fratele contelui nu avea ochi decât pentru tovarășa sa de viață, gând care trezi în inima lui Anne o durere amestecată cu melancolie.

– Milord, domnul Burke dorește să vă vadă.

Anne era pironită în pragul ușii de la birou, pregătită să se ferească dacă stăpânul ei ar fi azvârlit un registru, o călimară sau poate un glob pământesc spre capul ei.

Îi respectase întru totul ordinele: după o cină mediocră, le arătase oaspeților camerele lor, apoi îl informase pe domnul Burke că fratele său avea să-l primească în birou.

– Foarte bine. Poftiți-l înăuntru, spuse Dravenwood fără să se uite la ea.

Stătea în spatele mesei de lucru, înconjurat de o stivă de registre. Anne începuse să suspecteze că își construise un zid ca să poată ține pe toată lumea la o distanță de un braț.

Îl însoți pe domnul Burke în încăpere, apoi dădu să plece.

– Rămâneți.

Luată prin surprindere de ordinul lui, Anne înlemni. Nu îndrăznea să-l sfideze, nu când privirea lui o străfulgera de parcă ar fi fost o țărancă ce ar fi meritat să fie biciuită de îndată ce rămâneau singuri.

În cele din urmă, se îndreptă supusă spre un colț al încăperii. Fratele contelui o privi uimit, apoi se cufundă nonșalant într-un fotoliu din piele uzată. Așa cum stăteau față în față, de-o parte

și de alta a biroului, asemănările, dar și diferențele dintre cei doi ieșeau și mai limpede în evidență.

Dravenwood îl studie cu obișnuita lui răceală.

– Deci, cărui fapt îi datorez plăcerea îndoielnică a acestei vizite?

Spre meritul lui, Burke nu pierdu vremea cu amabilități care nu ar fi fost nici apreciate, nici întoarse.

– Am venit să-ți spunem că plecăm din Anglia. Știam de la bun început că locul nostru nu este la Dryden Hall, dar am așteptat să fie Charlotte destul de mare încât să putem călători. Nu te va mira, probabil, să afli că viața de nobil de țară nu ni se potrivește nici unuia dintre noi.

Chiar dacă Dravenwood încercă să o ascundă, părea să fie mai surprins decât se așteptase fratele său.

– Și unde plecați?

– Mai întâi în Maroc, unde îi vizităm pe Farouk și Poppy. Poppy așteaptă primul lor copil și i-ar face plăcere dacă Clarinda ar rămâne cu ea până în momentul nașterii. De acolo plecăm în Egipt. Acum că am reușit să-l conving pe tata că nu sunt chiar un pierde-vară, s-a arătat interesat să finanțeze o expediție arheologică la Giseh.

– Și ce va face Clarinda când tu vei săpa după comori de mult îngropate? Chiar crezi că este un mediu potrivit pentru o soție și un copil?

– Clarinda nu vrea nici în ruptul capului altceva. Mă tem că a dezvoltat un interes ieșit din comun pentru aventură și exotism pe vremea când era *musafiră* în haremul lui Farouk. În plus, cred că nu vrea să mă scape din ochi.

Zâmbetul strâmb al lui Burke sugera că nu era chiar nemulțumit de felul în care evoluaseră lucrurile.

Dravenwood se lăsă pe spătar și îl cercetă cu o privire întunecată.

– Care e adevăratul motiv al vizitei tale, Ash? Ca să-mi reamintești de căsnicia ta fericită? Știu că o merit – și chiar mai rău –, dar dacă vrei să mă pedepsești pentru ce v-am făcut amândurora,

te pot asigura că nu este nevoie. Sunt destul de capabil să mă pedepsesc și singur.

Anne se încruntă, întrebându-se cu ce anume greșise Dravenwood față de fratele și cumnata lui.

Voioșia de pe chipul lui Burke fu înlocuită de tristețe.

– Nu am venit aici ca să ne afișăm fericirea, Max. Am venit să ne luăm la revedere. Habar nu avem cât vom fi plecați, iar Clarinda, sentimentală cum o știi, s-a gândit că ai vrea să-ți cunoști nepoata. E posibil să fie deja femeie când vei avea ocazia să o revezi. Cum fratele lui nu comentă, mulțumindu-se să-l privească atent, Burke se așeză pe brațul fotoliului și adăugă: Trebuie să mărturisesc că am vrut și eu să-mi iau la revedere. Îmi dau seama că lucrurile între noi au fost un pic cam... hm... *tensionate* în ultimii câțiva ani, dar n-am uitat vremurile când nu eram decât noi doi împotriva tuturor. Se prea poate ca săbiile noastre să nu fi fost decât niște bețe, însă am știut mereu că aveai să mă aperi de fiecare dată. Indiferent de ce s-a întâmplat după aceea, rămâi fratele meu. Vei fi întotdeauna fratele meu.

Când Burke întinse mâna peste birou și îl invită pe Dravenwood să i-o strângă, Anne își ținu respirația fără să își dea seama.

– Când plecați de la Cadgwyck? întrebă Dravenwood, lăsându-și fratele cu mâna ridicată în aer.

– Mâine-dimineață devreme. Vaporul nostru pleacă joi de la Falmouth.

– Foarte bine atunci. Vă urez drum bun.

Acestea fiind zise, Dravenwood se întoarse registrul lui, refuzând sec propunerea de împăcare.

Burke se ridică mânios. Dintr-odată, asemănarea cu fratele său era mult mai evidentă.

– Am crezut că timpul îți va înmuia inima, dar constat că ai rămas același măgar năzuros dintotdeauna.

Apoi ieși valvârtej din încăpere și trânti ușa în urma lui. După ce îl urmărise cu o privire impasibilă, contele se ridică de la birou și merse în fața șemineului, contemplând flăcările care se jucau în vatră.

Anne se îndepărtă de colțul ei, cuprinsă de o nevoie aproape copleșitoare de a-l înmuia cu un cuvânt mângâietor sau un zâmbet. La urma urmei, nu degeaba o rugase să rămână și să fie martoră la acel schimb de replici atât de dureros.

– Milord? Poate că nu sunt în măsură să vorbesc, dar mă întristează să vă văd certându-vă cu fratele dumneavoastră. Își drese glasul și își alese cu grijă cuvintele. Știți, și eu am avut un frate. Tachinările și atitudinea lui poruncitoare mă scoteau din minți, dar, în inima mea, am știut întotdeauna că dacă vreodată ar fi îndrăznit cineva să mă nedreptățească, l-ar fi lăsat lat. Nu i-am mulțumit niciodată pentru asta și nu i-am spus cât de important era pentru mine. Am presupus mereu că dacă aș avea vreodată nevoie de ceva, el ar fi acolo. Își înghiți nodul din gât, apoi murmură: Până în ziua în care nu a mai fost.

Dravenwood, cu ochii la flăcări, nu dădea nici un semn că ar fi ascultat-o.

– Aș da orice ca fratele meu să se întoarcă, să-i aud râsul sau să pot să îl iau de mână. Anne se apropie mai mult de spatele acela neînduplecat și adăugă: Nu ar trebui să așteptați până când va fi prea târziu pentru împăcarea cu domnul Burke. Nu putem ști niciodată ce aduce ziua de mâine.

Contele rămase tăcut pentru o clipă îndelungată. În cele din urmă spuse:

– Aveți dreptate, doamnă Spencer. Inima lui Anne crescu în piept de bucurie. Era pe punctul să-l întrebe dacă voia să-l cheme înapoi pe Burke în clipa în care el continuă: *Nu* sunteți în măsură să vorbiți, iar pe viitor aș aprecia dacă ați ține minte care vă este poziția. Asta e tot, adăugă el, arătând clar că nu mai avea nevoie nici de ea, nici de altcineva.

A doua zi dimineață, Anne îi privea de sub portic pe membrii familiei Burke, care se pregăteau să urce în trăsură, când stăpânul ei dădu buzna pe ușă și trecu glonț pe lângă ea. Umbrele de sub ochii lui trădau o noapte albă care se citea și în cearcănele lui Anne.

– Unde mergeți? strigă ea, prea uimită să mai adauge „milord" sau să-și aducă aminte că treburile lui nu o priveau, după cum îi explicase fără echivoc în ajun.

– Să-mi iau la revedere cum se cuvine de la fratele meu și de la familia lui, mârâi el pe când cobora grăbit treptele. Nu aș fi o gazdă amabilă dacă nu aș face-o. Îi aruncă peste umăr o privire răutăcioasă. Și, după cum ați fost atât de amabilă să îmi reamintiți, nu se știe niciodată ce aduce ziua de mâine.

Anne își apucă poalele fustei și porni în goană după el, de teamă că nu urma să aibă loc o reîmpăcare, ci o crimă. Când pașii *mari al contelui îl aduseră aproape* de trăsură, fratele lui, care tocmai îi oferea mâna soției ca să o ajute să urce, încremeni. Domnul și doamna Burke se priviră neliniștiți, dar, înainte ca vreunul din ei să reacționeze cumva, fetița se eliberă din strânsoarea mamei și alunecă la pământ.

– Charlotte! țipă mama ei.

Era prea târziu. Charlotte alerga pe picioruşele grăsuțe și striga din toți rărunchii: „Unchiu' Max! Unchiu' Max!"

Dravenwood se opri deodată, arătând de parcă ar fi fost pe punctul să fie strivit sub copitele unor cai nărăvași. Fetița puse o frână bruscă și începu să sară în sus, cu mâinile ridicate spre el. În mod clar, era obișnuită să fie întâmpinată cu brațele deschise oriunde ar fi mers. La fel cum fusese probabil și Angelica Cadgwyck.

Anne nu văzuse niciodată un bărbat atât de puternic care să pară atât de neajutorat. Își ținu respirația, temându-se preț de o clipă că el nu avea nici măcar să accepte prezența copilului. Dar Max își aplecă ușor trupul înalt și o cuprinse în brațe.

Charlotte se agăță de el asemenea unui pui de maimuță, apoi se lăsă pe spate și îi aruncă o privire dojenitoare cu ochii ei verzi ce semănau leit cu ai Clarindei.

– Nu fi așa trist, unchiu' Max. Ne întoarcem repede.

Îl sărută zgomotos pe obraz, după care își odihni capul pe umărul lui. Buclele ei blonde păreau și mai deschise la culoare lângă părului lui întunecat.

În acel moment ajunseră gâfâind și părinții ei. Burke întinse mâinile spre fetiță, dar Dravenwood nu dădu nici un semn că ar fi vrut să-i dea drumul.

– Nu înțeleg, spuse el uluit. Cum de știe copilul cine sunt?

– O, dar i-am povestit totul despre tine, mărturisi zâmbitoare cumnata lui. Cum mă ajutai să fac adunări când eram mică, astfel încât să nu mă bată guvernanta la palme cu rigla. Cum mi-ai bandajat ursulețul de pluș după ce și-a pierdut un ochi pentru că l-am lăsat afară în ploaie toată noaptea. Cum m-ai salvat de câinele ăla sălbatic când aveam doisprezece ani și m-ai dus acasă în brațe.

Burke își încrucișă brațele la piept cu un aer îmbufnat.

– Iar eu i-am spus cum soldățeii tăi de jucărie îi învingeau mereu pe ai mei și cum obișnuiai să-mi scufunzi vaporașul în cadă în timp ce oribila dădacă nemțoaică mă punea să mă spăl pe după urechi.

Contele se uită la capul blond care i se odihnea atât de comod pe umăr, apoi ridică ochii spre cumnata sa.

– Ești la fel de lipsită de scrupule ca întotdeauna, nu-i așa, Clarinda? Știai că dacă o văd, n-am cum să rezist farmecului ei.

– Hai, Charlotte, spuse Burke întinzând brațele spre fiica lui. E timpul să plecăm.

Contele o strânse la piept pentru o clipă și își cufundă fața în părul fin și mătăsos, apoi o lăsă fără tragere de inimă în brațele tatălui ei.

Înainte ca Burke să se întoarcă, Dravenwood întinse stângaci o mână spre el. Burke o privi cu îngrijorare, apoi ridică ochii spre chipul fratelui său. Chiar dacă acesta se încrunta la fel de aspru ca întotdeauna, Anne putea să jure că zărise în ochii lui o urmă de nesiguranță.

Anne se temu că Burke avea să-i refuze propunerea întocmai așa cum făcuse Dravenwood cu o seară înainte. Dar Burke o mută pe Charlotte în celălalt braț și prinse mâna fratelui său într-o strânsoare sinceră. Apoi se îndreptă spre trăsură, lăsându-și soția și fratele față în față. Dintr-un motiv pe care nu-l putea înțelege, Anne începu să se simtă și mai mult ca o intrusă, dar era prea târziu ca să se strecoare înăuntru fără să atragă atenția asupra ei.

Dravenwood își studie cumnata cu o expresie de nepătruns.

– Ai de gând să-mi dai încă o binemeritată palmă înainte să pleci, așa cum ai făcut la ultima noastră întâlnire? Uneori am impresia că mai simt încă durerea.

Clarinda îi atinse obrazul cu vârful degetelor înmănușate, apoi se ridică pe vârfuri și depuse un sărut blând exact în locul acela.

– Ce-a fost a fost, murmură ea. Nu îți doresc decât aceeași fericire pe care am găsit-o eu. Nu am să uit niciodată ce ai făcut pentru mine. Sau de ce ai făcut-o.

Se întoarse și o văzu pe Anne, care stătea cu un aer stingher într-o parte. Îi aruncă o privire vicleană contelui, apoi se îndreptă spre ea și îi șopti la ureche:

– Veți avea grijă de el, nu-i așa, doamnă Spencer? A fost întotdeauna prea mândru ca s-o recunoască, dar are mare nevoie de asta.

Uimită de sinceritatea femeii și perfect conștientă de căutătura stăpânului ei, Anne nu putu decât să încuviințeze din cap.

În timp ce Dravenwood îi urmărea pe cei trei urcându-se în trăsură, Anne simți cum inima i se strângea în piept. Putea să jure că mai văzuse umbra aceea în ochii lui și altă dată.

Gata pentru aventuri necunoscute, frumoasa și vesela familie se înghesui în cupeu. Când vehiculul începu să se zdruncine pe drumul desfundat, micuța Charlotte se aplecă pe fereastră și își flutură exaltată mânuța învelită într-o mănușă albă.

– Pa, unchiu' Max! Pa!

Dravenwood ridică o mână și nu o mai coborî decât în clipa în care trăsura se pierdu în zare, înghițită de ierburile înalte. Cu părul negru dansând în vânt, privi în urma lor multă vreme după ce se făcuseră nevăzuți.

Încurajată de promisiunea nerostită pe care i-o făcuse doamnei Burke, Anne se apropie de el și îi atinse delicat mâneca hainei.

– Ce anume v-a spus cumnata mea? mormăi contele.

Mâna tinerei femei coborî la loc. Se gândi pentru o clipă să mintă, dar fu oprită de asprimea din privirea lui.

– M-a rugat să am grijă de dumneavoastră.

– Câtă mărinimie! Vă asigur însă că nu am nevoie. Sunt perfect capabil să am grijă de mine.

Acestea fiind zise, păși maiestuos spre terasa acoperită cu buruieni care despărțea corpul principal al casei de aripa estică.

– Atunci de ce mi-ați ordonat să rămân în birou aseară când vorbeați cu fratele dumneavoastră? strigă ea în urma lui.

Max șovăi o clipă, apoi își văzu de drum netulburat.

Era stăpânul ei. Ea era obligată să-i respecte dorințele. Datoria ei era să se întoarcă repede în casă și să găsească imediat ceva de măturat sau scuturat sau lustruit pentru ca el să poată să reflecteze în pace și să continue să-și jelească logodnica pierdută și să se pedepsească pentru fiecare greșeală îngrozitoare pe care credea că o comisese față de fratele și cumnata lui.

Cuprinsă de furie, Anne își dădu seama că, pentru prima dată după multă vreme, nu avea nici cea mai mică intenție să facă ce *trebuia*. Nu era o femeie atât de ușor de respins, în ciuda imaginii pe care și-o crease în ultimii ani.

Capitolul 20

Când Anne depăși perimetrul conacului, simți nevoia să încetinească pasul, captivată nu de priveliștea spectaculoasă a țărmului, ci de imaginea bărbatului care stătea pe marginea stâncilor.

Dravenwood își sprijinea o cizmă pe o piatră și privea hipnotizat în larg. Postura lui avea ceva irezistibil de atemporal și de masculin. Ar fi putut să fie o căpetenie de pirați care aștepta să se îmbarce pe o corabie și să pornească într-o expediție de jafuri și răpiri. Sau unul dintre cavalerii regelui Arthur care visa la domnița pe care o lăsase în Camelot tânjind de dorul lui.

– Puteați să mă preveniți, spuse el fără să se întoarcă.

Anne ar fi jurat că nu mișcase nici măcar o pietricică de teamă să nu-și facă simțită prezența. Învăța repede că Dravenwood era un bărbat greu de luat prin surprindere. Resemnată, i se alătură pe marginea falezei.

– Despre?

El întinse o mână spre peisajul uluitor care se desfășura în față.

– *Asta.*

Linia coastei suferise o transformare magică sub sărutul soarelui de toamnă. Mănunchiuri pufoase de nori pluteau deasupra lor pe cerul azuriu. Mușchiul care căptușea marginea stâncilor nu mai avea nuanțe monotone de gri, ci se înfățișa într-o tentă de verde, undeva între smarald și jad. Razele soarelui mângâiau crestele de diamant ale valurilor și luminau apa într-un albastru-verzui intens, care îl îmbia pe privitor să viseze la Barbados, la briza tropicală și la palmierii ce se legănau în adieri de vânt. Departe sub ei, la baza falezei, nisipul micului golf strălucea de parcă ar fi fost praf de aur.

– Îți taie respirația, nu? Anne nu putu să-și ascundă mândria în timp ce admira priveliștea.

El îi aruncă o privire ascuțită.

– Nu era nevoie să veniți după mine până aici. Nu am de gând să mă arunc de pe stânci într-o izbucnire de furie asemenea impulsivei domnișoare Cadgwyck.

– Ei bine, asta chiar că e o ușurare. Se așeză pe celălalt colț al pietrei înăbușindu-și impulsul de a-și duce un genunchi la piept, cum obișnuia să facă în copilărie. Am impresia că ați fi o stafie insuportabilă, care ar trânti mereu ușile și ar geme și și-ar zornăi lanțurile. Îndrăznesc chiar să spun că n-am avea nici măcar o noapte liniștită.

În timp ce vântul îi flutura șalul de pe umeri, ea își ridică fața spre soare. I-ar fi plăcut să-și poată scoate agrafele din păr ca să îl lase să fluture în voie.

– Părerea dumneavoastră mă rănește. Ați fi surprinsă să știți că nu de mult eram considerat unul dintre cei mai doriți bărbați din întreaga Anglie.

Anne își aminti de cuvintele femeilor din sat: „Era un gentleman desăvârșit înainte ca logodnica lui să-l părăsească".

– Și de ce m-ar surprinde? Ce femeie ar putea să reziste în fața unui caracter atât de încântător și a unui spirit atât de amabil?

– După cum probabil v-ați dat deja seama, eram dorit mai curând pentru titlu și avere decât pentru farmecul meu, mormăi contele.

Anne îi privi pe furiș liniile ferme ale profilului și umbrele pe care genele lungi și întunecate le proiectau pe frumusețea sculptată a pomeților. Hotărî că spusele lui nu erau întru totul adevărate.

– Am învățat din experiență că bărbații atrăgători tind să aibă despre ei înșiși o părere chiar și mai bună decât cea pe care și-ar dori-o din partea celorlalți. Nu mi-a păsat niciodată prea mult de restul lumii.

– Atunci trebuie că țineți *foarte* mult la mine.

Domnul să o ajute dacă era așa, se gândi Anne. Își mută privirea dinspre profilul lui spre mare, simțindu-se deodată amețită într-un fel care nu avea legătură cu înălțimea la care se aflau.

– În mod cert nu ați fost prea fermecător cu fratele dumneavoastră și cu soția lui. Mai ales după ce au bătut drumul până aici doar ca să-și ia rămas-bun.

Nota distantă din ochii lui cenușii se adânci, de parcă s-ar fi uitat dincolo de orizont.

– Vă cer iertare pentru comportamentul meu nepoliticos. Vizita lor a venit ca un fel de lovitură nedorită. Nu am mai văzut-o pe Clarinda din ziua nunții noastre.

Anne se încruntă nedumerită.

– Vreți să spuneți din ziua nunții ei?

Când el se mulțumi să ridice din sprâncene, scoase o exclamație de uimire, bucurându-se că era deja așezată. Deci Clarinda Burke era femeia care îl părăsise la altar, femeia care îi sfărâmase inima și care imprimase pe buzele lui nota aceea de cinism. Își aminti de licărirea pe care o zărise în ochii lui când o urmărea, poate pentru ultima dată, pe soția fratelui său plecând cu el. Știa unde mai zărise acea licărire: de fiecare dată când se uita la portretul Angelicăi.

– A fost o lovitură pentru toată lumea faptul că viitoarea mea soție m-a lăsat baltă în fața altarului ca să se mărite cu fratele meu. Întreaga Londră a fost însuflețită de bârfa asta. Mă mir că nu a ajuns și aici, la Cadgwyck.

Ajunsese și acolo, dar Anne nu voia să-i dezvăluie asta.

– Nu trebuie să uitați că la Cadgwyck avem propriile noastre scandaluri despre care să bârfim. De ce v-a părăsit? Ați făcu ceva ca să meritați palma despre care vorbeați?

Surâsul lui era plin de amărăciune.

– Am avut noroc că a fost doar o palmă. Dacă ar fi avut un pistol la îndemână în ziua aceea, se prea poate să-l fi folosit.

– Ați înșelat-o?

– După ce a acceptat să se mărite cu mine? Niciodată. Dravenwood se întoarse cu fața spre Anne, iar răceala din ochii lui fu stinsă de o flacără puternică. Nici cu vorba, nici cu fapta. Nici cu trupul, nici cu inima mea.

Fascinată, Anne își simți inima tresăltând. Visase întotdeauna la un bărbat care să o privească așa. Dar nu în timp ce se gândea la altă femeie.

Contele se întoarse către mare, cu maxilarul încremenit într-o linie severă.

– Clarinda și fratele meu s-au îndrăgostit unul de celălalt când erau foarte tineri. Au avut o relație cam... furtunoasă, și inima ei a fost complet zdrobită când Ash a plecat să-și caute norocul și a lăsat-o în urmă.

– Și dumneavoastră ați fost acolo ca să adunați cioburile sparte?

– Am încercat. După ce a fost nevoită să accepte că Ash nu avea să se mai întoarcă după ea, a avut o cădere nervoasă și s-a îmbolnăvit. Eu... am avut grijă de ea câteva luni, spuse contele după o scurtă șovăire. Până când a fost în stare să se descurce singură.

Chiar dacă explicația acea simplă conținea o mulțime de informații, Anne simți că Dravenwood lăsa deoparte bucăți mari din poveste, nu ca să se protejeze pe el, ci ca să o protejeze pe cumnata lui. Era o tehnică în care ea însăși devenise expertă.

– De îndată ce Clarinda și-a revenit, i-am cerut mâna. Dar m-a refuzat. Cum eram fratele lui Ash, se temea că avea să mă vadă întotdeauna ca pe o amintire a iubirii pe care o pierduse. Mi-a luat nouă ani să o conving.

– Nouă ani? șopti Anne, nevenindu-i să creadă. Ei bine, nu vă poate acuza nimeni de inconsecvență, nu-i așa?

– Nici nu aveți idee de câte ori mi-am dorit să merit această acuzație! Să pot aduce în patul meu câte o femeie pe noapte fără să mă gândesc măcar o dată la ce ar însemna asta pentru inima lor sau pentru a mea.

Mărturisirea lui sinceră o lăsă fără suflare.

– După ce a acceptat, în cele din urmă, să se mărite cu dumneavoastră, de ce s-a răzgândit?

Un zâmbet sarcastic arcui buzele lui Dravenwood.

– Din moment ce am fost destul de nebun încât să-l salvez pe Ash din fața unui pluton de execuție și să-l readuc în viața ei, nu mă pot învinui decât pe mine. În ziua în care urma să ne căsătorim a descoperit că, în toți acei ani, m-am amestecat între ei deoarece nu credeam că Ash era suficient de bun pentru ea. Așa că mi-a tras o palmă și a zburat fix în brațele lui. Clarinda s-a ales

cu bărbatul pe care l-a iubit întotdeauna, iar eu m-am ales cu ce meritam – o viață întreagă de regrete și un conac dărăpănat prin care bântuie o dușmănoasă Doamnă în Alb.

Anne cugetă o clipă la confesiunea lui.

– Și cam câți ani aveați când ați comis această îngrozitoare crimă?

– Vreo douăzeci și doi, zise el ridicând din umeri.

Hohotul ei de râs primi în replică o încruntare nedumerită din partea lui.

– Spuneți că fratele dumneavoastră și Clarinda erau foarte tineri când s-au îndrăgostit, dar nici dumneavoastră nu erați mai breaz: un tânăr care cunoștea pentru prima dată tumultul pasiunii. V-ați simțit rănit, neputând accepta că femeia pe care o iubeați nu vă răspundea cu aceeași dragoste. Dar acum, cu înțelepciunea și experiența unui bărbat ajuns la maturitate, de ce îl condamnați pe tânărul acela nebun și impulsiv? Spuneți-mi, ați fi la fel de crud și de ferm cu orice alt suflet care ar face o astfel de greșeală de judecată?

Dravenwood se apropie de ea și o privi încruntat.

– Ești nebună, femeie? Nu merit nici o milă. Le-am furat fratelui meu și femeii pe care o iubea zece ani pe care i-ar fi putut petrece unul în brațele celuilalt!

– Poate că, fără să vreți, le-ați făcut un serviciu. Chiar dumneavoastră ați spus că relația lor a fost extrem de furtunoasă. Poate că iubirea lor a avut nevoie de timp ca să se așeze și să ajungă la maturitate, cristalizându-se în fericirea pe care o împărtășesc acum.

– Ceea ce am făcut e de neiertat!

– Poate că a fost greșit, sau chiar răutăcios, dar este chiar de neiertat? Este vreun păcat de neiertat dacă inima se căiește sincer?

Contele nu trebuia să-și dea seama că Anne avea o nevoie disperată de a-i obține aprobarea. Mai ales în acele împrejurări, la marginea falezei pe care o altă viață se sfârșise pentru că o tânără fusese prea nebună și mândră ca să se ierte. Un ton de rugăminte îi înmuie vocea.

– Este o diferență între a-ți părea rău pentru ce ai făcut și a-ți irosi tot restul vieții plângându-ți de milă.

Dravenwood făcu un pas iute spre ea și o apucă de braț. Putea să simtă chiar și prin șal puterea de oțel a mâinilor lui, căldura lor irezistibilă atunci când o trase spre el. Încruntarea lui deveni greu de suportat când începu s-o scuture ușor.

– Nu am venit aici ca să-mi găsesc iertarea păcatelor. Și cu siguranță nu am nevoie de iertarea *dumneavoastră*, doamnă Spencer.

– Dar de ce aveți nevoie, milord? întrebă ea, simțindu-și răsuflarea întretăiată și buzele umede, întredeschise într-o provocare nesăbuită.

Privirea lui mocnind de furie zăbovi pe buzele ei, arătându-i de ce anume avea nevoie. Nu iertare, ci uitare, măcar pentru o noapte sau poate pentru câteva ore. Ce îi trebuia era șansa de a fi un bărbat flușturatic care să aducă în patul lui o femeie doar pentru că o dorea, nu pentru că o iubise jumătate din viață.

Dravenwood făcu un efort supraomenesc să-și desprindă privirea de la buzele ei; peste câteva clipe își îmblânzi strânsoarea și o îndepărtă de el. În locul ușurării pe care ar fi trebuit să o simtă, inima lui Anne fu cuprinsă de dezamăgire.

– Am nevoie de același lucru de care are nevoie Angelica, spuse el răgușit, incapabil să-și mascheze tulburarea. Să fiu lăsat naibii în pace.

Se răsuci și se îndepărtă plin de aroganță, mergând periculos de aproape de marginea stâncilor.

Anne își strânse șalul la piept în timp ce-l urmărea cu ochi umezi. Vântul îi smulse de pe buze un oftat și câteva vorbe șoptite:

– După cum doriți, milord.

„Derbedeul a îndrăznit să pună mâinile pe ea."

Pironit în colțul ferestrei de la birou, Hodges își simți tâmpla zvâcnind de mânie când văzu cum noul stăpân îi întoarse spatele lui Anne și plecă. Ea rămase privind în urma lui, cu brațele împreunate peste șalul subțire.

Părea atât de plăpândă acolo, pe marginea acelor stânci falnice, atât de îngrozitor de vulnerabilă – de parcă o adiere de vânt ar fi putut o arunce în gol.

Hodges atinse geamul cu vârful degetelor, iar chipul îi fu învăluit de durere. Nu suporta să o vadă tristă. Ar fi vrut să-i să readucă zâmbetul pe buze, să-i audă din nou râsul vesel pe holurile conacului.

Ochii majordomului se îngustară în timp ce urmăreau înaintarea derbedeului de-a lungul falezei. *El* era cel care îi furase zâmbetul. Cel care o lăsase acolo singură, ca să fie bătută de vânturile destinului.

Individul era un escroc, un impostor, un corupător neobrăzat a tot ceea ce era pur și virtuos. Hodges își trase umerii înapoi într-o postură atât de semeață, încât puțini din cei care îl cunoscuseră în ultimii ani l-ar mai fi recunoscut.

La Cadgwyck nu putea să fie decât un stăpân. De îndată ce impostorul avea să fie izgonit, stăpânul ar fi putut să revină și să-și ocupe locul de drept.

În momentul în care ușa scârțâi în spatele lui, își duse mâinile la spate ca un copil vinovat.

Chipul pistruiat al lui Dickon se ivi prin deschizătură.

– Iertați-mă, domnule, dar ați văzut cumva lopata cea bună? Mă gândeam să mă duc jos, la peșteră, și să mai sap cât timp contele se plimbă pe coastă.

– Nu am văzut-o, băiete, răspunse Hodges, ai cărui umeri se gârboviseră la loc. Dar poți să o întrebi pe Nana.

– Așa o să fac. Mulțumesc!

Fluieratul voios al băiatului răsună minute bune în urechile lui Hodges.

Bătrânul își aduse mâinile în față și privi prelung la cuțitașul de scrisori cu mâner de alamă pe care-l ținea pumnul tremurător. Pentru numele Domnului, nu-și putea aminti cum ajunsese acolo!

Capitolul 21

Pentru prima dată de când se cunoscuseră, doamna Spencer respectase întocmai poruncile contelui. Își îndeplinise sarcinile și îi supraveghease pe ceilalți slujitori fără vreo urmă de sfidare în acțiuni sau cuvinte.

Max constată uimit că îi era dor să fie mustrat de limba ei ascuțită sau să audă păreri pe care nici nu le solicitase și nici nu le primea cu plăcere. Fiecare cerere a lui, oricât de neînsemnată, era întâmpinată cu o supunere politicoasă. După câteva zile începu să aibă fantezii indecente în care îi cerea lucruri de-a dreptul scandaloase. De fiecare dată când ea întreba „Mai aveți nevoie de ceva, milord?", el trebuia să-și muște limba ca să nu scoată vreun „Desfaceți-vă părul" sau „Ridicați-vă poala rochiei ca să trag cu ochiul la jartierele dumneavoastră". Nu știa cum ar fi reacționat dacă ea i-ar fi răspuns „Cum doriți, milord" și și-ar fi ridicat ușor tivul ca să-i ofere o privire furișă spre glezna ei fină sau gamba ei zveltă.

Până și gândul la Clarinda ar fi fost o deviere bine-venită de la obsesia crescândă pentru menajeră, dar soția fratelui său părea să-i ocupe din ce în ce mai puțin mintea. Era ca și cum sărutul Clarindei și binecuvântarea ei ar fi rupt în sfârșit vraja pe care o aruncase asupra lui în tinerețe. Când drumețiile lungi pe coastă nu mai reușiră să risipească tensiunea ciudată care se strângea în el asemenea unei furtuni, se apucă să meargă până în sat în fiecare după-amiază, în speranța că avea să primească un răspuns privind artistul adorat al Angelicăi. Dar, după cum îl avertizase menajera lui, poșta ajungea extraordinar de greu la Cadgwyck. Chiar dacă trimisese cererea în urmă cu aproape o lună, nu sosise încă nici o veste.

Sătenii îl cercetau uimiți, de parcă orice bărbat care trăia sub același acoperiș cu o stafie avea ceva suspect.

Probabil că nu îl ajutau nici purtarea lui fioroasă, nici solicitările răstite. Nu după multă vreme, localnicii își făceau semnul crucii și treceau strada de fiecare dată când contele își făcea apariția.

În cele din urmă, răbdarea lui – sau mai curând lipsa ei – fu recompensată într-o după-amiază de marți. Poștărița rotofeie păru la fel de ușurată ca el când îi înmână pachetul gros, legat cu sfoară, pe care era scris numele lui.

Max deschise pachetul, în care se găsea un teanc de hârtii. Nu citise decât câteva rânduri când un zâmbet necruțător îi apăru pe chip. Era o descoperire pe care nici măcar imperturbabila lui menajeră nu ar fi putut să o treacă cu vederea.

Atunci când unul dintre clopoțeii de la ușă începu să sune, Anne era în bucătărie, unde vorbea cu Nana și păzea o oală în care fierbea niște tocană de crab. Fără să bage în seamă tresărirea perfidă a inimii ei, privi în sus și descoperi că era chiar clopoțelul din biroul stăpânului.

În primul moment fu tentată să-l ignore sau să-i trimită pe Hodges ori Dickon să răspundă chemării. Dar, după o dimineață petrecută curățând pentru a mia oară fiecare centimetru din pod, băiatul primise învoire să hoinărească prin mlaștini. Cât despre Hodges, ultima dată când îl văzuse valsa fericit în sala de bal cu o parteneră invizibilă în brațe și o învelitoare de ceainic pe cap.

Anne își puse un șorț curat, apoi se aplecă spre urechea Nanei:

– Presupun că nu pot să te conving să mergi ca să vezi ce anume vrea stăpânul.

Din balansoarul ei, bătrâna rânji, scoțându-și la iveală gingiile fără dinți.

– Dacă aș fi cu câțiva ani mai tânără, i-aș oferi frumosului orice și-ar dori.

Anne se retrase cu oroare prefăcută.

– Vai, Nana! Nu știam că ești așa o strengăriță neobrăzată!

– Bărbatul potrivit poate să transforme orice femeie într-o strengăriță neobrăzată, chicoti Nana.

Zâmbetul lui Anne dispăru când își aminti de dorința primejdioasă pe care o întrezărise în ochii lui Dravenwood pe coastă.

– Dar bărbatul nepotrivit, Nana? Ce poate să facă?

Bătrâna o prinse de mâneca bluzei cu degetele ei osoase și o sili să se aplece înspre ea ca să-i șoptească la ureche:

– Oferă-i ce vrea *el*.

– Ați sunat, milord?

Anne rămase în pragul ușii încercând să nu se gândească la spusele Nanei sau la cât de seducător arăta lordul Dravenwood în spatele biroului său. Își aruncase neglijent haina pe speteaza fotoliului și lucra îmbrăcat doar cu o vestă din mătase arămie și o cămașă cu mânecile orbitor de albe.

De data asta n-o mai lăsă să aștepte câtă vreme el se ocupa de registre, ci se ridică imediat și veni s-o întâmpine.

– Doar ce m-am întors din sat. Am primit ceva de la poștă și am crezut veți fi interesată și dumneavoastră.

– Ați fost chemat la Londra? întrebă ea plină de speranță, clipind cu toată inocența de care era în stare.

Contele îi aruncă o privire mustrătoare, apoi îi făcu un semn cu capul spre fotoliul din piele așezat în fața biroului.

– Nu este nevoie să rămâneți în pragul ușii ca un corb care prevestește necazuri. Luați loc.

– Este o solicitare sau o poruncă?

– Este o invitație. Vă rog. Nota răgușită din vocea lui o făcu să constate cu amărăciune cât de primejdios putea să fie contele atunci când nu-i dădea ordine în stilul lui afectat.

Anna se apropie de birou și se așeză cu mâinile strânse în poală.

Dravenwood își sprijini șoldul uscățiv pe un colț al mesei de lucru. În ochii lui cenușii apăruse o licărire de exaltare.

– Am crezut întotdeauna că orice enigmă nu este decât o ecuație matematică ce poate fi rezolvată dacă se găsesc variabilele corecte și se aplică în ordinea corectă. Prima variabilă pe care o avem în enigma Angelicăi Cadgwyck este numele artistului care a sedus-o. Deci, am hotărât că dacă doresc *într-adevăr* să știu

ce s-a întâmplat în noaptea balului ei de aniversare, trebuie să aflu mai multe despre acel bărbat.

Cu un efort extraordinar, Anne își menținu o expresie neutră. Nu putea decât să spere că Dravenwood nu avea să-i observe paloarea.

– Când examinam cu grijă portretul domnișoarei Cadgwyck, mi-am zis că orice bărbat care picta cu asemenea talent trebuie să fi lăsat urme. Așa că am cerut ajutorul unui anchetator cu care Compania a făcut afaceri în trecut, un scoțian extrem de tenace pe nume Andrew Murray. Domnul Murray are darul de a descoperi fărâma de adevăr până și din cea mai josnică și întortocheată bârfă. Dravenwood se opri brusc și își lăsă capul într-o parte ca să o studieze atent. Nu aveți de gând să mă mustrați că mă amestec iar în chestiuni care nu mă privesc?

– Nu aș îndrăzni să fiu atât de impertinentă. După cum mi-ați amintit, și pe bună dreptate, *dumneavoastră* sunteți acum stăpân la Cadgwyck. Este casa dumneavoastră. Tabloul dumneavoastră. Stafia dumneavoastră, adăugă ea după o scurtă ezitare.

Contele încuviință din cap și luă de pe biroul din spatele lui un teanc gros de hârtii.

– Cum probabil ați remarcat deja din semnătura de pe portret, numele artistului era Laurence Timberlake.

– Laurie, șopti Anne fără să se poată abține.

– Poftim? făcu Dravenwood încruntat.

– O, nimic. În copilărie am avut un prieten care se numea Laurence.

– Ei bine, Murray a reușit să localizeze mai multe din tablourile lui Timberlake, împrăștiate prin Londra și prin împrejurimi, și a fost de acord că avea un talent remarcabil. Murray a fost la fel de surprins ca mine că bărbatul nu a reușit să atragă atenția unor clienți bogați și nu a ajuns la gloria pe care o merita.

– Faptul că a fost ucis prin împușcare i-a redus considerabil șansele de a evolua în carieră, comentă Anne pe un ton sec.

– Ba dimpotrivă, drama prin care a trecut, și încă la o vârstă atât de fragedă, ar fi trebuit să-i amplifice reputația și să crească valoarea operelor lui în ochii colecționarilor. Societatea adoră

poveștile de dragoste cu final tragic. Credeți-mă pe mine. Dacă nici eu nu știu... adăugă el aruncându-i o privire ironică.

– Atunci, de ce crede acest Murray că talentul lui Timberlake a fost trecut cu vederea?

– În vreme ce mergea pe urma tablourilor, a observat ceva straniu. Toate lucrările înfățișau femei tinere, însă foarte puține au rămas la familiile care le comandaseră. Majoritatea au fost vândute sau depozitate prin poduri.

– Dar de ce? Anne fu bucuroasă că nu trebuia să-și ascundă nedumerirea crescândă. De ce ar vrea cineva să ascundă asemenea comori?

– Întrebarea și-a găsit răspunsul abia când Murray a identificat-o pe una dintre tinerele pe care le-a pictat Timberlake. Este marchiză acum și mamă a trei copii mici. A fost de acord să stea de vorbă cu el, cerându-i însă cea mai mare discreție. I-a dezvăluit că partea cea mai mare din venitul lui Timberlake nu provenea din arta lui, ci din ceva cu mult mai sinistru: șantaj.

Capitolul 22

– Șantaj? șopti Anne printre buzele care îi amorțiseră brusc.

Dravenwood dădu din cap și azvârli hârtiile pe biroul din spatele lui.

– Escrocul își alegea cu mare grijă victimele – de obicei, fete frumoase, cu viitorul asigurat, care erau pe punctul să-și facă debutul în societate. După privirea lui distantă, Anne își dădu seama că se gândea la Angelica. Căuta dinadins tinere provenite din familii bogate și cunoscute, care urmau să-și găsească soți pe măsură. Accepta să picteze portretul, apoi se strecura în casa familiei și în grațiile fetei. Din câte înțeleg, nici nu îi era greu. Era tânăr, chipeș, fermecător, curtenitor.

– Tot ce își dorea o tânără naivă, murmură Anne. Mai ales după ce o imortaliza pe pânză și o făcea să creadă că era exact așa cum își dorea să fie văzută de ceilalți.

– Exact. Până la terminarea tabloului, domnișoara era prinsă în mreje. Apoi, Timberlake se ducea la tatăl ei și îl amenința că avea să dezvăluie întregii lumi aventura lor sordidă dacă tăcerea nu-i era răscumpărată cu o sumă frumușică.

Zbuciumul interior o împiedica pe Anne să stea locului. Se ridică și merse spre fereastră, apoi dădu la o parte draperia ca să privească spre valurile înspumate ale mării.

– Cum puteți să dovediți că toate astea sunt adevărate? Femeia cu care a vorbit omul dumneavoastră ar putea să fie pur și simplu o iubită abandonată, gata să distrugă și ultima rămășiță din reputația lui Timberlake.

– Cu ajutorul ei, Murray a putut să identifice încă două femei cărora le-a realizat portretul. Una dintre ele a fost alungată de familia ei după ce Timberlake a dezonorat-o și își oferă serviciile pe străzile din Whitechapel. Și contele, și Anne știau că pe străzile

din Whitechapel nu putea fi propus decât un anumit tip de serviciu. Pe un ton sumbru, Dravenwood adăugă: Atunci când a pictat-o, ea nu avea decât treisprezece ani.

– *Treisprezece?* repetă Anne într-o șoaptă răgușită.

– I-a spus lui Murray că, atunci când nu reușea să le seducă, Timberlake apela uneori – fruntea lui Dravenwood se adumbri – la măsuri mai *convingătoare*.

Fără voia ei, Anne făcu un pas înainte, atrasă de emoția ce scăpăra în ochii contelui și de siguranța cu care vorbea.

– E ciudat să discut cu o femeie despre asta, continuă el. Se presupune că bărbații trebuie să prețuiască femeile, să le protejeze, chiar cu prețul vieții lor. Îmi provoacă silă gândul că un bărbat ar folosi forța fizică pentru a distruge o femeie – cu atât mai mult o fată nevinovată – în felul ăsta. Dravenwood își încleștă pumnii, iar ochii îi deveniră fante înguste de fum când spuse: Glonțul a fost o pedeapsă prea ușoară pentru el. Dacă aș fi fost acolo, l-aș fi zdrobit în bătaie.

Anne reușea, de bine, de rău, să-și ascundă sentimentele năvalnice pe care i le trezea contele, dar nu putu face nimic pentru a opri valul fierbinte de lacrimi care îi împânzea ochii.

Când îi observă reacția, Dravenwood o privi cu un amestec de regret și îngrijorare.

– Iertați-mă. Nu trebuia să spun așa ceva de față cu dumneavoastră. Din moment ce ați manifestat un interes pentru Angelica, mă gândeam că vreți să știți că nu i se poate atribui nici o vină pentru evenimentele din noaptea aceea.

Anne și-ar fi dorit să-i ducă la buze pumnul încleștat și să-l înmoaie cu un sărut doar pentru că el era absolut tot ce nu fusese vreodată Laurence Timberlake. Dar nu putu decât să șoptească un sincer „Mulțumesc".

Dravenwood luă hârtiile de pe birou și le întinse spre ea de parcă ar fi fost o batistă cu care să își șteargă lacrimile.

– Ați vrea să luați raportul cu dumneavoastră și să vă uitați peste el?

– Da, milord, chiar aș vrea. Luă documentul din mâna lui, ținându-l ca și cum ar fi fost o indulgență acordată de rege. Deși ar

fi dat orice să scape de examinarea lui minuțioasă, se opri în pragul ușii, privindu-l în ochi. Pentru un om care e atât de reticent când e vorba de iertarea propriilor păcate, faceți eforturi uimitoare pentru a-i ajuta pe alții să-și ușureze cugetul.

– Poate doar cred că alții o merită mai mult.

– Nu e ăsta scopul iertării? Să le fie acordată și celor care nu merită?

Îl lăsă să mediteze și închise ușor ușa în urma ei.

Pe coridor, Anne se opri în fața portretului Angelicăi. Nu mai vorbiseră de multă vreme.

– E hotărât să demonstreze că nu ți-ai meritat soarta, murmură ea. Dar noi două știm altceva, nu-i așa?

Cu zâmbetul ei enigmatic, ascunzând secrete pe care nici cei mai tenace investigatori nu le-ar fi putut scoate la iveală, Angelica o privea intens.

– Știi, e pe jumătate îndrăgostit de tine. Poate mai mult de jumătate. Dar nu ai putea niciodată să apreciezi un bărbat ca el. Mai degrabă ți-ai risipi atenția pe vreun șarlatan ușuratic, gata să fure nevinovăția unei copile doar ca să-și umple buzunarele cu aur. Contele a dovedit limpede că ai fost și mai proastă decât și-ar fi putut închipui cineva.

Zărise cumva o bosumflare jucăușă în jurul buzelor pline ale Angelicăi?

– Nu trebuie să-ți irosești îmbufnările drăgălașe pe mine. Păstrează-le pentru vreun îndrăgostit cu capul în nori care le va aprecia. Eu nu te compătimesc. Nici măcar un pic.

Anne nu era complet sinceră. Asemenea limbilor pendulei de la intrare, și Angelica era încremenită în timp, fiind incapabilă să se întoarcă în trecut ca să-și repare greșelile ori să înainteze spre viitor.

La fel ca Anne însăși.

*

În dimineața următoare, pe când cobora scările, Max se mai gândea încă la menajera lui. Avea impresia că nu mai era mult până să-și piardă mințile. În tinerețe nici măcar nu flirtase cu vreo

slujnică drăguță. Considerase întotdeauna că ar fi fost nedemn să vâneze femei al căror trai depindea de el sau de familia lui. Și totuși, în acea clipă nu-și putea scoate din minte chipul doamnei Spencer și ceea ce se putea ascunde sub șorțul ei scrobit.

Îl impresionase reacția ei când îi expusese raportul investigatorului. Mila neașteptată pentru Angelica și pentru celelalte femei înșelate de Timberlake îl luase prin surprindere. Când zărise lacrimile ivindu-se în ochii ei luminoși și căprui, nevoia de a o cuprinde în brațe și de a le șterge cu sărutări fusese aproape irezistibilă.

În clipa în care ajunse pe palierul dintre etaje, își propti mâna pe stâlpul balustradei, așa cum făcea de obicei ca să-și domolească avântul. Capătul sferic se frânse sub mâna lui și îl făcu să se prăbușească înainte.

Mulțumită reflexelor cultivate în timpul călătoriilor sale pe cele mai agitate mări ale lumii, reuși să aterizeze în echilibru precar pe marginea următoarei trepte, în loc să se răstoarne peste balustradă.

Acum ar fi putut zăcă rănit, plin de sânge, în holul de la intrare. Sau mort.

Inima i se zbătea în piept la fel ca atunci când platoul de rocă se prăbușise chiar sub picioarele lui pe promontoriu. Întoarse bila pe toate părțile ca să o cerceteze. Lemnul era mult prea mucegăit ca să-și dea seama ce provocase ruptura. Dacă sfera fusese desprinsă intenționat de stâlp, era probabil vorba de o trăsnaie nevinovată, așa cum se întâmplase cu blocarea hornului șemineului sau cu fantomaticele chicoteli nocturne.

Privi încruntat spre marginile crestate ale stâlpului. Dar dacă la Cadgwyck era ceva și mai sinistru decât o stafie? Fusese atât de dornic să rezolve misterele morților, că ignorase secretele celor vii. Era destul de sigur că doamna Spencer ascundea ceva. Nu uitase discuția disperată pe care o surprinsese între ea și Hodges în camera de zi sau moartea prematură a fostului proprietar de la Cadgwyck.

Nevoind ca altcineva să cadă în capcana care-i fusese probabil destinată lui, puse bila în buzunarul de la haină. Cum nu se

putea bizui pe resursele lui Murray ca să găsească răspunsul la acea întrebare, își dădu seama că venise vremea să facă el însuși pe copoiul.

Nu invada nici un teritoriu, își spuse Max în după-amiaza aceea pe când urca scara din spate spre dormitoarele servitorilor, situate la etajul al treilea. Conacul era al lui. Era liber să se plimbe în voie pe oriunde dorea. În plus, dacă îl descoperea cineva, avea scuza perfectă ca s-o înfrunte pe menajeră pe teritoriul ei. Avea să-i spună că nu o găsise în nici unul din locurile prin care trebăluia de obicei și intenționa să-i accepte propunerea de a verifica împreună registrele gospodăriei. Dintr-un motiv oarecare, ideea de a petrece după-amiaza închis în birou alături de ea, în fața unui foc tihnit, nu era o perspectivă atât de neplăcută pe cât i se păruse cândva.

Desigur, ar fi putut pur și simplu să o cheme, dar atunci nu ar fi avut nici un pretext ca să... ei bine... ca să invadeze teritoriul acela.

Pe ambele părți ale coridorului văzu o serie de uși. Își aduse aminte că, în copilărie, se îngrozise când tatăl lui îi spusese în glumă că slujitorii locuiau la etajele superioare ale casei ca să fie primii care mureau arși în caz de incendiu, în vreme ce familia își salva viața. Poate că observația ar fi fost mai nostimă dacă tatăl lui ar fi glumit într-adevăr.

Întrucât toate ușile erau deschise, nu avea de ce să se simtă vinovat dacă trăgea cu ochiul prin camere pe măsură ce trecea pe lângă ele. Nu avea nevoie de intuiția unui investigator ca să-și dea seama cine locuia în prima cameră. O mulțime de cărți șterpelite din biblioteca *lui* erau împrăștiate în grămezi dezordonate peste tot. Chiar dacă era în mijlocul zilei, nu ar fi fost surprins să o vadă pe Pippa întinsă pe pat, ronțăind dintr-un măr, cu nasul cufundat într-o carte.

La fel de ușor de recunoscut era și locatarul următoarei camere. Un cuib de viespi învechit atârna din tavan, iar pe noptieră trona o colecție de pietre interesante și ceva care semăna suspect de mult cu o broască uscată. Erau exact comorile pe care Max le-ar

fi colecționat când era adolescent dacă i s-ar fi permis să cutreiere prin păduri și pajiști, iar Ash ar fi stat la lecții în locul lui.

Următoarea cameră, ceva mai spațioasă, avea un aspect plăcut. Patul mare era aranjat frumos, iar un fotoliu din piele decolorată își aștepta stăpânul în fața sobei cu cărbuni. Max presupuse că îi aparținea majordomului său.

Ultima ușă dădea într-un dormitor lung cu cinci paturi în care sigur dormeau Elisabetele. Doamna Spencer susținuse că Max auzise, de fapt, chicotelile lor în noaptea în care își părăsise patul ca să urmărească stafia. Explicația i se părea însă necredibilă. Chiar dacă Angelica nu-l mai vizitase în ultima vreme, ecoul râsului ei îi bântuia în continuare visele.

Ajunse la capătul coridorului. Nedumerit, se roti pe loc, însă tot nu descoperi nici un indiciu care să-l îndrume spre camera menajerei. Era pe punctul să renunțe la căutări și să se retragă înainte să fie surprins de cineva când observă o scară abruptă, ascunsă într-un colțișor.

Treptele înguste, învăluite în umbră, nu păreau deloc primitoare, dar Max nu putu să reziste. Lemnul vechi scârțâia sub cizmele lui la fiecare pas în timp ce urca. La capăt găsi o ușă simplă de lemn, în care ciocăni ușor.

– Doamnă Spencer?

Cum nu primi nici un răspuns, apucă mânerul. Ușa avea încuietoare, dar se deschise cu ușurință sub mâna lui. Max ar fi putut să creadă că nu nimerise unde trebuia dacă nu ar fi recunoscut șalul negru ce atârna de stâlpul patului. După ce aruncă o privire fugară în urmă, se strecură în cameră și închise ușa după el.

Acum chiar că invada un teritoriu.

Primul lucru pe care îl observă era frigul. Vremea se stricase în timpul nopții, de parcă iarna ce stătea să vină ar fi vrut să-i pedepsească pentru că se bucurau de zilele însorite de toamnă. Vântul șuiera pe lângă streașină, iar curenții de aer străbăteau în voie camera expusă din toate părțile.

Indignarea îi sporea cu fiecare pas. O singură fereastră, amplasată într-o firidă, lăsa să intre doar atâta lumină încât să se observe cât de spartană era încăperea. Părea să fie lipsită până și

de cel mai elementar confort. Camerele de la nivelul inferior fuseseră dotate cu sobe cu cărbuni, dar acolo era doar un șemineu în care nu se zărea nici urmă de cenușă proaspătă. Paturile celorlalți slujitori aveau saltele umplute cu pene și plăpumi groase; cel al menajerei era aproape un pătuț de copil, cu o saltea subțire și o pătură uzată din lână.

Mobilierul era format dintr-un lavoar pe care se aflau un vas și un lighean din porțelan ciobit, o măsuță și un dulap moștenit, după toate aparențele, de la vreun strămoș îndepărtat de la Cadgwyck. Nu era greu de imaginat cum apa din vas îngheța în diminețile geroase de iarnă.

Pe noptiera de lângă pat se odihneau un sfeșnic din cositor cu un ciot de lumânare de seu, o cutie cu iască și o carte. Max o luă și clătină din cap când citi titlul de pe cotor: *Călătoria pelerinului*[1]. De ce ar fi fost surprins de acel detaliu? Toate detaliile sugerau că încăperea aceea era chilia unei pocăite.

Puse dezgustat cartea la locul ei, apoi se îndreptă spre fereastră, mirându-se că nu era ferecată cu gratii ca să întregească imaginea de temniță. Geamul dădea spre o întindere stearpă, cu valuri nesfârșite de grozamă și iarbă care se legănau în bătaia vântului. Îl deschise și scoase capul în afară, însă fu cuprins brusc de amețeală, având senzația că dalele din curte se ridicau înspre el.

Își trase capul înapoi și trânti fereastra. Când se întoarse ca să mai arunce o privire deznădăjduită prin dormitorul ascetic al menajerei sale, nu putu să nu-l compare cu turnul Angelicăi și toate obiectele prețioase pe care cândva, demult, și le permisese copila aceea răsfățată.

O explozie de chicoteli feciorelnice îl făcu să tresară. Chicotelile nu aveau în ele nimic fantomatic. Mânios, contele se năpusti pe scări, bocănind cu cizmele pe lemnul treptelor.

Două slujnice se îndreptau spre dormitorul lor, hlizindu-se pe seama cine știe cărei glumițe indecente.

– Elizabeth! răcni el.

[1] *The Pilgrim's Progress* – scriere alegorică de John Bunyan (1678), operă esențială a teologiei protestante anglo-saxone (n.red.)

Ambele fete se opriră brusc, vizibil surprinse să descopere că stăpânul lor le invadase umilul teritoriu. Max nu-și putea imagina cât de încruntată îi era fruntea în clipa aceea.

– Unde este doamna Spencer?

Fetele schimbară o privire furișă care îl făcu să-și scrâșnească dinții de frustrare. De ce toată lumea din casa aceea arăta atât de al naibii de vinovată?

– E vineri, Excelența Voastră, răspunse una din ele într-un final. Se duce la piață în fiecare vineri. O să se întoarcă abia înainte de pregătirea cinei.

– Bine, zise el după o clipă de reflecție. O să vă dau o sarcină, dar, înainte de toate, trebuie să-mi promiteți ceva.

– Ce anume, milord? întrebă cealaltă, cu o căutătură și mai îngrijorată.

– Că știți să păstrați un secret.

Max le luă pe după umeri pe cele două fete uimite și începu să le șoptească instrucțiuni.

Anne se târî cu greu pe trepte, cu ochii împăienjeniți de oboseală. Abia aștepta să se arunce pe marginea patului și să-și scoată ghetele. Stătuse în picioare de dinainte de ivirea zorilor, iar plimbarea lungă în sat și înapoi îi accentuase durerea.

Când se întorsese îl găsise pe Dickon în patru labe, disperat să îl scoată pe Hodges din dulapul din sala de mese înainte ca lordul Dravenwood să descopere toată trăsnaia. Hodges se strecurase în bufet după prânz și de atunci rămăsese ghemuit acolo, cu ochii mari de frică, deoarece își imaginase că veneau autoritățile să-l ducă înapoi la azil. Lui Anne îi luase atât de mult timp ca să-l ademenească să iasă, că fusese nevoită să pregătească cina în mare grabă. Obosită la culme, îl călcase din greșeală pe coadă pe Sir Degețele Pufoșele, aproape că își frânsese gâtul când se împiedicase în nesfârșitul fular al Nanei și se răstise atât de aprig la Pippa pe motiv că lăsase o urmă de coajă pe un cartof, încât fata izbucnise în plâns.

Apoi fusese obligată să joace rolul menajerei perfecte când ajutase la servirea cinei. Poate că imaginația îi jucase feste, dar con-

tele i păruse și mai înfumurat decât de obicei. Îi surprinsese de mai multe ori privirea îndreptată spre ea, pe sub genele lui ridicol de lungi, cu o licărire gânditoare în ochii cenușii.

Ultimele sarcini o sleiseră definitiv de puteri. Le ajutase pe fete să deretice prin bucătărie, apoi le trimisese la culcare în timp ce ea pregătise aluatul pentru pâinea de a doua zi. Îl lăsase să crească sub cârpa curată și dăduse o ultimă raită la parter ca să se asigure că fiecare lumânare și lampă fuseseră stinse.

Când trecuse pe lângă dormitoarele slujitorilor, auzise un sforăit aspru din camera lui Hodges. În timpul eforturilor de a-l scoate din bufet, Anne nu și-ar fi dorit nimic mai mult decât să-i frângă nemilos gâtul, dar se lăsase cuprinsă de un val de blândețe atunci când aruncase o privire în dormitorul lui și îl zărise înfofolit în plapumă, lăsând la vedere doar un smoc de păr alb.

În clipa în care ajunsese la scările abrupte care duceau spre camera ei din pod, i se închideau ochii de somn. În nopți precum aceea, i se părea că urcarea lor avea să dureze o eternitate. Vântul gemea cu jale în vârful streșinii, iar frigul care domnea în aer părea să se întețească odată cu fiecare treaptă. Sperând să reducă timpul de care avea nevoie pentru spălat și vârât în așternuturi, își descheie primii trei nasturi de la corsaj, își desprinse fileul din păr, își scoase agrafele și le aruncă în buzunarul șorțului.

Când deschise ușa, i se tăie răsuflarea. Își acoperi gura cu mâinile și închise ochii. În clipa în care îi deschise, avu impresia că se afla în pragul unui vis.

Capitolul 23

Anne clipi uluită și crezu pentru un scurt moment de confuzie că intrase în camera greșită. Dar la conacul Cadgwyck nu exista o astfel de cameră.

Nu mai exista de multă vreme.

Un foc vesel trosnea în vatră, trimițând spre ea valuri de căldură care o atrăgeau spre interiorul încăperii. Patul din lemn era la fel cum îl lăsase când se ridicase anevoios din el de dimineață, dar salteaua învechită fusese înlocuită cu una pufoasă, peste care trona o plapumă nou-nouță. Sfeșnicul de cositor fusese schimbat cu o lampă cu gaz. Sticla ei șlefuită, cu irizări rubinii, răspândea o lumină trandafirie în jur. Un teanc de cărți frumoase, legate în piele, se afla alături de exemplarul ei uzat din *Călătoria pelerinului*.

Un somptuos covor turcesc fusese întins lângă pat ca pentru a-i apăra picioarele de frig atunci când avea să se trezească din somn, iar la geam atârnau draperii din catifea verde, menite s-o ferească de cele mai aprige rafale ale vântului. O măsuță rotundă și un singur scaun fuseseră aranjate în fața șemineului – locul perfect în care să se odihnească după o zi lungă de muncă. Era acolo până și un taburet pe care ar fi putut să-și urce picioarele obosite.

Anne recunoscuse aproape fiecare obiect din cameră. Toate fuseseră șterpelite de prin celelalte încăperi ale casei. Podul arăta mai curând ca salonul unei lady decât ca dormitorul unei menajere.

Dar ea nu era o lady.

Se îndreptă spre lavoar, fascinată de rotocoalele de abur care se ridicau deasupra lui. Parcă în transă, ridică vasul de ceramică și turnă un șuvoi de apă caldă în lighean. Nu și-ar fi dorit decât

să-și stropească fața cu apa aceea, să se lase în voia tentației ispititoare de a lăsa pe cineva să-i poarte de grijă, după atâția ani în care se îngrijise de toți cei din jurul ei.

Când ridică privirea, regăsi singurul lucru nu fusese schimbat în cameră. Oglinda ovală își păstrase locul pe peretele din spatele lavoarului. Sticla aburită topea contururile reflexiei și dădea timpul înapoi, ștergând toți anii aceia de singurătate până când singurele trăsături pe care le mai recunoscu fură ochii care o priveau stăruitor.

Și pofta neputincioasă din ei. O poftă pe care parfumul picant și masculin al săpunului de mirt ce mai plutea în aer nu făcu decât s-o atâțe și mai tare.

Când Anne ajunse la dormitorul stăpânului ei, intră furtunos, fără a se obosi să bată la ușă. Din fericire, perdelele baldachinului fuseseră legate cu cordoane aurite pentru a-i îngădui să primească toată căldura de la focul ce trosnea în vatră. Anne nu trebui nici măcar să le tragă la o parte ca să dea de el.

Era sprijinit pe perne și citea la lumina lumânării, cu o pereche de ochelari bizari, cu rame de sârmă, așezați pe nas. O privi curios cum închidea ușa ca să nu trezească tot restul casei.

Anne traversă încăperea și se opri la picioarele patului.

– Cum îndrăzniți să-mi intrați în cameră în lipsa mea? Presupun că nu v-a fost de ajuns să scotociți printre lucrurile unei biete fete care a murit. Trebuia să vă băgați nasul aristocratic și în lucrurile *mele*. Spuneți-mi, sunteți atât de arogant, de încrezut, de convins de superioritatea dumneavoastră înnăscută încât să credeți că toți cei care se află în slujba dumneavoastră nu au dreptul nici măcar la o fărâmă de intimitate? La un loc umil pe care să îl numească al lor? Contele deschise gura, dar o închise repede când își dădu seama că Anne făcuse o pauză doar ca să-și tragă sufletul. Dacă asta credeți, vă înșelați amarnic, urmă ea. Poate că sunteți stăpân în casa asta, milord. *Dar nu sunteți și stăpânul meu!*

El ridică o sprânceană și o cercetă calm pe deasupra ochelarilor.

– Ați terminat, doamnă Spencer?

Anne fu cuprinsă de un val fierbinte de groază și disperare când își dădu seama că terminase. Lăsase să-i sară țandăra, își pierduse cumpătul pe care se chinuise atâta vreme să îl păstreze sub control.

Iar acum toți cei pe care îi iubea aveau să sufere de pe urma greșelilor ei.

– Cred că da, răspunse ea țeapăn. Vocea îi era golită de orice emoție, în afara unui profund regret. Nu este nevoie să mă dați afară, milord. Mâine, la prima oră, vă voi prezenta demisia mea.

Dravenwood își scoase ochelarii și îi puse deoparte.

– Dacă aș fi vrut să mă descotorosesc de dumneavoastră, vă lăsam să dormiți în continuare în cripta aceea sinistră pe care insistați să o numiți dormitor. Sunt convins că ar fi doar o chestiune de timp până ce ați cădea răpusă de tuberculoză sau de friguri. Astfel, dumneavoastră și domnișoara Cadgwyck ați putea să mă bântuiți cu rândul.

Mânia lui Anne se potoli atât cât ca să-și dea seama că, în toiul nopții, se afla în dormitorul unui gentleman. Un gentleman care nu părea să poarte nimic pe sub cearșaful care-i acoperea abdomenul ferm. Cele mai groaznice suspiciuni îi fură confirmate de cămașa de noapte, din mătase, care atârna de tăblia patului.

Nu părea să mai fie altceva de privit în afara pieptului său gol, la care Anne se holba stupefiată. Auzise că unii gentlemeni erau nevoiți să-și căptușească hainele și să poarte un fel de corsaj ca să dea impresia unei siluete cu umeri lați și talie îngustă, la modă în zilele acelea. Lordul Dravenwood *nu* făcea parte dintre ei. Pieptul lui era foarte bine făcut, iar părul negru și creț, asemenea celui de pe brațe, îi stârni lui Anne dorința sălbatică de a-și trece degetele prin el ca să vadă dacă era într-adevăr atât de moale și totuși aspru pe cât părea.

Contele își drese glasul. Cu o tresărire, ochii ei reveniră spre chipul lui și obrajii îi luară foc la groaznicul gând că o surprinsese contemplându-l ca o neroadă.

Poate că era un bărbat prudent, dar nu exista nici urmă de îndoială în privința licăririi amuzate din ochii lui.

– Mă tem că mă aflu în dezavantaj, doamnă Spencer. Dacă știam că urma să primesc vizita unei femei care nu a murit acum un deceniu, m-aș fi îmbrăcat – sau dezbrăcat – cu mai multă grijă.

O studia cu o prețuire sinceră. Anne uitase complet de agrafele pe care le scosese din păr și de nasturii pe care și-i descheiase în drum spre dormitorul ei.

Părul ei era pe jumătate desfăcut, astfel că o șuviță groasă și ondulată i se revărsa pe un umăr. Rochia nu mai era încheiată până sub bărbie, ci dezvăluia dantela ponosită a cămășuței și pielea delicată a decolteului. Probabil că arăta ca o femeie care tocmai se strecurase afară din patul unui bărbat.

Sau era pe punctul să se strecoare într-unul.

Își trase repede gulerul peste gât, sperând să ascundă de privirea lui pătrunzătoare medalionul de argint care i se cuibărea între sâni.

– Trebuia să bat la ușă. Dar oricum, sunt convinsă că înțelegeți cât este de ușor să dai buzna undeva unde nu ai fost invitat și nu ești bine-venit.

– Doar pentru informația dumneavoastră, să știți că am ciocănit înainte să intru în cameră.

– De obicei, atunci când nu răspunde nimeni, vizitatorul pleacă și revine altă dată, nu redecorează încăperea după propriile gusturi.

O sclipire periculoasă se ivi în ochii lui.

– Aș fi redecorat-o după gusturile dumneavoastră, dar am rămas fără ciliciu și cenușă.

Anne înghiți în sec. Dacă nu s-ar fi lăsat pradă mâniei, și-ar fi dat seama la timp că era o greșeală teribilă să intre în dormitorul lui.

– Unii dintre noi nu se lasă atât de ușor seduși de plăcerile lumești.

– Aveți nervii tari dacă îmi reproșați mie că mă zvârcolesc pradă remușcărilor în vreme ce dumneavoastră, asemenea unui criminal sau unei maici penitente, v-ați închis într-o celulă. Spuneți-mi, doamnă Spencer, cât de îngrozitoare sunt păcatele

pe care le-ați comis de vă cer un asemenea sacrificiu? Sperați să vă ispășiți vina murind de frig?

Iritată de adevărul din cuvintele lui, Anne se răsti:

– Păcatele mele nu vă privesc, așa cum nu vă privește nici unde dorm eu noaptea. Nu aveați nici un drept să vă amestecați. Eram perfect mulțumită de condiții, așa cum erau ele.

– Credeți că doar atât meritați de la viață? Mulțumire? Dar satisfacție? Bucurie? Dravenwood înclină capul ca să o observe atent, iar vocea îi coborî până la un ton gutural care îi trimise lui Anne fiori pe șira spinării. Pasiune? Plăcere?

– Toate nu sunt decât un lux rezervat celor de rangul dumneavoastră, milord. Se presupune că noi, slujitorii umili, trebuie să ne găsim satisfacția în datorie, loialitate, sacrificiu, supunere.

– Supunere? Max izbucni într-un râs sceptic. Nu-i de mirare că păreți atât de nemulțumită.

Anne simți cum furia o cuprindea din nou.

– Chiar că sunteți persoana potrivită care să-mi vorbească despre bucurie și plăcere! Pun pariu că nu mai țineți minte când le-ați trăit ultima dată. V-ați irosit tinerețea iubind o femeie care nu ar fi putut niciodată să vă întoarcă dragostea doar ca să vă țineți inima la loc sigur, în spatele blocurilor de gheață pe care le-ați construit ca să vă protejați. Angelica nu a făcut decât să înlocuiască idolul de aur din inima dumneavoastră. Mai curând ați tânji după o stafie decât să iubiți o femeie făcută din carne și oase.

„O femeie ca mine."

Cutremurată de șoapta perfidă a inimii ei, Anne se întoarse brusc și se îndreptă spre ușă.

– Nu ar fi trebuit să vin aici. Trebuia să știu că se va dovedi absolut imposibil să am o discuție rezonabilă cu dumneavoastră.

Un foșnet o avertiză că Dravenwood dăduse la o parte cearșafurile și își punea cămașa de noapte. Înainte ca Anne să poată schița vreun gest, el traversă camera cu aceeași grație de prădător cu care o prinsese în noaptea când plecase la vânătoare de stafii, apoi își propti mâinile pe ușă, de-o parte și de alta a capului ei, obligând-o să rămână pe loc. Tânăra femeie simți cum tremura în arcuirea brațelor lui care o țintuiau fără a fi nevoie s-o atingă.

– Aveți tot dreptul să mă mustrați pentru că v-am invadat intimitatea. Gura contelui era atât de aproape de urechea ei, încât căldura respirației lui îi agita firișoarele invizibile de puf de pe lob. Vă înșelați totuși într-o privință.

– Și cam care ar fi acela? șopti Anne, bucuroasă că el nu putea să-i vadă chipul.

– Atâta vreme cât sunt stăpân la Cadgwyck, îmi aparțineți, spuse el, stârnindu-i un tremur păcătos în vintre. Fericirea dumneavoastră este preocuparea și responsabilitatea mea. Dacă vreți, puteți să vă petreceți nopțile în patul dumneavoastră singuratic, citind la lumina lumânării *Călătoria pelerinului* până când vă lasă vederea, dar, pentru numele Domnului, măcar să o faceți la căldură și în confort. Ne-am înțeles?

Anne își adună fiecare strop de curaj și se întoarse spre el. Prinsă între acele brațe viguroase și zidul impunător al pieptului lui, îi scrută chipul înflăcărat.

– Da, milord. Cred că ne-am înțeles foarte bine.

Nu-și dădu seama cât de bine se înțeleseseră decât în clipa în care el îi cuprinse fața între palme și își apăsă gura pe a ei. Cu putere. Buzele lui Anne se topiră sub ale lui, atenuând forța sărutului cu tandrețea dureroasă a capitulării ei. Limba lui acceptă invitația și o linse cu o lăcomie care îi smulse un mic scâncet.

Mâinile lui Anne plutiră în sus și îi cuprinseră brațele, apoi alunecară peste mânecile de mătase ale cămășii de noapte explorând ondularea fermă a mușchilor. Știa că trebuia să-l respingă, dar în momentul acela nu își dorea decât să-l tragă și mai aproape de ea, să se lase învăluită de pasiunea pe care o emana fiecare fibră virilă din corpul lui.

Când buzele lui înaintară din colțul gurii ei spre pulsul care i se zbătea nebunește pe marginea gâtului, Anne șopti „Maximillian", blestemându-l și binecuvântându-l în aceeași răsuflare. Dacă el nu ar fi venit la Cadgwyck, nu ar fi aflat niciodată cât de singură fusese. Cu câtă disperare tânjise după sărutul unui bărbat, după atingerea unui bărbat. Dar nu după atingerea oricărui bărbat, se gândi ea cu un fior în care se amestecau bucuria și disperarea. Ci după atingerea lui.

– Anne. Propriul ei nume, rostit pe pielea satinată a gâtului său, deveni un murmur vrăjit. Dulcea și încăpățânata mea Anne.

Apoi gura lui o regăsi pe a ei, iar catifeaua aspră a limbii lui o ademeni să i se alăture într-un dans păgân până când gurile li se contopiră. Îi cuprinse talia cu un braț, în timp ce cu mâna cealaltă înlătura agrafele uitate în părul ei, lăsându-l să alunece într-o dezordine decadentă peste umeri.

– Nici nu știi de când mi-am dorit să fac asta, șopti el înainte să-i captureze din nou gura într-un un sărut adânc și frenetic care păru să nu aibă sfârșit.

Dacă Max nu ar fi țintuit-o de ușă cu șoldurile lui, Anne i-ar fi alunecat la picioare, moale ca o cârpă. Putea să simtă, chiar și prin fustă și jupon, conturul rigid al excitării lui care îi arăta cu câtă disperare o dorea. Simți cum pântecul i se încleștă în fața acelei puteri primitive.

Trebuiau să înceteze. *Ea* trebuia să înceteze.

Însă nu făcu altceva decât să ridice o mână spre părul lui, lăsându-și degetele să alunece printre șuvițele dese și întunecate într-o mângâiere după care tânjise atâta vreme. Mâna lui urmări forma grațioasă a gâtului ei și arcul delicat al claviculei, apoi se cufundă în corsajul desfăcut ca să revendice moliciunea unui sân.

Anne gâfâi, cu gura prinsă într-a lui. Îl acuzase că își nega dreptul la plăcere, însă Max știa cu siguranță cum să o dăruiască. O dovedea din plin mângâierea iscusită cu care degetele lui îi dezmierdau mugurele tremurător al sfârcului. Îl ciupi cu blândețe, știind întocmai câtă presiune să aplice pentru ca plăcerea să nu se transforme în durere.

Valul irezistibil de încântare o readuse pe Anne în fire. I se mai întâmplase odată să fie suficient de nebună încât să se arunce în brațele unui bărbat. Nu își permitea să o facă din nou. Nu când erau atât de multe în joc.

– Trebuie să plec, milord, murmură ea pe buzele lui. A fost o greșeală teribilă să vin aici.

Mâna lui Dravenwood înțepeni pe sânul ei, iar degetele lungi și masculine îi cuprinseră greutatea cu și mai multă tandrețe.

– Am făcut mult mai multe greșeli condamnabile în viața mea. Și am fost răsplătit cu mult mai puțin.

Ea se lăsă pe spate ca să-l privească.

– Ce ați dori să fac? Să mă furișez în patul dumneavoastră în fiecare noapte, după ce toți ceilalți adorm? Și să plec dimineața, înainte de răsăritul soarelui?

Contele îi îndepărtă părul de pe față cu ambele mâini. Ochii lui de culoarea argintului viu scăpărau de pasiune, iar vocea îi era răgușită de nevoie.

– În acest moment, nimic altceva din lumea asta nu mi-ar face mai multă plăcere.

– Îmi pare rău, milord. Nu pot fi eu acea femeie. Anne închise ochii și își apăsă obrazul pe pieptul lui ca să nu-i mai vadă chipul plin de speranță, apoi șopti: Nici măcar pentru dumneavoastră.

Max o cuprinse în brațe și o apropie, cu o gingășie extraordinară, de inima lui. Pentru o clipă deopotrivă dulce și amară, avură impresia că atât le era de ajuns, că o simplă îmbrățișare le-ar fi satisfăcut dorința înflăcărată din suflete.

Amândoi știau însă că nu avea să fie niciodată de ajuns.

– Ești sigură că îți dorești asta? întrebă el adâncindu-și gura în părul ei de mătase.

Anne încuviință din cap, căci gâtul îi era mult prea strâns de dorință și regret ca să mai scoată vreun sunet. Rămase apoi neclintită, sfâșiată între speranța că el avea să-i dea drumul și teama că avea s-o rețină.

Max făcu un pas înapoi și o eliberă din prinsoare, lăsând-o să fugă la plăcerile comode din camera ei singuratică.

De atunci, la sfârșitul fiecărei zile, Anne găsea un foc trosnind vesel în vatră și un vas cu apă fierbinte pe lavoar. Începuseră să-și facă apariția și alte comori: o pereche nouă de ciorapi groși de lână, niște bucăți de săpun franțuzesc, sculptate în formă de scoică, toate cele trei volume din *Rațiune și simțire,* unul dintre romanele pe care ea le adorase în adolescență.

Dacă ar fi fost vorba de alt bărbat, ar fi bănuit că încerca să o seducă. Dar, în ultimele săptămâni, reușise să-l cunoască destul

de bine ca să-și dea seama că îi oferea toate acele cadouri cu sinceritate, fără să ceară vreun preț pe ele. Dravenwood nu avea să știe niciodată cât de mult însemnau pentru inima ei înfierbântată de dorință.

Singura ei satisfacție era să le surprindă pe Beth sau Betsy apărând spășite dinspre scara ce ducea în pod. În timp ce se strecura pe lângă ele, mormăia cu asprime: *„Et tu, Brutus"*. Din păcate, nici una din ele nu vorbea latina, însă nu aveau nevoie de un translator ca să-i înțeleagă privirea acuzatoare.

– Nu o să scăpăm niciodată de Excelența Sa bosumflată, nu-i așa? șopti Pippa într-o după-amiază, când se strânseră cu toții în bucătărie ca să pregătească cina.

Cum aprinseseră toate lămpile și o mulțime de lumânări, bucătăria era și mai plăcută decât de obicei. Norii se înfoiaseră toată ziua dinspre mare, aducând cu ei o înserare timpurie și rafale de adieri înmiresmate cu amenințări de ploaie.

Pippa mânuia ca pe o măciucă pisălogul cu care zdrobea niște pătrunjel proaspăt.

– O să moară de bătrânețe aici, în patul lui. Între cearșafurile pe care *eu* am fost nevoită să le schimb.

– Of, chiar nu știu, răspunse Dickon cu un rânjet larg pe fața pistruiată. Cocoțat pe marginea plitei, ținea între genunchi un ibric de fier pe care primise însărcinarea să-l frece cu nisip. Încep să cred că nu e atât de rău, adăugă el. De exemplu, ieri m-a întrebat dacă nu vreau să-l duc în golf și să-i arăt peșterile. Pe deasupra, spune că o să repare grajdul și că o să aducă o trăsură nouă și niște cai. *Cai* adevărați, nu doar niște ponei sălbatici de prin mlaștini.

Anna se uita stăruitor la mâncarea pe care o pregătea.

– Dacă aș fi în locul tău, nu m-aș atașa prea tare de el, Dickon. Chiar și fără *încurajarea* noastră, sigur se va plictisi destul de repede de viața asta provincială și i se va face dor de distracțiile din Londra.

Pippa îi aruncă o privire plină de resentimente.

– Nici Angelica nu a fost de prea mare folos până acum. Încep să cred că îl place.

– Angelica a avut zece ani la dispoziție ca să învețe ce este răbdarea, răspunse Anne cu acreală. Doar că știe pur și simplu să aștepte momentul potrivit.

Lucrul pe care Anne nu putea să i-l spună Pippei era acela că nu aveau nevoie de Angelica ca să-l alunge pe Dravenwood. Era perfect capabilă să o facă de una singură. Refuzând să-i ofere ceea ce el își dorea cel mai mult, îi făcuse șederea la Cadgwyck aproape imposibilă.

Nu putu să nu simtă o tresărire de mândrie când își privi creația. Renunțase să-l mai înfometeze pe Dravenwood și începuse să-i servească aceleași feluri de mâncare pe care le pregătea pentru toată lumea. În seara aceea aveau la cină o găinușă prinsă de Dickon într-una din capcanele lui, rumenită astfel încât pielea să-i fie suculentă și minunat de crocantă, cartofi prăjiți care înotau într-o mare de unt și salată de verdețuri cultivate chiar de ea în grădina conacului.

– Ai terminat de umplut solnița? îl întrebă ea pe Hodges.

– Imediat, zbieră el.

Era aplecat peste colțul mesei și turna sare în bolul de cristal ciobit. Inima lui Anne se strânse la vederea zâmbetul copilăros de pe chipul bătrânului.

Era limpede că starea lui se înrăutățea de la o zi la alta. Anne învățase că dacă îi dădea sarcini simple împușca doi iepuri deodată, pentru că îl făcea să se simtă util și îl ținea la distanță de necazuri.

Bess și Lisbeth dădură buzna în bucătărie.

– Stăpânul e la masă, anunță Lisbeth, în vreme ce Bess apucă tava de argint de pe dulap și o așeză în fața lui Anne.

Anne puse pe tavă farfuria din porțelan, apoi aranjă niște tacâmuri proaspăt lustruite și lângă ele un șervet din in alb ca zăpada. Adăugă la toate acestea o bucată de pâine proaspătă, abia scoasă din cuptor.

– Doar un minut! strigă ea când Lisbeth deschise ușa pentru ca Bess să plece cu tava grea. Se grăbi să înșface solnița de sub nasul lui Hodges, apoi o trânti pe tavă.

În vreme ce fetele se făcură nevăzute cu povara lor, Anne se lăsă moale pe o bancă, întrebându-se dacă lui Dravenwood avea să-i placă mâncarea ei.

Din motive pe care nu se obosea să le mai analizeze, era o plăcere să și-l imagineze mâncând din felurile pregătite de ea – cu dinții lui puternici și albi înfipți în pielea crocantă și suculentă a găinii și limba răsucită în deliciul untos al cartofilor.

Era încă pierdută în gândul acela încântător când Hodges spuse:

– Am înțeles de mult că nu există decât un mod ca să scapi de paraziții din casă.

Distrasă din gândurile ei nestăpânite, Anne murmură:

– Hm? Ce spuneai, dragă?

– Nici un șobolan nu o să moară de bătrânețe în casa mea.

Pisălogul Pippei încremeni în aer. Dickon se ridică ușor, dintr-odată alb la față. Anne se întoarse și privi de-a lungul mesei. Hodges își curăța mâinile și părea foarte de mulțumit de sine.

Doar în clipa aceea, Anne observă flaconul de sticlă aflat în fața lui – o sticlă maro de medicamente pe eticheta căreia erau desenate un craniu negru și două oase roșii încrucișate.

– Doamne, Dumnezeule, murmură ea, simțind cum sângele îi îngheța în vine. Nu e sare!

Capitolul 24

Dickon se năpusti în goană pe ușă, dar Anne i-o luă înainte. Ridică poala fustelor grele ca să nu se împiedice și alergă cât o țineau picioarele pe coridorul de la subsol, apoi în sus, pe scările care duceau la parter. Cu ochii minții, putea deja să-l vadă pe Dravenwood prăbușit peste farfurie, în vreme ce inima lui bătea din ce în ce mai greu și ochii cenușii și pătrunzători deveneau sticloși. Abia mai putea să respire când ajunse în camera de zi, lipită de sufragerie.

Lisbeth și Beth se întorceau vesele cu mâinile goale. Anne își făcu drum printre ele, ignorându-le țipetele speriate, și se repezi în sala de mese.

Dravenwood, care se uita la mâncarea lui cu o plăcere evidentă, tocmai se pregătea să adauge un vârf generos de sare. Chiar când ploaia de cristale i se cernea printre degete, Anne făcu un salt și, cu o mișcare a mâinii, împrăștie totul pe jos.

Vesela se prăbuși pe podea într-o învălmășeală de clinchete, iar mâncarea fu împroșcată peste tot, inclusiv pe cizmele lui din piele, proaspăt lustruite.

În cameră se lăsă tăcerea. Lisbeth și Bess rămăseseră neclintite în pragul ușii, cu gura căscată spre Anne, care părea să fi înnebunit de-a binelea.

Dravenwood își ridică ușor privirea de la carnagiul de pe podea.

– Ar trebui să știu ceva, doamnă Spencer? întrebă el pe un ton a cărui gingășie era dezmințită de sclipirea bănuitoare din ochi.

Anne, luptându-se să-și revină în fire, ascunse în spatele urechii o șuviță de păr, apoi își șterse mâinile transpirate pe șorț.

– Nimic important, milord. Doar că Dickon și-a dat seama că e posibil ca găina să fie râncedă.

– Da?

Anne nu își închipuise vreodată că un singur cuvânt putea să transmită un scepticism atât de nimicitor. Zâmbi nesigur și le făcu semne frenetice fetelor să intre în cameră.

– Nu vă faceți griji pentru mizerie. Lisbeth și Bess vor face curat cât eu vă pregătesc un sandviș bun cu friptură de oaie.

Chiar dacă el nu mai adăugă nici un cuvânt, Anne putu să simtă cum greutatea privirii lui o urmări prin salon, inevitabilă precum furtuna care stătea să înceapă.

În noaptea aceea, Max primi o vizită în dormitorul său. Nu era menajera lui, ci stafia.

Aproape că renunțase la ea. Fusese cât pe ce să accepte că Angelica Cadgwyck era la fel de reală ca fanteziile cu nimfe neastâmpărate ori sirene cu sâni voluptuoși care îl bântuiseră în copilărie.

Acum însă, când simți pe frunte atingerea gingașă a buzelor ei, care coborî apoi și îi mângâie cu o tandrețe fermecătoare colțul gurii, își dădu seama că se înșelase. Își întoarse capul ca să-i prindă din plin sărutarea, hotărât să n-o mai lase să scape.

O cuprinse în brațe și o răsturnă pe pat. Se rostogoli peste ea, o prinse sub el și, vrăjit de dulceața suspinului ei, își coborî buzele peste gura caldă și primitoare. Avea gustul fructelor de pădure abia culese într-o zi fierbinte de vară. Sărutul ei era precum ploaia răcoroasă care uda nisipurile aride ale deșertului marocan.

Îi strânse între degete o șuviță de păr și își împinse adânc limba în gura ei luxuriantă. Șoldurile i se avântau deja spre ea într-un ritm de la începuturile lumii. Căldura tulburătoare a trupului lui gol îndepărtă vălul străveziu și mătăsos care o ascundea, până ce nu mai rămase între ei nimic care să-i despartă. Nici teama. Nici timpul.

Nici măcar moartea. O pătrunse cu delicatețe, în timp ce sufletul lui cânta în acordurile trupului.

Era acolo. Era reală. Era a lui.

Până când se auzi un foc de armă care o făcu să dispară.

Max sări din pat înnebunit de furie. Visase din nou. Fusese un vis atât de real, că îi lăsase corpul întărit și tânjind după o femeie care murise în urmă cu zece ani.

Dădu la o parte perdelele baldachinului și se așeză pe marginea patului. De când aflase de perfidia lui Timberlake, fusese bântuit și de o altă imagine a Angelicăi – Timberlake împingând-o de pe pervazul ferestrei din turn, cu degetele lui meschine înfipte în carnea ei fragedă. Și gura rânjită a pictorului apăsată peste a ei ca să-i înăbușe strigătele de ajutor.

Voise să găsească răspunsuri, dar nu erau cele pe care și le dorise. Prefera să creadă în continuare că Angelica cedase farmecelor artistului și că se aruncase de pe stânci crezând că Timberlake era un erou romantic care murise din dragoste pentru ea.

Își plecă fruntea îndurerată în mâini. Poate că trebuia să fie recunoscător pentru că dormise destul cât să viseze. De când Anne dăduse buzna în dormitorul lui, își petrecuse majoritatea nopților zvârcolindu-se până la primele ore ale dimineții. Trupul lui nemulțumit încă nu-l iertase că o lăsase să plece. Trupului părea să nu-i pese că ea era menajera lui, ci doar că era caldă și vie și că avea mai multă substanță decât o boare de ceață.

Știa deja că Anne era foarte pricepută să dojenească aspru, dar nu o crezuse capabilă de o asemenea furie. Ochii căprui îi fulgeraseră ca ai unei zeițe, iar obrajii de alabastru căpătaseră o splendidă nuanță trandafirie. Cu formele delicate a sânilor gata să se scape din prinsoarea corsajului și acele bucle provocatoare care i se revărsau peste umăr, semănase prea puțin cu menajera îngrijită și cuviincioasă, cu spatele rigid și oțet în vene. Poate ar fi reușit să-i ignore transformarea spectaculoasă dacă nu ar fi fost atât de nebun încât să își părăsească patul și să o încolțească la ușă.

Era încă tulburat de purtarea ei ciudată din sala de mese. Poate că Angelica era doar o iluzie, însă vinovăția și spaima din ochii lui Anne fuseseră cât se poate de reale.

Sosise timpul să accepte că locul lui nu era acolo. Nimic nu îl ținea la conac, nimic nu-l oprea să își facă valizele și să plece

înainte de zorii zilei. Nu era mai bine să-i lase pe săteni să-l creadă un laș care fusese alungat din propria lui casă de o stafie decât să mai petreacă o singură noapte bântuit nu de una, ci de două femei care îi erau la fel de inaccesibile? În mod bizar, Anne și Angelica deveniseră profund legate una de cealaltă în imaginația lui.

Și în inima lui.

Ar fi putut să trimită dimineață după restul bagajelor, apoi să se întoarcă la Londra și să-și reia postul la Companie. Ar fi putut să accepte soția pe care i-ar fi ales-o părinții și să se așeze la casa lui, unde ar fi crescut o liotă de copii. Așa ar fi dormit noapte de noapte în tihnă, fără să mai fie tulburat de surâsuri enigmatice sau de vise care îl lăsau jinduind după o pasiune pe care nu avea să o cunoască vreodată.

Cum se va simți Anne când va descoperi patul gol și lipsa lucrurilor lui? Se va bucura? Îi va strânge în jurul ei pe ceilalți ca să sărbătorească victoria asupra unui alt stăpân nedorit? Sau îi va resimți măcar puțin lipsa? Va sta întinsă în patul ei îngust, cu vântul gemând în streașina podului, și își va aminti de bărbatul care nu a vrut decât să o încălzească?

În momentul în care un bubuit puternic răsună prin casă, Max ridică ușor capul. Nu sunetul fantomatic al unui foc de armă îl furase din visul lui pasional, ci tunetul care anunța venirea furtunii ce clocotise toată ziua deasupra conacului. Picături mari de ploaie începură să lovească ușile balconului, iar un fulger luminează camera.

Respirația contelui se opri. La urma urmei, Angelica nu îl părăsise.

Chiar dacă ușile erau încuiate, o boare de ceață își făcea drum prin încăpere. Sub privirea lui fascinată, pluti spre el și prinse contur chiar lângă pat.

Cât așteptă ca mlădioasele forme feminine să capete formă și substanță, își lărgi nările, dornic să simtă aroma grea de iasomie. În schimb, mirosul înțepător de praf de pușcă și pucioasă aproape îl făcu să se sufoce.

Pradă unui acces violent de tuse, clipi repede și des ca să-și stăpânească lacrimile. Dintr-odată își dădu seama că pe sub ușa dormitorului său nu pătrundeau aburi de ceață, ci șuvoaie ucigașe de fum.

Capitolul 25

Max se repezi să smulgă din dulap o cămașă și o pereche de pantaloni. Nu avea timp să caute cauza focului și să încerce să-l stingă. La cât era conacul de vechi și de plin de lemn putrezit, se putea aprinde ca o cutie cu iască în doar câteva minute. Apucă o batistă cu monogramă de pe masa de toaletă, o înmuie în vas ca să absoarbă cât de multă apă putea, apoi, apăsându-și-o pe față, deschise în grabă ușa.

Norii groși de fum invadaseră coridorul. Ignorându-și instinctul de a lua la fugă pe scări și de a se îndrepta direct spre ușa principală, Max o luă în direcția opusă, spre scările din spate care duceau la camerele servitorilor. Întunericul era și mai impenetrabil din cauza fumului, dar străfulgerările convulsive ale fulgerelor de dincolo de geamuri îi îndrumau pașii. Poate că o asemenea descărcare lovise casa și provocase incendiul.

Pe când urca în goană treptele, auzi în minte vocea îngâmfată a tatălui său: „Slujitorii trebuie să stea la ultimul etaj. Dacă ia casa foc, ei nu vor fi un obstacol când încerci să-ți strângi bunurile de valoare și să fugi".

Și-o imagina pe Anne cuibărită sub plapuma ei călduroasă, dormind liniștită, fără să aibă nici cea mai vagă idee că podul urma să fie înghițit de un infern din care nu exista nici o scăpare.

Când ajunse la etajul al treilea, fumul se mai subție puțin, așa că putu să vâre batista udă în buzunarul de la pantaloni. Ritmul regulat al ploii pe șindrile acoperea acum sunetul flăcărilor ce trosneau dedesubt.

Merse țintă spre camera lui Dickon. Îl înhăță pe puști de umeri, îl smulse din pat și îl ținu suspendat în aer.

– Ascultă-mă, băiete! A izbucnit un foc jos. Fetele trebuie să se trezească și să iasă din casă. Ne vedem la poarta din spate

ca să te ajut cu Nana. Și cu Pipiloi. Și cu Sir Degețele Pufoșele, adăugă el, gândindu-se cât de nemulțumită ar fi fost Anne dacă animăluțul ei de companie era lăsat în ghearele morții.

Cu ochii mari cât cepele, Dickon dădea din cap încontinuu, ca o păpușă de cârpe.

– Da, d-d-domnule... vreau să zic, Excelența Voastră bosumflată... vreau să zic...

– Du-te! urlă contele. Îl lăsă jos, apoi îl împinse spre ușă.

Dickon se năpusti spre camera Pippei, în vreme ce Max o luă spre scările abrupte de la capătul coridorului. Când trecu pe lângă celelalte camere, observă că slujnicele Elizabeth începuseră să se agite, dar că patul șifonat al lui Hodges era gol.

Urcă două câte două treptele care duceau în pod și împinse cu nerăbdare ușa din capul scărilor, așteptându-se să se deschidă sub atingerea lui așa cum se mai întâmplase înainte.

Ușa era încuiată.

Înjură tare și lovi cu piciorul gol balamaua de jos. Când ușa se deschise cu un zgomot puternic, Anne se ridică în capul oaselor.

Din doi pași lungi, Max traversă încăperea și o ridică în brațe, cu tot cu pătură.

Încă pe jumătate adormită, Anne clipi fără să înțeleagă. Pletele ei ciufulite o făceau să pară chiar mai tânără decât Pippa.

– Iertați-mă, milord. Nu am auzit când ați sunat.

O strânse aprig la piept, bucurându-se să-i simtă trupul în brațele sale.

– Conacul a luat foc. Trebuie să te duc jos.

– Foc? Anne se dezmetici brusc. Dar Dickon? Pippa? Hodges? Dați-mi drumul chiar în clipa asta! Trebuie să-i avertizez și pe ceilalți!

Se zbătea în brațele lui, încercând să revină pe picioare.

– Sunt cu toții în siguranță, îi spuse Max, simțind o mustrare de conștiință când își aminti de patul gol al lui Hodges. Ține-te de mine, la naiba, și vei fi și dumneata în siguranță! Te rog... Anne.

Încremenită, se uita la el cu vădită uimire. Max se aștepta la un protest furibund, așa cum îl obișnuise, dar după un scurt moment

de șovăială, Anne își încolăci brațele pe după gâtul lui, luptând pentru viață. Încrederea pe care i-o arăta îl făcu să simtă o strângere de inimă.

Se aflau deja la jumătatea scărilor când ea strigă:

– Stați! Medalionul meu! Cum el o privi neîncrezător, insistă: Te rog... Maximillian.

– Unde este? mormăi contele, înfuriat să descopere că era complet neputincios în fața acelei priviri sau a felului în care numele lui răsuna pe buzele ei.

– În spatele ușii.

Max smulse medalionul din cuierul ușii care se clătina, îl trecu peste capul lui Anne, apoi, cu ea în brațe, coborî iute treptele din pod. Zona slujitorilor era pustie, ușile deschise dezvăluiau așternuturile părăsite într-o grabă disperată.

Pe drumul spre etajul al doilea, fumul era mai gros și mai negru decât atunci când urcase Max. Corpul zvelt al lui Anne fu zguduit de o criză de tuse.

O sprijini de perete cu o mână, scoase batista din buzunar și i-o întinse.

– Apas-o pe gură și nas.

– Și dumneata?

– Voi fi bine, o asigură el încruntat, sperând că nu se înșela.

Întrucât nu voia să o care orbește pe treptele înguste spre un eventual infern, străbătu etajul și se îndreptă spre scările principale. Măcar acolo știa la ce să se aștepte.

În acel moment scăpără un nou fulger, urmat de un bubuit puternic. Fumul părea să-i urmărească, se înfoia pe coridoare și în josul scărilor, spre etajul întâi, asemenea cozii unui dragon care căuta o gleznă pe care să se încolăcească. Timpul începu să se dilate. Max avea impresia că se năpustise pe scări ca să o salveze pe Anne cu câteva ore în urmă, nu doar cu câteva minute.

Priveliștea din galerie îl făcu să se oprească brusc. Nu era nici o îndoială că strălucirea infernală și trosnetul înfometat al flăcărilor veneau dinspre salon. Prin ușa arcuită, fumul se ridica spre holul de la intrare, dar se mai întrezărea încă limpede drumul care ducea din capul scărilor principale spre ușa din față.

Când Anne coborî batista și încercă să privească peste balustradă, Max îi ocroti ceafa cu mâna și o apropie de pieptul lui, apoi o luă la fugă.

Etajul părea să devină mai lung cu fiecare pas, dar izbutiră să ajungă, în cele din urmă, pe coridor. Din rama aurită, Angelica îi privi, cu aerul ei amuzat dintotdeauna, cum se năpusteau pe scări. Max simți un regret la gândul că o lăsa să piară în flăcări, dar în clipa aceea, singura femeie care conta era cea care i se cuibărea în brațe.

Ajunseseră aproape de holul de la parter când un zgomot teribil de sticlă spartă răsună din salon, urmat de urale exaltate.

– Ce naiba? murmură Max.

Deschise larg ușa de la intrare și se năpusti afară chiar în momentul în care un maldăr de draperii în flăcări se prăbuși prin fereastra salonul în curtea năpădită de buruieni. Mormanul de pânză sfârâi sub picăturile grele de ploaie, stingându-se încet.

Cei doi schimbară între ei priviri derutate. Întrucât fumul își încetase asediul și pe geam nu se zăreau alte flăcări, se întoarseră înăuntru și se opriră în ușa salonului.

Dickon și Pippa erau aplecați pe pervaz și admirau rezultatele muncii lor, în timp ce fetele se îmbrățișau una pe cealaltă în spatele divanului, cu fețele luminate de zâmbete de ușurare.

Max își drese glasul.

Dickon și Pippa se răsuciră cu fața spre el. Funinginea care le întuneca figurile le scotea în evidență rânjetele de triumf. Cu cămășile de noapte găurite ici și colo, arătau ca o pereche de coșari obraznici.

– Ce Dumnezeu ai făcut, băiete? se răsti contele. Doar ți-am zis să scoți femeile din casă.

– Treceam pe lângă salon când am văzut perdelele în flăcări, explică Dickon plin de mândrie. Ne-am gândit că dacă le aruncam afară, ploaia ar fi stins focul. Așa că Pippa a spart geamul cu găleata pentru cărbuni, iar eu am folosit vătraiul ca să smulg draperiile și le-am îndesat prin gaură.

Prin ceața de fum care dăinuia prin cameră, Max urmări măcelul produs de flăcări. Rama ferestrei începuse deja să se îndoaie

de la căldură. Focul se înălțase pe perete deasupra galeriei perdelelor, arsese zugrăveala și înnegrise ornamentul central din ipsos și o mare parte din tavan. Câteva minute în plus și încăperea ar fi ars în întregime, înghițind odată cu ea tot conacul.

Anne începu să se zvârcolească, dar de data asta nu mai încercă s-o țină în loc. Alunecă din brațele lui și se năpusti în grabă spre Dickon și Pippa, lăsându-i lui Max plapuma în mâini.

– Nebunilor! Nebuni prostuți și curajoși! Ar trebui să vă trag câte o scatoalcă amândurora și să vă trimit la culcare pe burta goală!

Cei doi schimbară între ei o privire, apoi spuseră la unison:

– Am mâncat deja.

– Atunci ar trebui să vă trimit la culcare fără micul dejun!

Max privi fascinat cum Anne izbucni în lacrimi, îi strânse în brațe pe amândoi și le acoperi cu sărutări capetele pline de scrum. Nu mai văzuse niciodată o menajeră căreia să-i pese atât de mult de personalul ei.

Când, în cele din urmă, Anne se ridică, fața îi era brăzdată și de lacrimi, și de cenușă. Privi spre tavanul ars și clătină descumpănită din cap.

– Nu pricep. Cum de s-a întâmplat așa ceva?

Dickon se ghemui și cercetă cu vătraiul molozul care mai fumega încă sub fereastră. Dintr-odată, unealta se lovi cu un zăngănit metalic de ceva tare. Un sfeșnic din argint înnegrit se rostogoli pe podea spre piciorul lui Max.

Nedumerirea de pe chipul lui Anne fu înlocuită de groază.

– Dar am stins toate lumânările înainte să merg la culcare. Jur că am făcut-o! Ultima mea sarcină, înainte să mă retrag seara, este să verific lămpile și lumânările.

– Am lăsat-o aprinsă pentru ea. Se întoarseră cu toții spre Hodges, care apăruse în pragul ușii ce ducea spre salon. Cu ochii ficși, cămașa de noapte lungă și albă și părul zburlit deasupra capului într-o aură ciufulită, semăna cu o fantomă. I-am spus să nu meargă pe coastă într-o noapte ca asta, dar ea nu m-a ascultat. A fost mereu încăpățânată la culme. Am crezut că dacă las lumânarea aprinsă la geam, o să găsească drumul înapoi. Aștept

de atâta vreme să se întoarcă. De atât de multă vreme... Vocea i se stinse într-un suspin tânguitor și începu să fredoneze.

Max simți fiori în ceafă când recunoscu notele false ale melodiei ce răsunase în cutiuța muzicală din turn.

– O, dragule... șopti Anne și chipul i se crispă într-o expresie de milă și durere. Se îndreptă spre bătrân și îl luă cu blândețe în brațe. El își îngropă fața în scobitura gâtului ei, iar umerii îi tresăriră în ritmul suspinelor tăcute. Gata, gata, murmură ea bătându-l ușor pe spate. A fost doar o scăpare. Știu că nu ai vrut să rănești pe nimeni.

Izbit de gravitatea lucrurilor ce s-ar fi putut întâmpla dacă tunetul nu l-ar fi trezit din visul lui cu Angelica, Max simți cum mila îi era înlocuită de o furie crescândă. Aruncă plapuma într-o parte și rosti ferm:

– Vreau ca omul ăsta să dispară de aici.

Hodges își ridică fruntea. El și Anne se uitau la conte de parcă le sugerase să sacrifice un pisoi pe pajiștea din fața conacului.

– Doar nu vorbiți serios, spuse ea. Nu a fost decât o simplă greșeală. Sunt sigură că nu voia să...

– *Aproape te-a omorât!* Strigătul lui Max răsună prin salon mai tare decât orice tunet. Ne-a omorât, se corectă el dându-și seama că toți îl priveau uimiți. Aproape ne-a ars de vii în paturile noastre. Este un pericol pentru el însuși și pentru cei din preajma lui. Va părăsi conacul la prima oră a dimineții.

Hodges se ghemui în brațele lui Anne. Tremurul buzei lui inferioare îl făcu pe Max să se simtă precum cel mai crud dintre tirani, dar nu avea să se lase înduioșat. Nu când erau atât de multe în joc, se gândi el, cu privirea ațintită spre chipul palid și murdar de cenușă al lui Anne.

Ea se îndepărtă încet din strânsoarea majordomului și se așeză țeapănă în fața lui de parcă ar fi purtat o armură, nu o cămașă de noapte pătată de funingine. Ridicând sfidător bărbia, declară:

– Dacă pleacă el, plec și eu.

Max știa exact cum trebuia să reacționeze. El era stăpânul acelei case. Putea să suporte un anumit grad de nesupunere, dar o revoltă în toată regula – mai ales de față cu ceilalți membri

ai personalului – era motiv pentru o concediere imediată. Menajera nu-i lăsa altă cale decât să o trimită pe ea și pe majordom să își facă bagajele, fără să le dea măcar vreo recomandare care să le asigure șansa la un nou post.

Deschise gura, apoi o închise la loc. Privind-o prelung, apoi spuse răstit:

– La mine în birou. *Acum*.

Capitolul 26

Lordul Dravenwood se răsuci pe călcâie și porni furtunos spre ușă. La lumina fulgerului care scăpără chiar în acel moment, încruntătura chipului său perfect îl făcea să pară de-a dreptul diabolic. Anne simți cum curajul începea să i se clatine.

Îl împinse ușor pe Hodges înspre Pippa, iar ochii ei se ațintiră stăruitor asupra fetei.

– Ai grijă de el.

Pippa aprobă din cap, vădit mai temătoare pentru soarta lui Anne decât pentru cea a bătrânului.

Anne îl urmă pe Dravenwood pe scări. Cu fiecare pas, avea impresia că se ducea la spânzurătoare, în urma unui călău cu glugă neagră. Îngrijorarea i se accentuă în clipa în care băgă de seamă că el nici măcar nu se sinchisi să arunce o privire plină de dorință spre Angelica atunci când trecu valvârtej pe lângă portretul ei.

Ajunși la ușa biroului, contele se trase într-o parte ca să o lase să intre înaintea lui – același gentleman dintotdeauna, în ciuda picioarelor lui goale, a părului ciufulit și a expresiei ucigașe de pe chip. Cămașa lui de culoarea fildeșului era descheiată la gât, iar Anna își simți obrajii în flăcări atunci când trecu pe lângă el și observă că și primii doi nasturi de la pantaloni erau desfăcuți.

Dravenwood o urmă în cameră. În loc să trântească ușa, cum s-ar fi așteptat Anne, o închise cu o grijă rău prevestitoare.

Tânăra femeie încremeni stângace în mijlocul încăperii, în vreme ce el aprinse lampa așezată pe colțul biroului. Draperiile erau trase, îngăduindu-le o pauză binemeritată de la scânteierile zimțate ale fulgerelor și de la ploaia care turna cu găleata.

– Poate ar fi mai bine să vorbim mâine despre asta, după ce se mai liniștesc spiritele, sugeră ea făcând eforturi să-l privească în ochi.

– Ah, dar cred că știm amândoi că asta nu are cum să se întâmple, nu-i așa, doamnă Spencer? spuse el tărăgănat.

Deci redevenise doamna Spencer. Când o implorase să rămână în brațele lui, numele ei de botez răsunase ca o promisiune pe buzele contelui.

– Sunt sigură că Hodges nu a vrut să facă nici un rău, începu ea precaută. Nu a fost decât un accident.

– A fost fapta neglijentă a unui nebun. În cazul în care nu vă faceți griji pentru siguranța dumneavoastră – sau a mea –, atunci poate ar trebui să reflectați la ce se putea întâmpla dacă focul ajungea la dormitoarele servitorilor. Sau dacă eforturile nebunești ale Pippei și ale lui Dickon de a stinge flăcările dădeau greș și piereau ei înșiși în incendiu.

Anne păli. Nu-i mai văzuse niciodată trăsăturile desenate în linii atât de necruțătoare.

– Voi avea o discuție serioasă cu Hodges la prima oră a dimineții, îi promise ea. Pe viitor, vom fi cu toții mai atenți și sta cu ochii pe...

– Și cam cine stătea cu ochii pe el astă-seară când mi-a fost pregătită cina?

Anne se cutremură de groază când retrăi clipa înfiorătoare în care observase craniul și oasele de pe sticluța de medicamente și se temuse că era prea târziu ca să-l mai salveze pe Dravenwood.

– Cum de ați știut de otravă? șopti ea.

Colțul gurii lui se arcui într-un zâmbet triumfător.

– Nu am știut. Până acum.

Enervată la culme de șiretlicul lui, își încruntă sprâncenele.

– A fost o greșeală neintenționată din partea lui Hodges. A crezut că i-am ordonat să se ocupe de eliminarea șobolanilor din conac.

– Și eu de unde să știu că doar Hodges a avut de-a face cu asta? Dacă nu îmi trânteați cina de pe masă într-un moment atât de oportun, aș fi presupus că l-ați lăsat pe bietul smintit să facă toată treaba în locul dumneavoastră. Din câte mi se pare, a fost vorba doar de niște remușcări tardive. Sau poate ați vrut să evitați situația în care frumosul dumneavoastră gât ar fi atârnat în ștreang.

Era atât de surprinsă de neașteptatul compliment, că îi trebui un minut să priceapă.

– Mă acuzați că am încercat să vă ucid?

– Nu îndrăzniți să-mi spuneți că nu v-a trecut prin minte.

– Sunt convinsă că le-a trecut prin minte tuturor celor care v-au cunoscut! se răsti ea exasperată.

Un mușchi zvâcni în maxilarul lui, însă Anne nu-și putu da seama dacă Dravenwood era furios sau amuzat.

– M-am săturat de secretele și de minciunile dumneavoastră, doamnă Spencer. Cât timp mă gândesc dacă să chem sau nu poliția, poate îmi spuneți dacă dumneavoastră sau Hodges l-ați îmbrâncit pe fostul stăpân pe fereastră. Sau a făcut-o Angelica într-una din toanele ei proaste? Nelăsându-i timp să răspundă, continuă: Nu am dat niciodată prea multă atenție zvonurilor, pentru că am fost eu însumi subiectul lor de prea multe ori. Dar, după ce am trecut prin atâtea experiențe aproape mortale de când am venit la Cadgwyck, mi-e clar că superstițiile sătenilor au mai mult temei decât aș fi crezut inițial.

Anne își feri privirea vinovată și se așeză pe fotoliul din fața biroului. Era pregătită să-i servească o minciună, dar, spre surprinderea ei, când deschise gura îi dezvălui tot adevărul. Devenise atât de pricepută la țesut neadevăruri, încât acum vocea îi răsună dogită și neconvingătoare până și în propriile urechi.

– Mă tem că lordul Drysdale se credea cine știe ce crai. Se pare o mamă excesiv de protectoare îl convinsese, de la o vârstă foarte fragedă, că nici o femeie cu capul pe umeri nu avea să reziste vreodată farmecelor acelei canalii crăcănate și mătăhăloase. Din clipa în care a ajuns la conac, a fost un pic... cum să spun?... *prea* prietenos. O mângâia mereu pe Lizzie pe fund atunci când se apleca să pună un lemn pe foc sau trăgea cu ochiul pe sub fustele lui Bess când fata se urca pe scaun ca să curețe praful de pe bibliotecă.

Anne îl privi pe furiș pe Dravenwood. O urmărea cu atenție, dar chipul lui era complet lipsit de expresie.

– Într-o noapte, după ce exagerase cu băutura, a urcat în aripa slujitorilor și a hotărât să se strecoare în camera mea. M-am trezit cu mirosul respirației lui în față și am sărit din pat, țipând din toți

rărunchii. Uluit de reacția mea deloc binevoitoare la avansurile lui, s-a tras speriat înapoi, behăind ca o oaie înainte de tăiere. Din păcate – pentru lordul Drysdale, vreau să zic – era o noapte caldă de primăvară, și fereastra era larg deschisă. Ne-am pus de acord cu toții că era mai bine să îi spunem polițistului că lordul s-a trezit în toiul nopții ca să meargă la closet și a greșit drumul.

Anne își frecă brațele reci prin mânecile subțiri ale cămășii de noapte și, cu privirea ațintită în poală, așteptă răspunsul contelui. Și așteptă. Și așteptă. Tocmai începuse să se întrebe dacă nu cumva ațipise pe picioare când auzi un sunet ciudat.

Se gândise că lordul avea să manifeste șoc, groază, indignare, poate chiar empatie, dar chicotelile acelea nestăpânite o descumpăniră.

Când ridică ochii constată că Dravenwood râdea deja cu toată gura, iar râsul îi desena încrețituri în colțurile ochilor și îi ștergea toate grijile de pe chip. Inima ei tresăltă neputincioasă. Dacă omul credea că femeile roiau în jurul lui doar pentru avere și titlu, era mai nebun decât Hodges.

Cum voioșia lui nu dădea semne de potolire, Anne remarcă indignată:

– Mă bucur că povestioara mea dezgustătoare vi se pare atât de amuzantă.

– Nu râd de dumneavoastră. Râd pentru că nerodului i-a putut da prin cap să se strecoare în patul *dumneavoastră.*

Ofensa devenea insuportabilă.

– Nu e nevoie să mă luați peste picior, milord. Îmi dau perfect seama că nu sunt vreo frumusețe de poveste precum Angelica Cadgwyck sau scumpa dumneavoastră cumnată.

– O, dar nu vă iau peste picior. Zâmbetul i se stinse, fiind înlocuit de o expresie sobră care o făcu pe Anne să-și regrete indignarea. Râdeam de el pentru că a fost atât de prost încât să încerce să ia cu asalt bastionul virtuții neîndoielnice a doamnei Spencer. Dravenwood se ridică de pe colțul biroului, astfel că, într-o clipită, se regăsiră mult prea aproape unul de celălalt. Am aflat pe propria-mi piele cât de imposibilă e o asemenea ispravă, adăugă el.

Anne știa că trebuia menținută o distanță mai cuviincioasă între ei, dar picioarele păreau să-i fi prins rădăcini în podea. Răsuflă înfiorată atunci când el se aplecă și, cu vârful degetului mare, îi șterse blând o urmă de funingine de pe obraz.

În timp ce palma lui zăbovi pe obrazul ei, degetul se avântă spre un teritoriu cu mult mai primejdios, începând să-i mângâie buzele întredeschise, ca pentru a le verifica moliciunea. Anne trase adânc aer în piept, incapabilă să ascundă efectul devastator al acelei atingeri. Era un bărbat extraordinar de dificil, și totuși o mângâia cu o delicatețe seducătoare, de parcă ar fi avut un talent înnăscut pentru asta.

Franjurile întunecate ale genelor lui îi acoperiră ochii când se aplecă spre ea și își atinse obrazul de părul ei.

– Doamnă Spencer? Fumul imprimase în vocea lui baritonală o notă mai profundă și mult mai răgușită decât de obicei.

– Anne, îl corectă ea cu glas tremurător.

– Dacă ai de gând să mă arunci pe geam, ar fi bine să o faci acum.

Anne îi apucă brațele ca pentru a-l da la o parte, dar mâinile nu o ascultară mai mult decât o făceau picioarele.

– Nu l-am aruncat pe geam pe lordul Drysdale. S-a rostogolit afară de bunăvoie.

Dravenwood își frecă nasul de tâmpla ei și îi inspiră adânc parfumul ca și cum Anne nu mirosea a cenușă, ci a vreo esență puternică pe care o căutase întreaga lui viață.

– Mă tem că nu mai am puterea să mă rostogolesc de bunăvoie. Va trebui să o faci tu pentru mine.

Anne obosise să fie ea cea puternică. În clipa aceea, nu voia decât să se predea unei puteri și unei voințe mai mari decât ale ei. Voia să fie suficient de slabă și de desfrânată, și de nesăbuită încât să comită greșeli teribile care aveau să o bântuie pentru tot restul vieții.

Și voia să le facă pe toate în brațele acelui bărbat.

– Am uitat să deschid fereastra, milord.

– Max, șopti el iute, aproape de gura ei, după care o sărută apăsat.

Dacă nu ar fi putut să-și înfigă degete în mușchii puternici ai brațelor lui, tânăra femeie s-ar fi prăbușit în genunchi. Sărutul acela tihnit nu făcu decât să-i sporească dorința, astfel că Max îl adânci, deschizându-i petalele moi ale buzelor cu o măiestrie tandră și insistentă. Anne respiră întretăiat în timp ce limba lui catifelată îi explora gura, punând stăpânire pe nectarul ei.

Fără vreun semnal de avertizare, ușa biroului se deschise larg. Cei doi se despărțiră brusc. Anne nu putea decât să se spere că nu arăta la fel de îmbujorată și de vinovată pe cât se simțea.

Pippa își făcu apariția în prag, dar era atât de agitată că nu ar fi băgat de seamă nici dacă i-ar fi prins pe cei doi tăvălindu-se în pielea goală pe birou.

– Ce e? întrebă Anne, a cărei iritare fusese înlocuită de spaimă.

Pippa tremura din tot corpul, și ochii ei negri era plini de lacrimi.

– Hodges. A dispărut.

Capitolul 27

Dravenwood înjură.

– A dispărut? repetă Anne speriată. Cum adică a dispărut? Ți-am zis să ai grijă de el.

– S-a furișat când o ajutam pe Betsy să strângă covorul din salon, îngăimă Pippa. L-am scăpat din vedere doar o clipă. Jur! Nu am crezut că o s-o ia la sănătoasa îndată ce m-am întors cu spatele.

Anne încercă din răsputeri să-și pună ordine în gânduri.

– De unde știi că nu se ascunde pe undeva prin casă? Ați căutat în dulapul din salon?

– A lăsat ușa de la intrare larg deschisă.

Chiar în acea clipă, un tunet zgudui conacul din temelii, ca pentru a le aminti că furtuna nu încetase.

– Doamne, Dumnezeule, stâncile, șopti ea.

Nu își dădu seama că se clătina pe picioare până când Dravenwood nu o prinse umăr ca să o sprijine.

– Nu s-a dus spre stânci, zise Pippa. Dickon e aproape sigur că l-a văzut fugind spre mlaștini atunci când a scăpărat un fulger. Acum se pregătește să plece în căutarea lui.

– Pleacă pe naiba, mârâi Dravenwood, năpustindu-se cu pași mari spre ușă.

Pippa îl privi pe conte printre lacrimi. Pieptul îi era zguduit de suspine întretăiate, iar chipul frumos i se înroșise de atâta plâns.

– Este doar vina dumneavoastră! I-ați poruncit să plece! Cum ați putut să fiți atât de crud? Ați crezut că e și surd, nu doar nebun?

– Copila mea, vei avea destul timp mai târziu să mă certi pentru cruzimea de care am dat dovadă. Încruntat, contele o luă

în care toți o priveau cu nerăbdare de fiecare dată când furtuna se mai domolea un pic, nici zarva de afară. Zgomote care se dovediseră a fi doar bubuitul puternic al vreun oblon desprins sau trântirea unei crengi rupte pe acoperiș.

Furia stihiilor părea și mai înspăimântătoare de acolo, de sus. Podul se cutremura și gemea sub pumnii bătăioși ai vântului. Anne putea să audă limpede de fiecare dată când o țiglă desprinsă se rostogolea pe dalele curții.

Pe de altă parte, fereastra ei îi oferea cea mai bună vedere spre mlaștini. Dintr-odată, un fulger zimțat sfâșie cerul și lumină peisajul pentru o prețioasă fracțiune de secundă. Își lipi nasul de geam, simțind cum pulsul i se accelera. Putea să jure că văzuse în depărtare două siluete care se luptau cu furtuna. Dar la următoarea scăpărare a fulgerului constată că ele dispăruseră, lăsând în urmă un bolovan și trunchiul noduros al unui copac.

Abătută, își mută privirea spre lumânarea pâlpâitoare de pe pervaz. Pleoapele ei deveneau mai grele, dar de fiecare dată când închidea ochii îl vedea pe Dravenwood sau pe Hodges zăcând în șuvoaiele vreunui pârâu sau în vreun șanț inundat. Le ordonase slujnicelor să pună câte o lampă la fiecare geam al conacului, deși era conștientă că orice om suficient de îndrăzneț sau de curajos ca să se aventureze spre mlaștină într-o noapte precum aceea nu ar fi văzut la mai mult de o lungime de brat în fața lui.

Pentru scurt timp reuși să-și țină ocupate mâinile tremurătoare când își prinse părul și își schimbă cămașa de noapte pătată de funingine cu o rochie gri simplă, de parcă ritualurile acelea banale ar fi putut să tempereze capriciile furtunii. Duse o mână la gât, căutând inconștient alinare în medalionul ei. Îi părea rău că nu i-l încredințase lordului Dravenwood înainte ca el să dispară în furtună. Ar fi fost asemenea unui talisman care putea să le arate, lui și lui Hodges, drumul înapoi la Cadgwyck.

Și înapoi la ea.

*

Anne se trezi cu o tresărire vinovată și un cârcel dureros în spate.

Ațipise fără voia ei. Din lumânarea de pe pervaz mai rămăsese doar un ciot. Fitilul ei era pe punctul să se înăbușe într-o baltă de ceară topită.

Avu nevoie de o clipă ca să-și dea seama ce o trezise: liniștea deplină.

Își frecă scobitura dintre gât și umăr, apoi ridică privirea spre fereastră. Ploaia se oprise și luase cu ea vântul înspăimântător, dar nu și norii care se profilau semeț pe cer. Gura i se deschise într-un geamăt tăcut când observă distrugerile lăsate în urmă de furtună. Lumina sumbră a zorilor dezvălui că unul din stâlpii porții se prăbușise, blocând drumul care, la rândul lui, era plin de noroi și crengi aduse de năvălirea apelor. Peste tot pe unde se uita erau împrăștiate țigle de pe acoperiș, iar un oblon zăcea crăpat la pământ. Până și perdeaua de iederă fusese smulsă de pe zidurile turnului.

Era greu de imaginat cum orice – sau oricine – ar fi putut să supraviețuiască unei astfel de nopți.

Anne refuză să se lase pradă unor gânduri atât de sumbre, așa că se ridică în grabă și își înșfăcă mantia ca să plece în căutarea celor doi. Dacă era nevoie, avea să-i implore pe săteni s-o ajute. Chiar în timp ce-și croia planul în minte, surprinse o mișcare cu coada ochiului.

Se întoarse ușor spre geam. Îi era teamă să respire, îi era teamă să spere.

La prima vedere i se păru că un singur om se îndrepta spre casă, dar peste câteva clipe își dădu seama că erau doi. Brațul celui mai înalt era înfășurat pe după umerii celuilalt, susținându-l. Cu părul negru în neorânduială, cu umerii încovoiați de efort, bărbatul mai solid înainta anevoie, parcă știind că fiecare nou pas putea să fie și ultimul.

Anne adresă o rugăciune de mulțumire tăcută, dar fierbinte către ceruri, apoi stinse lumânarea și o porni în jos pe scări.

*

Distanța dintre pod și holul conacului nu-i păruse niciodată mai mare. Când Anne ajunse la ușa principală, Dickon o deschisese deja larg. Coborâră cu toții treptele porticului și o luară prin curte spre pajiștea din fața clădirii. Li se alătură până și Nana, sprijinită cu afecțiune de Bess.

Cizmele lui Anne se afundară pe jumătate în noroiul gros atunci când își ridică poalele rochiei și trecu valvârtej pe lângă Dickon, ajungând înaintea tuturor la cei doi bărbați care pășeau clătinat pe drumul răscolit de ploaie.

Dravenwood își ridică fruntea și îi zâmbi obosit, dar triumfător. Fața îi era pătată de noroi, și o vânătaie îi brăzda tâmpla.

– Nu am reușit să prind un ponei, dar am reușit să prind un majordom.

– Pentru numele lui Dumnezeu, unde era? întrebă Anne, zguduită între râs și lacrimi.

– L-am căutat aproape toată noaptea. În cele din urmă l-am găsit în zori, teafăr, ghemuit într-un trunchi gol de copac, la o aruncătură de băț de aici.

Hodges, care aproape adormise pe picioare, mormăia ceva în barbă. Cum Dravenwood se clătina sub greutatea majordomului, Anne se grăbi să-l elibereze de povară. Îl sprijini pe Hodges cu brațele ei, în vreme ce restul slujitorilor, râzând bucuroși, îl băteau ușor pe majordomul năuc pe umeri și pe spate.

Rămas pe loc, Dravenwood era pe punctul de a se prăbuși. Anne nu își dăduse seama cât de mult depinsese echilibrul lui de trupul bătrânului. Îl lăsă pe majordom în brațele nerăbdătoare ale lui Lizzy și Lisbeth și îi făcu lui Dickon un semn disperat cu mâna. Spre surprinderea ei, contele nici măcar nu crâcni când băiatul își înfășură un braț deșirat în jurul lui și îi sprijini greutatea așa cum făcuse Dravenwood cu Hodges.

Poate că Hodges era teafăr, dar nu se putea spune același lucru și despre conte. Era ud leoarcă. Părul i se încrețise sub efectul apei care încă îi mai șiroia la vârfuri. Pielea de căprioară a pantalonilor era ruptă și lăsa la vedere o tăietură urâtă pe una din gambe. Chiar dacă încerca din răsputeri să nu tremure în răcoarea zorilor,

vinețiul de pe buzele lui avea aceeași nuanță cu cearcănele de sub ochi.

Anne nu voia decât să-l ia în brațe și să-l culce într-un pat cald, dar se sili să spună vioi:

– Betsy, Beth, ajutați-l imediat pe lordul Dravenwood să urce în dormitorul lui. Să vă asigurați că face o baie fierbinte și se îmbracă în haine uscate.

– Nu, spuse Dickon hotărât. Excelența Sa are nevoie de un slujitor, iar eu o să fiu acela.

Anne încuviință din cap. Nu fusese niciodată mai de mândră de el.

Când Dravenwood trecu pe lângă ea, susținut de Dickon, nu se putu abține să nu-i prindă mâna. Îi simți trupul, de obicei fierbinte, rece și umed sub atingerea ei.

– Vă mulțumesc pentru tot... milord.

El clătină din cap și urma unui zâmbet sarcastic îi arcui buzele:

– Mă bucur că v-am fost de folos... doamnă Spencer.

În timp ce toată lumea se îndrepta spre conac, Anne rămase pe loc, privind în urma lui Dravenwood. Cu fiecare răsuflare îi devenea și mai îndatorată, dar nu se putea convinge că emoția pe care o simțea era doar recunoștință.

Întrucât erau cu toții epuizați de incendiu, furtună și de lungile ore de veghe, Anne îi lăsă pe slujitori să doarmă până târziu. De îndată ce Hodges și contele fură culcați în paturile lor, se îndreptă spre pod ca să facă și ea același lucru.

La amiază, cu excepția lordului Dravenwood, se adunară cu toții în jurul mesei din bucătărie ca să se bucure de niște cacao caldă și să discute despre ultimele întâmplări. Rușinat de pățania lui, Hodges păru perfect mulțumit să stea cu Nana lângă foc și să țină un scul de lână în timp ce bătrâna continua să împletească neabătut.

Se lăsa întunericul atunci când Anne îi porunci lui Bess să îi ducă o tavă cu tartine lordului Dravenwood. Când Bess reveni

anunțând că nu primise nici un răspuns după ce ciocănise la ușă, Anne se simți cuprinsă de un val de duioșie.

– Lasă-l în pace, îi spuse fetei. Nu strică dacă îl lăsăm să doarmă până dimineață.

Dickon, care-și lua foarte în serios noile îndatoriri de slujitor al contelui, urcă scările imediat după răsăritul soarelui ca să vadă dacă stăpânul lui avea nevoie de ceva.

Când se întoarse în bucătărie avea un aer derutat.

– Am bătut și am tot bătut, și nu am primit un răspuns decât după multă vreme, când a scos un geamăt și a strigat la mine să plec.

Anne se încruntă. Fu tentată să verifice chiar ea, dar din noaptea în care dăduse buzna în dormitorul contelui și sfârșise în brațele lui, făcuse orice ca să nu rămână singură cu el în nici o cameră care avea un pat.

– Poate că mai are nevoie de puțin timp ca să se pună pe picioare. Sunt convinsă că va suna când va fi gata să revină printre noi.

În după-amiaza aceea, după o zi lungă în care ajutase slujnicele să înlăture funinginea de pe pereții din salon și îi supraveghease pe Dickon și Pippa care curățaseră rămășițele din curte, Anne o trimise pe Betsy sus cu o altă tavă, pe care pusese singurul lucru la care știa că lordul Dravenwood nu putea să reziste – o bucată aburindă din pâinea ei proaspăt scoasă din cuptor.

La scurt timp după aceea, o văzu pe Betsy în pragul ușii, cu tava neatinsă. Inima ei se strânse cu groază când zări expresia de pe chipul blând și lat al fetei.

– Stăpânul, doamnă... Când nu a răspuns, am intrat să văd dacă aștepta cina, așa cum ați spus, dar nu a fost chip să-l trezesc.

– Cum adică nu a fost chip să-l trezești? Dormea încă?

– La început am crezut că dormea. Dar când i-am atins brațul, ardea.

Înainte ca Betsy să termine de vorbit, Anne se năpusti afară pe ușă. Nu-și dădu seama că dărâmase tava din mâinile fetei decât atunci când îi auzi, în urma ei, zăngănitul pe podea.

Când trase perdelele de la patul contelui, îl găsi pradă unor frisoane cumplite. Îi atinse fruntea cu dosul palmei. Deși clănțănea din dinți înfrigurat, cea mai cruntă dintre temeri i se confirmă. Ardea de febră.

Răsuflarea lui se adânci într-un scrâșnet dureros. Probabil că inhalase foarte mult fum atunci când o salvase din pod, iar faptul că petrecuse noaptea în bătaia rece a ploii îi înrăutățise starea.

Betsy, care apăruse în prag, își frământa neliniștită șorțul în mâini.

– Ce să fac, doamnă? Să fug în sat și să aduc pe cineva?

– Pe cine să aduci? întrebă Anne încruntată. Nu e nici un doctor acolo și, chiar de-ar fi, nu ai putea niciodată să-l convingi să vină aici, mai ales după căderea nopții.

Se uită pe geam la întunericul ce se lăsa și se strădui din răsputeri să-și înlăture valul amar de disperare.

– Atunci să aduc mai multe pături? sugeră Betsy, cu privirea ațintită la trupul tremurător al contelui.

– Nu. Înăbușindu-și spaima, Anne trase iute perdele baldachinului, apoi dădu la o parte plapuma, astfel că Dravenwood rămase acoperit doar cu cearșaful subțire care îi înfășura talia. Nu trebuie să-i fie cald. Se îndreptă spre ușile balconului și le deschise larg, lăsând aerul rece al serii să intre în dormitor, după care se întoarse spre pat. Du-te la bucătărie și spune-i Nanei să fiarbă o oală de ceai de coada-șoricelului. Apoi găsește-le pe Lisbeth și pe Bess și aduceți-mi atâta apă rece câtă puteți să cărați.

– Să îl chem pe Dickon să stea cu el?

Anne clătină din cap. Inima i se strânse cu o tandrețe neputincioasă când privi trupul contelui care tremura din toate încheieturile.

– Nu. De data asta, eu voi avea grijă de el.

Capitolul 28

Anne nu trebuise să stea singură de veghe. În vreme ce noaptea se transforma în zi și ziua în noapte, ceilalți slujitori găsiseră diverse scuze și, cu rândul, îi ținuseră de urât.

Dickon sprijinise umerii contelui când Anne încercase să-i dea cu linguriță puțină supă caldă care nimerise, până la urmă, mai curând pe piept decât în gură. Bess și Lisbeth o ajutaseră când delirul lui se accentuase și Anne trebuise să se arunce peste pieptul lui pentru ca Dravenwood să nu-și facă rău câtă vreme se zbătuse și urlase într-o limbă necunoscută până ce puterea și vocea îi păliseră. Lizzie asistase la lacrimile de ușurare ale lui Anne când descoperise că era încă viu după ce, trezindu-se dintr-o scurtă moțăială, îl găsise atât de nemișcat și de palid, încât se temuse că murise în timpul somnului ei. Beth și Betsy aranjaseră cu migală cearșafurile în timp ce Anne îi făcea baie contelui, plimbându-și tandru mâinile peste pieptul lui musculos.

În a treia zi de veghe, Anne își ridică privirea de la același pasaj din *Călătoria pelerinului* pe care îl citea pentru a zecea oară când o auzi pe Nana intrând în cameră.

Ușurată că i se oferea ocazia să iasă din Mlaștina disperării[1], Anne sări de pe scaun alungând din poală un Sir Degețele Pufoșele foarte nemulțumit. Grăbindu-se s-o ajute pe bătrână o întrebă:

– Nana! Cum ai reușit să urci scările?

– Cum le-am urcat și în ultimii cincizeci de ani, fetițo. Am pus un picior în fața celuilalt.

Nana merse târșâit până la pat și clătină din cap când zări trupul neputincios al contelui.

[1] *Slough of Despond* – în alegoria lui Bunyan, mlaștina în care se cufundă eroul creștin sub povara păcatelor și a remușcărilor sale (n.red.)

– Nimic nu e mai rău decât să vezi cum se stinge un bărbat așa de zdravăn.

– Urăsc să mă simt neputincioasă, mărturisi Anne înghițindu-și nodul din gât.

Nana îi aruncă o privire dojenitoare.

– Nu renunța încă la el, fetițo. Și nu renunța la tine. La cât ești de îndărătnică, sunt sigură că poți să învârți soarta pe degete dacă îți pui în cap.

– În clipa asta am impresia că soarta mă strânge de gât. Observând împletitura colorată din mâna bătrânei, Anne murmură: Vai, Nana, ai terminat deja...

Șovăi, neștiind cum să numească voluminoasa creație.

– Încheieturile mele bătrâne sunt prea anchilozate ca să mai tricotez, ca să nu mai spun că nici culorile nu le nimeresc prea bine. Nădăjduiesc să fie de folos cuiva câtă vreme mai apuc și eu să mă bucur de asta.

Bătrâna își desfășură cadoul și îl așeză pe pieptul lordului Dravenwood.

– O, Nana, ce frumos e!

Scăpărările de curcubeu ale jachetei luminară camera și părură să aducă puțină culoare și în obrajii palizi ai lui Dravenwood.

– E un pic de iubire țesută în fiecare fir. Nana îi zâmbi lui Anne cu gura ei știrbă și mângâie împletitura cu degetele ei noduroase. Să nu uiți, fetițo. Iubirea e cel mai puternic leac.

– Dacă moare, polițistul o să creadă că noi l-am ucis, spuse Pippa.

Așezată într-un balansoar de partea cealaltă a patului, ridicase ochii din cartea pe care o citea, *Misterele din Udolpho,* și o privea stăruitor pe Anne.

Anne se aplecă spre Dravenwood ca să-i înlăture părul transpirat de pe frunte. Momentele de delir și cele de trezie se succedaseră pe tot parcursul zilei.

– Poate că l-am ucis.

– Nu trebuie să te simți vinovată. El a hotărât să plece pe urmele lui Hodges. Nu l-am obligat noi să facă pe cavalerul în armură strălucitoare.

Anne își aminti că Dravenwood îi povestise cum își salvase fratele din fața unui pluton de execuție și cum avusese grijă de Clarinda când ea se îmbolnăvise. De asemenea, hotărâse să demonstreze că Angelica nu avusese nici o vină în povestea ei tragică și urcase scările din pod ca să o salveze din flăcări fără să se gândească măcar o clipă la propria siguranță.

– Nu cred că a avut de ales. Poate că urăște să o recunoască, dar acesta e rolul pe care l-a primit de la naștere. L-a salvat până și pe Dickon de peruca aia ridicolă. Zâmbetul lui Anne păli când degetele ei rătăciră pe obrazul înfierbântat al contelui. Cu un aer absent, murmură: Încă nu și-a dat seama că nu poate să salveze pe toată lumea. Poate nici chiar pe el.

Târziu în noaptea aceea, Anne rămase în cele din urmă singură cu Dravenwood. După ce Pippa adormise cu nasul în carte nu o dată, ci de trei ori, Anne o convinsese să plece la culcare promițându-i că avea să tragă și ea un pui de somn.

Se strecurase în camera alăturată ca să-și pună cămașa de noapte și își scosese agrafele din păr, dar, în loc să se întindă pe divan, se așezase în balansoarul lăsat liber de Pippa, pe care îl trăsese mai aproape de pat. Pur și simplu nu-i mai păsa de modul în care i-ar fi fost afectată reputația dacă petrecea noaptea în dormitorul unui gentleman.

Se uită la ceasul franțuzesc, în formă de liră, de pe polița șemineului. Era abia trecut de miezul nopții. Chiar dacă știa că pendula din hol fusese redusă pentru totdeauna la tăcere, se mai surprindea uneori ciulind urechea ca să-i audă bătăile răsunătoare.

Nu prea voia să doarmă. De fiecare dată când aținea, simțea cum o acopereau valurile în timp ce corzile de mătase îi strângeau gleznele, împiedicând-o să se miște. Începea să se scufunde... mai adânc... mai adânc... mai adânc, în bezna uitării totale, până când se trezea cu o tresărire.

Anne nu putea să doarmă și Dravenwood nu putea să se trezească. În cele din urmă febra îi scăzuse, dar cu excepția faptului că pieptul i se ridica și cobora ușor, rămăsese la fel de nemișcat și de palid precum o efigie sculptată în marmură pe un mormânt. Tânăra femeie se gândi abătută că, atunci când contele delira și se zvârcolea, nu trebuia să ducă urechea la buzele lui doar ca să-i audă respirația abia șoptită.

Dacă nu scăpa cu viață, urma să fie nevoită să le scrie părinților lui pentru a le da cumplita veste.

Oare aveau să-l jelească pe el, pe omul Maximillian, sau tatăl lui avea să fie mâhnit că își pierduse scumpul moștenitor? Cât urma să dureze până când vestea ajungea peste mări și țări, la fratele lui? Ashton Burke avea să se gândească la bărbatul dificil în care se transformase Dravenwood sau la puștiul cu care copilărise, jucându-se cu soldățeii de plumb și purtând lupte navale imaginare când făceau baie? Oare Clarinda urma să-l plângă măcar un pic pe bărbatul care o iubise atât de mult și care îi fusese atât de credincios? Avea oare să regrete că disprețuise o inimă loială pe care altă femeie ar fi știut s-o aprecieze? Oare micuța Charlotte urma să-și amintească de „Unchiu' Max", bărbatul care o strânsese tandru în brațele lui mari și puternice gândindu-se că, în alte împrejurări, ar fi putut să fie fiica lui?

Anne strânse și mai tare șalul din lână care îi acoperea umerii. Ceaiurile medicinale și prișnițele Nanei nu păreau să dea rezultate. În ziua aceea nu reușiseră să-i dea nici măcar un strop de supă caldă. Nu putea decât să îl spele, să îl radă, să îi păstreze curate cearșafurile, să îi curețe ușor dinții cu praful ei și să accepte că poate Dravenwood nu avea să se mai trezească vreodată. Și că nu avea să-i mai vadă niciodată fruntea încrețită sever sau să-l audă rostind un ordin pe care ea nu l-ar fi îndeplinit nici în ruptul capului.

Cu privirea încețoșată de lacrimi, îi prinse mâna și murmură furioasă:

– La naiba cu tine, Dravenwood! Ai supraviețuit holerei din Birmania, furtunii de nisip din deșertul tunisian și unei inimi zdrobite! Cum îndrăznești să te lași doborât de câțiva stropi

de ploaie? Dacă ai de gând să mori doar ca să petreci eternitatea cu scumpa ta Angelica, dând târcoale conacului, își pierzi vremea. Ea nu te va primi! Mă voi ocupa eu de asta!

Nu-i scăpă ironia situației. Dacă el murea, ea ar fi fost cea bântuită până sfârșitul zilelor sale. Ea ar fi fost cea care să se trezească în toiul nopții, tânjind după un sărut pe care nu avea să-l mai savureze vreodată.

Fără să-i dea drumul la mână, îl privi prelung printre lacrimi.

– Pippa avea dreptate, să știi. Probabil faci asta de ciudă. Dacă mori, vor fi convinși că eu te-am trimis pe lumea cealaltă. Asta vrei, înfumurat încăpățânat și nebun ce ești? Vrei să fiu spânzurată pentru că ai fost atât de nesăbuit încât să te avânți afară, prin furtună, când eu te-am prevenit că asta te putea ucide?

Vocea ei se pierdu într-un suspin. Se aplecă și își sprijini fruntea în mâinile lor împreunate, lăsând lacrimile să-i curgă în neștire.

Era atât de tulburată, că nu simți decât după câteva secunde mâna ce trecu iute și delicat peste părul ei despletit. Neîncrezătoare, ridică ușor capul.

Dravenwood se uita la ea cu o tandrețe care îi tăie răsuflarea.

– Iată-te, îngerul meu, spuse el cu o voce clară. Un zâmbet ușor îi arcui buzele. Am știut mereu că te vei întoarce la mine.

Capitolul 29

Anne îl privi pe Dravenwood în ochi, fascinată de limpezimea lor cristalină. Parcă atunci o vedea – pe ea, *cu adevărat* – pentru prima dată. Privirea lui era ca un cadou neprețuit, căci îi restituia ceva ce Anne crezuse pierdut pentru totdeauna: pe ea însăși.

Max își plimbă degetele prin șuvițele catifelate ale părului ei, apoi îi cuprinse ceafa și îi ademeni delicat gura spre a lui. Poate că mai era încă sub influența bolii, își zise Anne. Poate că nu era în stare să judece clar. Știa că trebuia să se retragă, să-l așeze la loc în pat și să îl lase să se odihnească, dar nu avea nici intenția, nici dorința de a i se opune. Respira în același timp cu el, de parcă ar fi fost singura ei șansă la supraviețuire, după ce stătuse sub apă o viață întreagă. Suflarea lui nu mai mirosea a boală, ci a mentă și a speranță.

Simți cum șalul îi alunecă de pe umeri pe podea, dar nu îi păsă, căci era mult prea pierdută în atingerile ispititoare ale limbii lui.

Când limba ei răspunse cu propria incursiune îndrăzneață, el o cuprinse în brațe și gemu adânc. Nu era un geamăt de durere, ci unul de o plăcere mai ascuțită și mai periculoasă decât durerea.

Poate că nu aveau să se întâlnească niciodată într-o sală de bal ca să danseze un vals, dar Max o trase în pat și, dintr-o mișcare amețitoare, o rostogoli sub el. În timp ce gura lui își continua explorarea, o mână alunecă de-a lungul corpului ei. După ce zăbovi o clipă asupra formei pline a sânului, îi dezmierdă talia, apoi se așeză în leagănul dintre coapsele ei.

Abia mai putând să respire, Anne simți cum șoldurile i se arcuiau de bunăvoie ca să întâmpine mărturia dorinței lui. Delirul acela nu avea leac. Febra era contagioasă și îi infectase pe amândoi. Îi simți flăcările urcând tot mai sus în clipa în care mâna lui începu să-i ridice încet cămașa de noapte.

Bărbatul rece și distant, așa îl cum crezuse, fusese înlocuit un străin cu sângele înflăcărat. Nu era loc de gândire. Nu era loc de precauție. Nu era loc de regrete. Nu exista decât căldura limbii lui care-i mângâia firidele catifelate ale gurii într-un ritm înnebunitor. Căldura mâinii lui atunci când își apăsă podul palmei pe colina delicată dintre coapsele ei, cerându-i să îl poarte spre un loc extraordinar unde plăcerea nu doar că era posibilă, ci devenea inevitabilă.

Un suspin încrâncenat tremură pe buzele lui Anne când degetele lui urmară cărarea abia descoperită. Își îngropă fața în umărul lui ca să-și ascundă fierbințeala obrajilor în timp ce vârfurile delicate ale degetelor lui lungi se strecurară printre cârlionții mătăsoși și începură să dezmierde, să alunece, să apese până ce oftatul ei se topi în mici suspine sacadate. Când vârful degetului lui mare atinse delicat mugurul ieșit în relief, pântecele ei răspunse cu o zvâcnire de plăcere care o făcu să-și încleștеze coapsele.

Mâna lui rămase însă acolo, silind-o să le deschidă din nou, să capituleze în fața poftei lui dogoritoare. Chiar și în acea situație, Dravenwood nu se mulțumea să profite pur și simplu de premiul pe care îl câștigase. Continuă să se joace cu ea, fiecare scuturare ușoară din vârful degetelor lui abile amenințând să o ardă într-un foc mistuitor.

– Ai venit la mine, îngerul meu, șopti el răgușit. Căldura dogoritoare de pe buzele lui îi urmări conturul gâtului, oprindu-se în cele din urmă deasupra venei ce pulsa nebunește. Acum, lasă-te cuprinsă de plăcere pentru mine.

El era stăpânul ei. Nu putea decât să se supună poruncii lui. Valurile de plăcere o învăluiră într-un torent orbitor, dar nu o traseră la fund, așa cum se așteptase, ci o smulseră din întuneric și o trimiseră în lumină.

Anne tremura încă, zguduită de replicile delicioase ale cutremurului de plăcere, când Max o acoperi din nou cu trupul său. Se agăță de umerii lui, sfâșiată între dorința de a-l trage mai aproape și aceea de a-l îndepărta. Îi păru brusc foarte mare, foarte puternic, foarte... masculin.

Gura lui veni să deguste dulceața de miere a buzelor ei cu o lăcomie care îi topi teama și o încurajă să-și deschidă coapsele atunci când genunchiul lui căută să le despartă. În clipa următoare îi simți mădularul excitat lipindu-se de acea parte a trupului ei care mai tremura încă de pe urma dezmierdărilor. Max se desfătă cu nectarul fierbinte, apoi o pătrunse dintr-o singură mișcare prelungă și lină, împingându-se cât putu de adânc înăuntrul ei.

Copleșită, Anne își înfipse unghiile în spatele lui și îl mușcă de umăr ca să-și înăbușe un geamăt neputincios. Avusese trufia să creadă că nu fusese străină de pasiune până atunci, dar ceea ce cunoscuse nu era decât o umbră palidă în comparație cu trăirile din acel moment. Cu un icnet gutural, Dravenwood înteți atât ritmul, cât și intensitatea penetrărilor, până când rugămințile ei mute se prefăcură în gemete nestăpânite.

După cum i-o arătă limpede, Max nu avea să fie satisfăcut până ce fiorii aceia adorabili de extaz nu începeau să-i zguduie din nou pântecul. Când acea clipă sosi, rămase nemișcat și se eliberă înăuntrul ei cu un geamăt profund, cuprins de același val de plăcere care o răvășise pe Anne.

Când deschise ochii, Anne văzu lumina cețoasă a zorilor ivindu-se prin geamurile dormitorului lui Dravenwood. Trupul îi era moleșit de o lene îmbietoare care o făcea să se simtă de parcă se topise cumva de-a lungul nopții și se transformase într-o creatură diafană. Spre deosebire de Pippa, care scâncea și gemea și își îngropa capul în pernă când trebuia să se trezească înainte de ora zece, Anne fusese întotdeauna o persoană matinală. Obișnuia să sară din pat și să se îmbrace repede, nerăbdătoare să înfrunte provocările noii zile. Dar în ziua aceea ar fi fost perfect mulțumită să lâncezească în pat până la amiază, bucurându-se de tensiunea care încă mai mocnea în mușchii ei înfiorați de plăcere.

Se întinse cu o grație lenevoasă, parcă împrumutată de la Sir Degețele Pufoșele, și se răsuci spre sursa plăcerii ei.

Dravenwood era culcat pe spate, cu brațul rezemat pe cap. Anne se ridică într-un cot ca să-i studieze în voie pieptul ferm și profilul frumos sculptat. Arăta incredibil de liniștit.

Ochii ei se măriră de îngrijorare. Doamne, Dumnezeule, dacă inima lui fusese prea slabă și nu reușise să facă față efortului? Dacă îl ucisese din greșeală?

Îi puse o mână pe piept. Simți cum se ridica și cobora cu fiecare inspirație lină și numără sub palmă bătăile constante ale inimii lui.

Se prăbuși la loc pe pernă, cu ochii inundați de lacrimi de recunoștință.

„Iubirea rămâne cel mai puternic leac."

Când vocea Nanei îi răsună în minte, buzele i se arcuiră într-un zâmbet. Ea reușise ceea ce nu putuseră face toate cataplasmele și ceaiurile medicinale: îl salvase.

Max se întinse, cu ochii închiși, și o cuprinse în brațele lui. Când îi simți excitația înghiontindu-i șezutul, Anne nu rezistă să nu își miște șoldurile provocator. Răspunsul lui imediat îi stârni un zâmbet: contrar temerilor ei, dădea semne de viață satisfăcătoare. O trase și mai aproape de el într-o îmbrățișare posesivă, făcând-o să se simtă în siguranță și prețuită pentru prima dată după foarte multă vreme.

– Maximillian, murmură ea savurând gustul numelui lui pe buzele sale.

El scoase un geamăt răgușit.

– Hm... îngerul meu... draga mea... Angelica mea...

Capitolul 30

Anne încremeni cu privirea în gol. Tocmai atunci, mâna lui Dravenwood îi prinse sânul și îl strânse cu blândețe. După o clipă de ezitare, i-o îndepărtă cu un gest ferm. El mormăi, apoi se întoarse pe partea cealaltă și începu să sforăie încetișor.

Anne coborî din pat și își înșfăcă de pe jos cămașa de noapte, hotărâtă să se facă nevăzută înainte ca el să descopere că nu se culcase cu femeia pe care o dorea.

Puțin mai târziu, după ce își făcuse toaleta, se îndreptă posomorâtă spre coridor. Angelica o aștepta. Anne era hotărâtă să o ignore, dar când se avântă pe scări spre parter, putu să simtă în ceafă privirea batjocoritoare a frumoasei din poveste.

Se răsuci și ațintи un deget plin de reproș spre portret.

– Dacă nu încetezi să rânjești la mine în felul ăsta, vită fandosită ce ești, am să îți desenez o pereche de mustăți, niște sprâncene stufoase și un neg sau doi pe năsucul tău de o perfecțiune distinsă. Și mai vedem noi cât de fermecat va mai fi scumpul tău Lord Dravenwood!

Fără să pară intimidată de amenințări, Angelica o privea amuzată pe deasupra nasului ei de o perfecțiune distinsă.

Dintr-odată, cineva își drese glasul. Anne se întoarse și o văzu pe Pippa în capul scărilor.

Fata o privea cu prudență, în același fel în care se uitau cu toții la Hodges când îl surprindeau participând la vreun turnir imaginar cu găinile sau încercând să prindă un gnom prin grădină la miezul nopții.

– Și cu cine vorbeai?

– Cu nimeni, spuse răspicat Anne. Aruncă o ultimă privire dușmănoasă către Angelica, apoi coborî treptele într-un ritm vioi. Cu absolut nimeni.

Pentru prima dată în ultimele zile, Max nu era vegheat de nimeni când se trezi. Făcu eforturi să se ridice, dar amețeala îl obligă să se trântească gemând la loc pe pernă. Rămase culcat, cu ochii ațintiți spre baldachin, așteptând ca senzația aceea neplăcută să dispară.

În ciuda slăbiciunii vădite, starea lui de spirit era minunată. De când se știa, parcă suferise de o foame cruntă care îl făcuse să mormăie și să pocnească din degete spre toți cei care i se aflaseră prin preajmă. Dar în clipa aceea se simțea absolut sătul, asemenea unui leu care tocmai devorase o delicioasă gazelă.

Se întinse, permițând mușchilor lui ruginiți să se relaxeze. Nu mai simțise niciodată atâta fericire pur și simplu pentru că era în viață. Ceea ce era destul de ironic dacă se gândea că ultimul lui musafir fusese o stafie. Deschise ochii larg, încercând să găsească sursa acelei stări de beatitudine.

Angelica.

Îl vizitase în vis, așa cum făcuse și înainte. Doar că de data asta, când Max se întinsese s-o prindă, se cufundase în brațele lui, nu în brațele nopții.

Se ridică amețit și văzu, în lumina palidă a soarelui de amiază ce se revărsa prin geamurile dormitorului, balansoarul gol de lângă pat.

Mai că putea să bage mâna în foc că femeia din brațele lui nu fusese un abur de ceață, ci o ființă din carne și oase. Fusese înflăcărată și receptivă, iar gura ei răspunsese cu o pasiune incredibilă săruturilor lui. Nici o halucinație nu putea să fie *atât* de plină de viață.

Își trecu o mână prin părul ciufulit și încercă să-și limpezească amintirile difuze. Dacă se concentra puternic, aproape că putea să audă o voce care îl convingea să întredeschidă buzele arse pentru ca metalul rece al unei linguri să se strecoare printre ele. Putea să simtă hârșâitul unui brici, mânuit de degete ferme, peste țepii

din barbă. Putea să simtă o mână rece atingându-i fruntea ca să-i verifice temperatura.

Putea să vadă o femeie care se apleca deasupra lui. Avea pielea fină și palidă asemenea alabastrului și ochii umbriți de epuizare. Părul eliberat din coc plutea în șuvițe moi în jurul chipului îngrijorat. Un chip care apăru în fața ochilor lui Max cu o claritate brutală.

Era chipul menajerei lui, doamna Spencer.

Nu Angelica, ci Anne.

Fu cutremurat de un val de groază. Doamne, Dumnezeule, ce făcuse? Pradă delirului, o târâse pe femeie în patul lui și o siluise?

Scenariul nu se potrivea cu fragmentele ispititoare care i se perindau prin minte – buzele moi ce înfloriseră sub ale lui ca să-i întâmpine sărutul; mâna caldă care îi trecuse prin păr ca să-i mângâie ceafa; șoldurile care se arcuiseră ca să lanseze o invitație irezistibilă; strigătul scurt și gutural pe care încercase să-l înghoape în gâtul lui atunci când degetele lui o îndrumaseră prin abisul plăcerii spre extaz.

Pe măsură ce amintirile îi reveneau una câte una, Max simți cum mădularul i se întărea. Înjură în barbă.

Cu siguranță, acelea nu erau amintiri, ci aiurelile creierului său febril. Trebuia să o caute pe menajeră. Fără îndoială, urma să o găsească văzându-și de treburile ei, dovadă că nimic necuviincios nu se întâmplase.

Nu avea de gând să-i povestească fanteziile lui deocheate. Dacă ar fi făcut-o, Anne s-ar fi retras îngrozită, i-ar fi tras o palmă răsunătoare sau i-ar fi râs în nas.

Se ridică și se înveli cu pătura în jurul taliei pentru eventualitatea în care cineva ar fi dat buzna în dormitor până apuca să se îmbrace. Când tivul păturii se agăță de stâlpul patului, se întoarse ca să o smulgă.

Atunci văzu petele ruginii de pe cearșafurile de mătase.

În timp ce se holba la ele, neîncrederea lui se transformă în certitudine. Avusese dreptate tot timpul. Femeia care își petrecuse

noaptea în brațele și în patul lui nu era doar un abur de ceață. Ci era făcută din carne și oase.

Și sânge.

Când Max coborî scările în după-amiaza aceea, nu fu întâmpinat de nici o aromă ispititoare de pâine coaptă.

Lisbeth, cu pământuful în mână, își făcu apariția în hol.

– Milord! exclamă ea, iar zâmbetul îi lumină fața pistruiată. Sunt așa bucuroasă că v-ați făcut bine. Doamna Spencer ne-a spus că febra a trecut în sfârșit.

– O, chiar așa a spus? Fățarnica nu se mai deranjase probabil să-i informeze că fierbințeala bolii fusese înlocuită de o febră de altă natură.

– Ne-a spus că ați avut o noapte grea și că trebuie să vă lăsăm să dormiți cât vreți. Lisbeth se încruntă când văzu grămada de așternuturi din mâinile lui. Nu era nevoie să schimbați cearșafurile, milord. Trebuia să sunați. Una dintre noi venea și le lua la spălat.

– Nu le vreau spălate. Le vreau arse. Trebuie să avem grijă să nu se mai îmbolnăvească nimeni.

– Nu cred că se ia ce ați avut dumneavoastră, milord. Nici măcar unul din noi nu a strănutat!

– Nu poți fi niciodată prea sigur. Max se aplecă spre ea. Neatenția poate să coste vieți. Gândește numai la ce a pățit sărmanul domn Spencer.

Evident îngrijorată de privirea lui amenințătoare, tânăra făcu un pas înapoi și, fără vreo tragere de inimă, dădu să ia cearșafurile.

– Prea bine, milord. O să mă asigur că sunt arse.

– Aș prefera să le văd chiar eu arse, insistă Max strângând în mână așternuturile. Dacă, bineînțeles, Hodges nu este disponibil. Am auzit că excelează la așa ceva.

Fără vreun alt cuvânt, o luă drept înainte spre bucătărie. Lisbeth rămase cu gura căscată în urma lui, întrebându-se dacă nu cumva febra îi afectase și mintea.

*

Decizia de a o înfrunta pe menajeră părea să fie sortită eșecului. Toți cei întrebați îi dăduseră indicații contradictorii.

Pippa și Dickon erau convinși că o văzuseră mergând spre cotețul de găini ca să adune ouă proaspete, în vreme ce Nana jurase că Anne era în salon și o ajuta pe Bess să curețe restul de funingine de pe tavan. Bess susținuse că o zărise de la fereastra din salon „îndreptându-se spre livadă cu o pătură în mână". Când Max ajunsese târâș-grăpiș în livadă, nu le găsise decât pe Beth și Betsy cocoțate într-un măr, cu fustele sumese, dar nici urmă de doamna Spencer. Lizzie îl anunțase că Anne fusese văzută ultima dată în sala de mese, unde îl ajuta pe Hodges să curețe argintăria. Majordomul declarase că ea se afla la Londra, unde lua ceaiul cu regele.

Max i-ar fi suspectat că încercau să-l ducă de nas dacă propria lor uimire nu ar fi fost atât de convingătoare.

La lăsarea serii, menajera se afla tot cu un pas înaintea lui, iar frustrarea lui Max se transformă în furie. Era la fel de furios pe el pe cât era pe ea. După ce Clarinda îl părăsise, își jurase că nu avea să-și mai permită niciodată să se simtă în felul acela. Nu avea să abandoneze niciodată rațiunea pentru nebunia pe care doar iubirea – sau plăcerea – o puteau produce.

Obosit după atâta alergătură, se retrase în birou și lăsă instrucțiuni precise ca doamna Spencer să se prezinte la el de *îndată* ce unul din slujitori ar fi văzut-o. Pacostea aceea de femeie nu putea să-l evite la nesfârșit.

Stăruința lui fu răsplătită când auzi o bătaie ușoară în ușă, imediat după apusul soarelui.

– Intră, porunci el, surprins de bătăile grele ale inimii sale.

Poate că exagerase cu efortul depus în ultimele ore. Poate că stătea să se îmbolnăvească din nou. Sau să moară.

Ușa se deschise, și doamna Spencer apăru în prag. Max nu era sigur la ce să se aștepte – poate la o privire acuzatoare sau la învinuiri aruncate printre lacrimi? Dar părea la fel de calmă și de netulburată ca în seara când ajunsese el la conacul Cadgwyck.

Cu excepția șorțului imaculat și a gulerului de dantelă, era îmbrăcată în negru din cap până în picioare. Părul îi era pieptănat pe spate și prins în fileul obișnuit. Buzele ei erau strânse de parcă

nu ar fi fost vreodată îndulcite de sărutarea unui bărbat. Ar fi fost cu neputință ca expresia ei să fie mai searbădă.

Max se încruntă. Atitudinea ei glacială îl enerva mai mult decât un eventual acces de furie. Putea măcar să aibă decența de a arăta mai... ei bine... mai tăvălită.

Voia să o vadă cu obrajii îmbujorați și părul plutindu-i liber peste umeri. Îi voia buzele deschise și tremurătoare sub sărutarea lui. Voia să vadă vreun semn al plăcerii pe care o găsise în brațele lui și al plăcerii pe care ea i-o oferise. Aerul acela atât de indiferent, de inabordabil, îl făcu să se întrebe cum ar fi putut corecta situația.

– M-ați chemat, milord?

– Ia loc, replică el arătând spre fotoliul din fața biroului.

Max căută atent pe chipul ei orice semn de încordare. Era fructul imaginației lui sau îi surprinsese o tresărire ușoară atunci când își potrivise șezutul nostim pe scaun?

– Mă bucur să văd că sunteți bine, spuse ea după ce își aranjă minuțios faldurile fustei. Ați dori să revizuim registrele gospodăriei sau să discutăm despre reparațiile din salon?

Max rămase cu gura căscată. Lisbeth se înșelase, febra lui fusese contagioasă. Femeia, evident, delira.

– O, nu știu, zise el tărăgănat. Mă gândeam că am putea vorbi despre ce s-a petrecut azi-noapte între noi.

– Speram totuși să nu vă amintiți, murmură ea după o clipă de tăcere.

– Chiar credeai că pot să uit așa ceva?

– Gândul mi-a trecut prin cap, trebuie să recunosc. Anne se aplecă în scaun și îl privi cu atenție. Cât de multe vă amintiți?

Max se așeză picior peste picior, scrutând-o nemilos.

– *Totul.*

Fiecare sărut. Fiecare mângâiere. Urmele adânci ale unghiilor ei pe spatele lui atunci când se contopise cu ea și o făcuse a lui. Anne înghiți în sec. Reușise, în cele din urmă, să îi tulbure stăpânirea de sine.

– Sper că nu credeți că intenționez să vă acuz pentru ce s-a întâmplat între noi. În ultimele zile n-ați fost conștient decât pe jumătate.

– Doar pe jumătate?

– Ce vreți să spuneți, milord? Că un bărbat ar trebui să fie complet inconștient ca să mă invite în patul său?

– Nu, doamnă Spencer, știi mult prea bine că *nu* am vrut să spun asta! Max sări pe picioare și se apropie de fereastră. Privi afară, spre umbrele ce se adânceau în amurg, încercând să-și păstreze calmul. Te rog să mă ierți. Totul este foarte nou pentru mine. Nu îmi stă în fire să siluiesc femei.

– Ce bine! Nana va fi atât de ușurată.

Max se răsuci și îi aruncă o privire dojenitoare.

– Da, să le asiguri pe Elizabete că vor fi în siguranță când apleacă să curețe cenușa din vatră dacă sunt și eu prin apropiere. Voi încerca să rezist tentației să le ridic fustele și să îmi fac de cap cu ele.

O urmă discretă de roșeață înflori în obrajii lui Anne.

– Cred că exagerați. Sunteți bărbat. Eu sunt femeie. Probabil că, în ultimii ani, nu am suferit doar de singurătate. Ridică din umeri și își coborî privirea în poală. E vreo mirare că am găsit alinare unul în brațele celuilalt, într-o perioadă dificilă? Nu trebuie să vă faceți griji, milord. Pentru mine e ca și cum aseară nu s-ar fi întâmplat nimic.

În vreme ce majoritatea bărbaților ar fi fost ușurați, Max fu surprins când simți că nu putea să îngăduie așa ceva. Se aplecă spre pervaz și își încrucișă brațele la piept.

– Poate că ai dreptate, doamnă Spencer. La urma urmei, ești văduvă. Sunt convins că obișnuiai să întâmpini atențiile soțului tău cu același... entuziasm. Când ea își smuci capul, dintr-odată foarte atentă, Max continuă: Dar vai, unii l-ar fi considerat un norocos dacă nu ar fi fost ucis atât de prematur de... ce era? Își lovi buzele cu degetul arătător. De niște cai nărăvași?

– O căruță, ripostă ea cu asprime. A fost strivit de o căruță.

– Orice gentleman din Londra știe că nu e cine știe ce mare provocare să atragă în patul lui o văduvă. Nu trebuie să-și risipească timpul sau energia cu tot petitul ăla obositor – complimentele, florile, nesfârșitele participări la baluri sau la operă sau plimbările prin Hyde Park. Max oftă de parcă s-ar fi delectat cu niște amintiri extraordinar de senzuale. Văduvele sunt mereu atât de dornice să mulțumească... și aproape înduioșător de recunoscătoare pentru orice fărâmă de atenție din partea bărbaților. Chiar îmi amintesc de o văduvă a unui anumit domn Langley care făcea cele mai extraordinare scamatorii cu limba...

Anne sări în picioare, iar îmbujorarea îi fu înlocuită de furie.

– Să știți că nu sunt nici dornică să mulțumesc, nici înduioșător de recunoscătoare!

– Nu ești nici văduvă, doamnă Spencer, spuse el răspicat. Sau, mai precis, *domnișoară* Spencer.

Ea se făcu albă ca varul.

– De unde știți?

– Să spunem că ai lăsat în urma ta anumite... indicii.

– O, Doamne... cearșafurile, șopti ea. M-am grăbit atât de tare să plec, încât am uitat de ele. Dacă le vede vreuna din fete... sau Dickon!

Înnebunită, Anne porni în goană spre ieșire, însă el o opri.

– Nu este nevoie. Le-am distrus deja.

– Un gentleman până la capăt, nu-i așa? remarcă ea cu prefăcută admirație.

– Nu s-ar spune, după purtarea mea de azi-noapte. Max înclină capul și o privi cu atenție. Așadar, de ce m-ai mințit? De ce ai pretins că ești văduvă în toți anii ăștia?

– Nu mă aștept ca un domn cu rangul și cu privilegiile dumneavoastră să înțeleagă. Este și așa greu pentru o femeie să găsească slujbă într-o gospodărie respectabilă, dar devine aproape imposibil când toată lumea echivalează celibatul cu slăbiciunea și lipsă de experiență.

– A, da, iar tu ești o femeie cu o vastă experiență, comentă el ironic.

– Am învățat destul de repede că majoritatea doamnelor nu sunt dispuse să angajeze o tânără necăsătorită pe post de menajeră. Se tem prea mult că soții lor ar putea să...

Cuvintele i se stinseră pe buze.

– Ar putea să facă exact ce am făcut eu aseară? Pași spre ea, incapabil să se abțină. Nu te-ai gândit că dacă știam că nu ai fost niciodată... căsătorită, aș fi fost mult mai atent?

– Căsătorită? murmură ea cu un zâmbet trist. Nici măcar nu ați știut că sunt vie. Mi-ați spus Angelica.

Max se strâmbă. Aparent, nu își amintea chiar tot ce se întâmplase cu o noapte în urmă.

– Nu fiți atât de dur cu dumneavoastră, milord. Măcar nu mi-ați spus Clarinda.

Înțepătura îl deranjă surprinzător de puțin. Că o iubise și pierduse pe Clarinda nu mai era o rană mistuitoare în inima lui, ci o durere dulce-amară care începea încet, încet să se stingă.

Se retrase în spatele biroului și trânti în fotoliu. Negociase cu succes tratate între țări care se războiseră timp de secole, și totuși femeia aceea afurisită îl zăpăcise complet.

– Una a fost să îți fur un sărut, însă altceva să îți răpesc inocența. Nu te învinuiesc dacă nu dorești să rămâi în slujba mea. Mă voi asigura că primești despăgubirea care ți se cuvine.

Fără să-și dea seama, își ținu răsuflarea în timp ce aștepta răspunsul.

– Și cam cât valorează așa ceva?

Max simți cum culoarea îi dispăru din obraji.

– Nu am vrut să spun asta! Am vrut să spun că meriți o compensație pentru munca depusă aici. Cu numele și legăturile mele, pot să îți asigur un post într-una din cele mai renumite case din Anglia. Vei fi liberă pentru totdeauna de locul ăsta blestemat.

Ea ridică bărbia. Max ar fi putut să jure că observase un ușor tremur în mișcarea ei.

– Cadgwyck este casa mea.

Vorbele ei nu-i stârniră mirarea. Conacul acela părăginit devenise și casa lui.

– Atunci presupun că nu există decât o cale, nu?

– Ce cale?

– Dacă nu mă lași să îmi ispășesc păcatele și să te las să pleci, trebuie pur și simplu să rămâi aici și să mă pedepsești pentru ele.

– Să vă pedepsesc? În ce fel?

– Devenind soția mea.

Capitolul 31

– Soția dumneavoastră? icni Anne. Dacă nu s-ar fi sprijinit de ușă, ar fi alunecat pe podea într-un morman de fuste. Va trebui să mă iertați, milord. Am avut impresia greșită că v-ați refăcut după boală. Sun după Dickon ca să vă ajute să vă întoarceți în pat.

Dravenwood o privi dojenitor.

– Nu mă deranjează dacă mă umilești un pic ca să îți satisfaci mândria, dar să știi că nu am de gând să-mi irosesc nouă ani din viață ca să îți fac curte.

– Nu se poate să vă însurați cu mine! De ce ați sugera o asemenea absurditate?

– Asta face un gentleman atunci când compromite o doamnă, explică el cu răbdare. Și după cum ai menționat, eu sunt un gentleman până la capăt.

– Dar eu nu sunt o doamnă! Eu cred că... ei bine... vă sunt inferioară!

Contele se ridică în picioare, iar Anne se gândi că niciodată nu i se păruse mai periculos.

– Nu ești inferioară nici unui bărbat! Nici vreunei femei.

– Dar... dar nu puteți să o luați de soție pe menajera dumneavoastră. Doamne, ați fi bătaia de joc a întregii societăți!

– Nu ar fi prima dată, nu-i așa? Chiar crezi că privirile lor disprețuitoare și zeflemeaua lor nemiloasă mă mai pot răni?

– Nu ați fi doar bătaia de joc a societății. Trebuie să vă gândiți și la familia dumneavoastră.

Perspectiva părea să-l încânte mai degrabă decât să-l îngrijoreze.

– Când am cerut-o pe Clarinda, tata a avut un acces teribil de furie, iar mama a zăcut la pat două săptămâni. Doar pentru că tatăl Clarindei este un „ om de rând" care a făcut o avere

considerabilă în comerț. Poți să-ți imaginezi cum vor reacționa când le voi scrie că mă însor cu menajera mea? Doamne, ar fi în stare să mă dezmoștenească și să-l smulgă pe Ash din aventurile lui ca să-mi ia locul! Zâmbetul i se adânci într-un rânjet fioros care îl făcea să semene mai curând cu un pirat. Poate ar trebui să mergem la Londra și să le dăm vestea personal. Mutrele lor ar face toți banii.

În ciuda tuturor intențiilor ei nobile, inima lui Anne începuse să se zbată cu o speranță nesăbuită, însă vorbele lui i-o spulberară fără drept de apel. Nu ar fi putut niciodată să meargă la Londra. Nu ar fi putut niciodată să devină contesă. Nu ar fi putut niciodată să fie soția lui.

– Îmi pare rău, milord. Apreciez devotamentul dumneavoastră neclintit față de buna-cuviință, dar mă tem că trebuie să vă refuz propunerea.

Încruntat, Max reflectă o clipă la cuvintele ei.

– Atunci nu este o propunere. Ci un ordin.

Anne se holbă la el neîncrezătoare.

– Dumnezeule, cât de pretențios, arogant, înfumurat... În cele din urmă, recăpătându-și coerența, spuse răspicat: Nu-mi puteți ordona să mă mărit cu dumneavoastră!

– Și de ce nu? Ești încă în slujba mea, nu? Pot să îți ordon să îmi servești fazan proaspăt la cină și să-mi aduci o cană cu ceai. De ce să nu îți ordon și să te măriți cu mine?

– Pentru că nu am nici o intenție să mai rămân în slujba unui nebun. Îmi dau demisia!

– Minunat. Acum că nu mai ești menajera mea, ești liberă să te măriți cu mine.

Anne își aruncă mâinile în sus cu un strigăt de frustrare.

Dravenwood dădu ocol biroului, hotărât s-o ia cu binișorul. Era mai periculos astfel decât atunci când se răstea la ea poruncitor, își zise Anne.

– Nu suntem chiar atât de diferiți, nu? Ne preocupă propria responsabilitate și așteptările celorlalți. Nu este nevoie să îți petreci restul vieții îngrijindu-te de nevoile altora până ce devii atât de rigidă și de ofilită pe cât pretinzi că ai fi acum. Anne

dădu să riposteze indignată, însă el continuă: În ceea ce mă privește, nu prea am de ales, așa că va trebui să mă însor și să fac un moștenitor care să asigure descendența familiei mele. Și am hotărât deja că nu voi fi niciodată atât de nebun încât să o fac din iubire.

Anne, încercând să ascundă durerea ascuțită pe care i-o provocaseră vorbele lui, replică tăios:

– Sunt bucuroasă că mă cruțați de o curte istovitoare.

– Nu spun decât că în lumea mea, bărbații și femeile se căsătoresc din interes în fiecare zi. Nu văd nici un motiv pentru care nu am face și noi același lucru.

– Nu avem nici o șansă. Nu ne potrivim.

– Ești convinsă? Din ce îmi amintesc de azi-noapte, îmi pare că ne potrivim destul de bine. Nota blândă din vocea lui răspândi un fior nesăbuit prin pântecul ei. Știi că dacă ne căsătorim, putem să facem tot ce vrem. Nu este doar legal și tolerat de biserică, ci și încurajat.

Anne auzise odată că, atunci când o persoană se îneca, își revedea în fața ochilor tot trecutul. Dar în clipa aceea, când se lăsa ademenită de insistențele lui, viitorul îi apăru limpede: avea să se trezească în căldura brațelor lui, cu obrazul sprijinit pe părul creț de pe pieptul musculos, într-o dimineață friguroasă de iarnă; să-l privească ridicând-o în brațe pe fiica lor, așa cum făcuse cu micuța Charlotte, învârtind-o până ce ar fi izbucnit în chicoteli neputincioase; să vadă chiciura argintie de la tâmplele lui înaintând prin pletele întunecate; să transforme în zâmbete toate încruntăturile lui; nepoții lor aveau să țopăie fericiți și să readucă pe coridoarele de la Cadgwyck muzica dragostei, a râsetelor și a speranței.

Era însă un viitor imposibil. Renunțase la viitorul ei în clipa în care renunțase și la trecutul ei.

– Sunteți foarte convingător, spuse ea într-un târziu. Dar aș avea nevoie de un răgaz ca să mă gândesc la... propunerea dumneavoastră.

– Cred că pot să îți ofer măcar asta.

Anne se îndreptă de spate și își netezi șorțul, punându-și masca inexpresivă a doamnei Spencer.

– Asta-i tot, milord?

El se încruntă.

– Nu, doamnă... *domnișoară* Spencer. Nu cred că e tot.

Anne încremeni pe loc atunci când Dravenwood se apropie agale de ea, cu o lucire de prădător în ochi.

Masca ei dispăru când el îi cuprinse fața între mâini și o sărută. Era un sărut la care nici o femeie nu ar fi putut să reziste. Își apăsă gura pe a ei și o exploră flămând cu limba în timp ce trăgea șuvițele mătăsoase din fileu până ce se năpustiră în valuri, într-o dezordine neîmblânzită, în jurul chipului ei. Când se dădu înapoi s-o privească, Anne simți că era pe cale să leșine. Obrajii îi ardeau, iar buzele îi rămăseseră întredeschise și tremurătoare, în așteptarea altui sărut.

Contele o studie atent, evident mulțumit de ceea ce vedea.

– *Asta* e tot. Deocamdată.

Ochii lui întunecați, plini de pasiune, și zâmbetul strengăresc promiteau că sărutul acela nu fusese decât o mostră a plăcerilor ce aveau să urmeze dacă Anne era destul de rațională încât să-i accepte propunerea.

Angelica Cadgwyck stătea aplecată peste patul lui Maximillian Burke. Nu era prima dată când se strecura în dormitorul lui doar ca să-l privească dormind. Dar avea să fie ultima.

Lumina lunii îi scălda trăsăturile frumoase în strălucirea ei argintie. Buzele lui erau ușor întredeschise, iar liniile aspre ale feței erau relaxate, făcându-l să pară mult mai tânăr. Cearșaful, coborât până în dreptul șoldurilor, îi dezvăluia întinderea impresionantă a pieptului și liniile sculptate ale pântecului. Angelicăi i se păruse mereu fascinant faptul că, în ciuda obsesiei lui pentru buna-cuviință, nu dormea în cămașă de noapte și cu scufie pe cap, ci se mulțumea să se învelească doar în razele diafane ale lunii.

Dravenwood rămânea un mister de nedezlegat pentru ea. Căuta încă să-și dea seama ce fel de om ar fi devenit dacă nu ar fi avut o predispoziție pentru aventuri lipsite de speranță.

Ar fi invitat-o la dans dacă s-ar fi întâlnit la un bal într-o altă viață? Și-ar fi trecut numele în carnețelul ei și ar fi ademenit-o spre cea mai apropiată terasă ca să-i fure un sărut sub razele lunii? Ar fi curtat-o cu buchete de trandafiri, cuvinte frumoase, ieșiri la operă și plimbări prin Hyde Park?

Angelica jurase că nu avea să-l mai atingă.

Dar șuvița rebelă care îi umbrea fruntea reprezenta o tentație mult prea mare. O îndepărtă cu blândețe și își trecu vârfurile degetelor peste căldura satinată a pielii lui.

Încremeni când, prin somn, Dravenwood începu să se foiască. Ce ar fi făcut dacă o atingea? Ar fi fost în stare să se opună dacă reușea să tragă în pat și să o cuprindă în brațe? După o clipă, contele se cuibări mai adânc în pernă și murmură un nume – un nume simplu care răsună ca un oftat pe buzele lui. Un nume la auzul căruia inima ei tresări plină de amărăciune.

Anne, nu Angelica.

După toate aparențele, soarta îl împingea mereu să se îndrăgostească de femeia potrivită la momentul nepotrivit.

Își retrase mâna și o ținu suspendată în lumina lunii. Contururile ei deveneau tot mai palide. În toți acei ani nu fusese decât o umbră care zburase pe cărările vieții, însă totul se schimbase odată cu apariția lui. Dravenwood făcuse tot ce-i stătea în puteri ca să-i redea substanța.

Așa ceva nu putea să se întâmple. O stafie nu putea să fie rănită de tăișurile vieții. O stafie nu putea să aibă inima zdrobită sau să se hrănească din iluzii.

O stafie nu se putea îndrăgosti.

Depuse un sărut tandru pe fruntea lui, apoi se întoarse plutind prin cameră. După ce aruncă o ultimă privire peste umăr, se topi înapoi, în perete și în trecut.

*

Max se trezi învăluit de parfumul sufocant de iasomie. Se ridică brusc și adulmecă. Inima îi bătea nebunește în piept, dar nu reuși să-și aducă aminte ce anume visase. Dintr-un motiv oarecare, asta îl deranja profund. Nu voia să-și piardă iarăși capacitatea de a visa.

Orice ar fi fost, îl apăsa un sentiment inconsolabil de pierdere, complet diferit de ceea ce simțise când îl abandonase Clarinda. Era ca și cum un bibelou de preț s-ar fi spart în mii de bucăți pe care nimeni nu le-ar mai fi putut lipi la loc. Încercase aceeași senzație când răsfoise paginile albe de la sfârșitul jurnalului Angelicăi Cadgwyck.

Privi spre patul gol, surprins de înverșunarea cu care își dorea să o găsească acolo pe Anne, înfășurată în cearșafurile mototolite. Voia să o prindă în brațele lui, așa cum făcuse cu o noapte în urmă, și să își îngroape îndoielile și fricile în dulceața luxuriantă a corpului ei cald și plin de dorință.

Aroma diafană de iasomie nu se risipise odată cu visul lui, ci, dimpotrivă, devenise mai copleșitoare. Se întoarse ușor spre ferestrele care erau larg deschise, așa cum fuseseră în prima lui noapte la Cadgwyck. Invitația lor era la fel de greu de refuzat ca atunci.

Se întinse să-și ia halatul, cuprins de sentimentul straniu că fiecare alegere făcută de când venise la Cadgwyck îl îndrumase cumva spre momentul acela.

Se îndreptă tiptil spre balcon. Zdrențele dantelate ale norilor pluteau peste opalul luminos al lunii. Își prinse mâinile pe fierul rece al balustradei și privirea lui căută instinctiv turnul, de partea cealaltă a conacului.

La prima vedere, turnul părea să fie învăluit în umbre; ochii goi ai ferestrelor păstrau secretele cu strășnicie. Dar când Maximillian privi mai atent prin întuneric, văzu altceva – o licărire slabă care putea să fie o farsă jucată de luminii lunii... sau o flacără pâlpâitoare de la o lumânare singuratică, exact tipul de semnal luminos la care ar fi recurs un bărbat ca să o ademenească la o întâlnire secretă pe fata pe care încerca să o seducă.

Nu se miră câtuși de puțin când primele note ale melodiei din cutiuța muzicală plutiră prin grădină până la urechile lui.

Poate că știuse întotdeauna că avea să vină și noaptea în care Angelica Cadgwyck era pregătită să danseze cu el.

Capitolul 32

Max își amintea perfect de cutiuța muzicală din argint pe care o ținuse în palmă, de felul în care notele melancolice i se imprimaseră în inimă precum ecoul unui vals dansat în brațele unei iubite fantomatice. Poate că doar își imagina, dar în noaptea aceea sunau mai fals ca oricând, conferind melodiei un aer sinistru.

Știa deja ce avea să urmeze, dar nu intenționa să se lase sedus de murmurul ademenitor al râsului de femeie. Nu avea să fie atras în întuneric de o promisiune irealizabilă. Se săturase de vânătoarea de fantome. Era pe cale să-și încredințeze inima unei femei calde și vii – una suficient de puternică și de rațională încât să țină la distanță toate himerele, chiar și pe acelea pe care și le crease singur.

Se îndreptă de spate și își desprinse mâinile de pe balustradă.

– Îmi pare rău, draga mea, șopti el. Te-aș fi salvat dacă aș fi putut.

Muzica se opri brusc.

Strigătul deznădăjduit al unei femei sfâșie noaptea, urmat de pocnetul unui foc de armă.

Bântuit de vaietul acela sfâșietor, Max se îndreptă în grabă spre galeria de la etajul întâi, trăgându-și cămașa pe el din mers. Străbătu coridorul și coborî treptele două câte două, fără să arunce vreo privire portretului Angelicăi.

Nu dorea să risipească timp prețios bâjbâind prin întunericul din casă, așa că deschise ușa de la intrare și se năpusti pe dalele sufocate de buruieni ale grădinii. Cu excepția mănunchiurilor răsfirate de nori, cerul era senin. În noaptea aceea, confuzia între bubuitul unui tunet și un foc de armă era imposibilă.

Turnul se ivi din întuneric. Max fu nevoit să-i dea ocol de două ori până să-i găsească ușa exterioară. La început se temu că era zăvorâtă, dar când își propti umărul în ea și o împinse cu toată puterea, se deschise cu un oftat de împotrivire. Razele lunii se răsfrângeau prin creneluri, luminând treptele în spirală care duceau la ultimul etaj.

Când se năpusti pe scări, putu să audă vocea vioaie și rațională a lui Anne cum îl avertizase chiar în acel loc: „Scările se surpă și sunt destul de periculoase pentru cine nu e obișnuit cu ele".

Nu-și luase răgazul să se încalțe, dar se mișca mult prea repede ca să mai simtă mușcătura pietrelor sfărâmicioase sub picioarele lui goale. Cu secole în urmă ar fi avut în mână o sabie, dar în momentul acela nu avea decât istețimea și impulsul nebunesc de a ajuta pe oricine ar fi scos acel strigăt îngrozitor.

Ușa cu bare de fier din capul scărilor era închisă, dar pe dedesubt se zărea o fâșie pâlpâitoare de lumină. Max își încetini pașii. Dacă alerga spre o capcană? Dacă suspiciunile lui erau, de fapt, fondate, și cineva din casă chiar îl voia mort? Dacă, de cealaltă parte a ușii, îl aștepta cineva cu un pistol care nu trăsese încă?

Cu gura înțepenită într-o linie sumbră, împinse ușa, care se dădu de perete fără să opună rezistență.

Nu-l mai întâmpină nici o egretă. Nu era nimeni în turn. În vreme ce înainta în cameră, ochii goi ai păpușilor Angelicăi îl priveau de pe raft.

O singură lumânare ardea într-un sfeșnic de argint, pe marginea mesei de toaletă. În lumina aceea blândă aproape că era posibil să-și imagineze exact cum arătase încăperea în noaptea morții lui Timberlake.

Raportul întocmit de Andrew Murray se concentrase pe evenimentele din noaptea aceea. Când Max se răsuci pe loc, camera păru să se învârtă în jurul lui, iar prezentul se contopi în trecut. În locul vântului aspru de toamnă putu să simtă o adiere caldă de primăvară plutind prin ferestrele care nu mai erau sfărâmate, ci larg deschise, astfel că ochiurile lor frângeau strălucirea lumânării în mii de flăcări. Dantela ce împodobea baldachinul plutea într-o cădere albă ca zăpada peste patul din alamă strălucitoare. Clapele

clavecinului nu erau crăpate și galbene, ci albe și netede. Iedera cățărătoare pictată pe pereții proaspăt vopsiți era proaspătă și verde.

Câteva perne de satin fuseseră luate de pe cuvertura crem a patului și stivuite pe tapițeria din catifea a banchetei de la fereastră. Era un decor desăvârșit pentru seducție.

Angelica trebuise să aștepte momentul perfect ca să se strecoare de la petrecerea pentru ziua ei de naștere și să vină la întâlnirea cu Timberlake. Sărbătoriseră deja împreună, public, triumful dezvelirii portretului ei – Timberlake se delectase cu exclamațiile entuziasmate și cu aplauzele invitaților, Angelica fusese uimită să se vadă pentru prima dată prin ochii lui adoratori.

Max auzi pe scări pașii fantomatici ai unei femei și se întoarse cu fața spre ușă.

În timp ce se grăbea pe treptele șerpuitoare, Angelica putea să mai audă încă râsetele, clinchetul paharelor de șampanie și muzica orchestrei de coarde care pluteau afară, în noapte, prin ușile deschise ale sălii de bal. Apăruse în pragul ușii, fără suflare de la urcușul rapid, cu obrajii îmbujorați, cu ochii strălucind de emoție și nerăbdare.

Timberlake stătuse chiar *acolo,* hotărî Max, în locul unde lumina lumânării l-ar fi surprins din cel mai bun unghi, oferindu-i zâmbetul acela ademenitor pe care ea îl iubea atât de mult. Arăta superb, impetuos, ca un prinț care escaladase zidurile turnului pentru a-i fura domniței un sărut. Cum ar fi putut ea să reziste? Cum ar fi putut orice femeie să reziste?

Max închise ochii și inhală adierea fantomatică de iasomie în timp ce Angelica trecu năvalnic pe lângă el și se repezi în brațele lui Timberlake. O curtase cu un vals prin încăpere înainte să revendice ca premiu moliciunea buzelor ei tremurătoare? După cât timp îmbrățișarea lui devenise prea strâmtă, sărutările lui prea apăsate, bâjbâiala mâinilor lui prea îndrăzneață? După cât timp îi spulberase toate speranțele și, împingând-o pe banchetă, se năpustise asupra ei, sfâșiind cu mâinile lui lacome gătelile alese anume pentru el?

Atunci țipase ea? Atunci se repezise fratele ei pe scări și dăduse buzna în turn, cu pistolul în mână, punând capăt vieții lui Timberlake și vicleniilor lui meschine?

Max deschise ochii. O pată întunecată se afla pe podeaua de lemn, lângă fereastra cu vedere la mare – o pată care pe care nu o văzuse la ultima lui vizită.

Când se ghemui lângă ea și o atinse cu două degete, descoperi că era încă lipicioasă și caldă. Orice îndoială i se risipi în momentul în care duse degetele la nas și adulmecă izul metalic de sânge proaspăt.

Se ridică încet și își șterse degetele de pantaloni. Chiar atunci, o rafală de vânt stinse atât lumânarea, cât și vedeniile trecutului. Lumina lunii dezvălui paragina în care se cufundase încăperea. O crăpătură împărțea oglinda în două. Dantela putrezită plutea din bolta baldachinului asemenea giulgiului peste un corp ce nu avea să fie găsit niciodată. Bancheta de la fereastră era doar o gură căscată ai cărei dinți putreziți din lemn așteptau să devoreze pe oricine s-ar fi aventurat prea aproape.

În lipsa lumânării, Max putea să vadă mai bine în noaptea de afară. Își ținu respirația când zări silueta unei femei pe marginea promontoriului.

Poate că, la urma urmelor, nu uitase să viseze. Nu o regăsise oare exact în aceeași poziție într-unul din visele lui? Încremenită pe buza prăpastiei, cu fusta galbenă fluturând în bătaia vântului?

Voi să-i strige numele, dar știa că glasul lui nu putea să întrecă zgomotul valurilor care se spărgeau de stânci.

O luă la fugă pe scări. Alunecă pe o treaptă surpată, dar izbuti să-și recapete echilibrul și să-și continue goana. Când ieși din umbra turnului văzu că vântul risipise norii, lăsând în urma lor o puzderie de stele asemenea unor cioburi de gheață pe un câmp din catifea neagră.

Străbătu terasa și se năpusti pe faleză spre promontoriu. Poate că visa, dar pietrele ascuțite care îi înțepau tălpile păreau dureros de reale.

Aproape că se aștepta să găsească promontoriul la fel de pustiu precum găsise și turnul, însă ea era în continuare acolo, o siluetă subțire pe platoul fragil de stâncă ce domina marea.

Doamna în Alb de la Cadgwyck.

Lumina lunii picura argint peste crestele valurilor din spatele ei, punându-i în valoare silueta fragilă. Max se opri brusc, cu pieptul zguduit de gâfâieli neregulate. Era îngrozit că, dacă mai făcea un pas, tânăra femeie ar fi putut să se sperie și să cadă în hău. Vântul îl lovi în plin, cu forța unui pumn, de parcă ar fi încercat să-i despartă.

Ea se întoarse și îl privi peste umăr. Părul lung și închis la culoare îi biciuia chipul, astfel că Max nu mai reuși să vadă decât regretul melancolic din ochii ei. Apoi se reîntoarse spre mare, își deschise brațele ca și cum ar fi fost niște aripi și își luă zborul.

– Nu!

Ecoul răgușit al strigătului lui încă îi răsuna în urechi atunci când se năpusti înainte și se aruncă peste marginea falezei după ea.

Capitolul 33

Max se scufunda.

Întunericul îl învăluia în îmbrățișarea lui seducătoare de parcă l-ar fi așteptat dintotdeauna. Îi promitea șoptit că nu trebuia decât să închidă ochii și să deschidă gura ca să adoarmă pe vecie, fără ca somnul să-i mai fie tulburat vreodată. Se întrebă dacă și Angelica auzise aceeași voce, în urmă cu toți acei ani.

Se luptă să reziste atât vocii, cât și presiunii care îi apăsa plămânii și își vântură cu disperare mâinile spre discul lunii. Când ajunse la suprafață, un val sărat îi invadă gura. Tuși și scuipă, apoi inspiră disperat și se scufundă din nou, ignorând zgârietura dureroasă de pe coapsă, în timp ce un alt val încercă să-l arunce în brațele morții.

Nu avea rost să țină ochii deschiși. Îi închise și începu să bâjbâie prin apă cu mâna întinsă, căutând orice dovadă a faptului că nu era singur.

Că nu ajunsese prea târziu.

Eforturile sale fură zadarnice. Simțind cum respirația și puterea îl părăseau, se gândi că Doamna în Alb urma să aibă ultimul cuvânt. Și-o imagină pe Anne dându-și ochii peste cap când îi explica polițistului cum ultimul lor stăpân se înecase, după ce sărise de pe marginea unei stânci ca să salveze o stafie.

Atunci simți ceva: o panglică de mătase îi trecu printre degetele răsfirate. Se repezi înainte, pe jumătate speriat că avea să găsească oasele putrezite ale unui cadavru ce zăcuse pe fundul mării mai bine un deceniu. Însă trupul pe care îl prinse în brațe era viu și, mai presus de orice îndoială, feminin.

Laurii victoriei îi alimentară hotărârea. Nu ajunsese prea târziu. Nu de data aceea.

Își strânse trofeul cu un braț și, cu ultima fărâmă de putere, lovi apa, țâșnind spre suprafață, unde gâfâi disperat după aer. Curentul încercă să-i arunce înapoi în ghearele mării, însă Max reuși să se îndepărteze de stâncile ucigașe în direcția arcului blând al golfului, acolo unde valurile murmurau, nu urlau, iar firele de nisip licăreau sub razele lunii asemenea unor spărturi de diamant.

Valurile continuară să-i izbească din spate până când fură aruncați pe țărm și se prăbușiră pe nisipul umed.

Max era mult prea extenuat ca să se mai împotrivească atunci când tovarășa lui se luptă să-i scape din brațe. Se târî câțiva pași mai departe, apoi se opinti să se ridice în picioare.

Încă răsufla întretăiat de pe urma efortului când se răsuci să-l privească printre șuvițele ude care i se lipiseră pe față.

– Să te ia naiba, Maximillian Burke! Poți să încetezi să mă mai salvezi?

Era imposibil să nu recunoască vocea aceea rațională. Max se ridică și își îndepărtă părul ud din ochi. Dacă nu mai arătase niciodată ca un hering eșuat, ei bine, acesta era termenul de comparație potrivit în momentul respectiv. Mai ales că gura lui era căscată de uimire.

O avea în față pe menajera lui. Rochia galbenă din portret i se unduia pe formele atrăgătoare care fuseseră ascunse până atunci de ținuta sobră. În lipsa fileului, părul ei atârna până aproape de talie. Greutatea apei nu putuse să-i potolească întru totul exuberanța naturală. Sub briza umedă a mării, începea deja să se onduleze în zulufi fermecători.

– *Idiotule!* urlă ea. Ce naiba ai crezut că faci?

– Nu crezi că eu ar trebui să întreb ce naiba credeai *tu* că faci? replică el calm.

– O, doar aveam chef de o mică baie la miezul nopții, spuse ea pe un ton sarcastic.

– Poate ar trebui să te gândești să înoți într-un loc unde nu riști să te lovești mortal de o stâncă.

– Știu perfect unde se află fiecare stâncă de aici! Tu nu! Ai fi putut să aterizezi într-una și să-ți crapi țeasta aia nebună. Desigur, la cât de tare ești de cap, probabil că s-ar fi crăpat stânca

în schimb! Și nu eram în nici un pericol să mă lovesc mortal de nici o stâncă dacă nu trebuia să sar după tine înapoi în apă, ca să te salvez.

– Și ce anume voiai să fac dacă nu să sar după tine? răbufni Max, deopotrivă furios și tulburat.

– Voiam să pleci, bărbat nătâng, încăpățânat și drag ce ești, gemu Anne în timp ce lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Voiam să fii exact cum au fost toți ceilalți, să-ți tragi fracul scump pe tine și să te cari înapoi la Londra!

Max reflectă la vorbele ei.

– Dacă nu voiai să te măriți cu mine, nu trebuia decât să-mi spui. Nu era nevoie să te arunci de pe o stâncă.

Anne scoase un sunet înăbușit, undeva între un suspin și un țipăt. Clătinându-se pe picioare, se aplecă și luă un pumn de nisip umed pe care îl aruncă înspre el, fără a-l nimeri.

– Tu ai fost, nu-i așa? întrebă el, constatând că încet-încet piesele puzzle-ului începeau să se potrivească. Luminile misterioase, cutiuța muzicală, zâmbetele fantomatice. *Tu* ești Doamna în Alb de la conacul Cadgwyck. Dar de ce, Anne? Ce aveai de câștigat de pe urma unei farse atât de primejdioase?

– Ne este vorba de aveam de câștigat! Ci de ce aveam de pierdut!

În acel moment, Dickon și Pippa ieșiră la repezeală din întunericul de la baza stâncilor, urmați de toate cele cinci Elisabete. Chiar dacă exista o potecă, n-ar fi putut să coboare atât de repede panta abruptă, se gândi contele.

„Peșterile de la mare!" Cele pe care Dickon îi promisese că avea să i le arate înainte de incendiu. Contrabandiștii roiseră pe coastă cu un deceniu înainte. De ce se mira că peșterile puteau să ascundă pasaje care duceau spre casă? La naiba, de ce trebuia ca orice descoperire din noaptea aceea să-l uimească?

Dickon și fetele se opriră brusc. Când Pippa se aplecă și își odihni mâinile pe genunchi ca să-și tragă sufletul, pușiul sări în sus și arătă spre stăpânul lor.

– Nu pot să cred că sunteți încă viu! Băiatul rânji încântat spre Anne. Trebuia să vezi felul în care s-a aruncat după tine de pe stânca aia. Nu a șovăit nici măcar o clipă. A fost extraordinar!

– A fost o nebunie, se răsti Anne la Max. Eram o stafie! Se presupune că eram deja moartă. Care era planul tău genial? Să mi te alături?

– Nu am avut un plan. Max îi privi pe ceilalți cu ochi mijiți. Deși, în mod evident, voi ați avut. Care a fost rolul tău în toate astea, băiete? îl întrebă pe Dickon, sperând să profite de pe urma bucuriei lui ca să-i smulgă tot adevărul.

Dickon aruncă o privire întrebătoare spre Anne. Cum ea îi răspunse cu un semn obosit din cap, rânjetul lui deveni și mai larg.

– Sarcina mea a fost să aprind lumânarea și să deschid cutiuța muzicală atunci când Anne îmi dădea semnalul.

– Și eu am fost cea care a țipat, adăugă Pippa nerăbdătoare, vizibil sătulă să mai ascundă adevărul. Înfiorător, nu-i așa? Cred că am o înclinație pentru teatru. Mă gândesc chiar să merg la Londra și să pun piciorul pe scenă. Aș putea foarte bine să fiu viitoarea Sarah Siddons!

Max își mută privirea întunecată spre ochii larg deschiși ai Elisabetelor.

– Și voi?

După ce se sfătuiră între ele, slujnicele o scoaseră la înaintare pe Lisbeth. Ea îl privi timid, apoi făcu o plecăciune stângace.

– Noi trebuia să facem curat în turn înainte să vă întoarceți acolo, milord. Știți... ca să credeți că ați luat-o razna rău de tot și să prindeți la timp următoarea trăsură spre Londra, așa cum au făcut toți ceilalți.

– De ce nu ați aruncat un cearșaf peste capul bietei Nana și nu ați lăsat-o să târâie încolo și încoace pe pajiște, zăngănind din lanțuri?

– Nana a omorât puiul de la care am luat sângele, răspunse Dickon vesel. Știți, mâine la cină avem pui fript la tavă.

– Care dintre voi trebuia să se furișeze în camera mea în miezul nopții? Contele bănuia că avea deja răspunsul la acea întrebare.

– Eu. Anne își încrucișă brațele la piept și nu dădea semne că i-ar fi părut rău. Dulapul tău are un spate fals care duce la un pasaj secret, menit să îl ascundă pe preotul din Cadgwyck când soldații lui Henric al VIII-lea au venit să-l caute. A fost ușor să intru în camera ta, să deschid ușile de la balcon și să flutur o sticlă de parfum.

Max o scrută, întrebându-se dacă pe ea o simțise de fiecare dată când prezența Angelicăi plutise pe lângă patul lui.

– Ar trebui să vă trimit pe toți la închisoare. Dar, din păcate, nu cred că judecătorul te trimite la eșafod dacă faci pe moarta. Privi spre ea încercând să își dea seama cum putea o femeie să arate ca un șoarece plouat și să fie totodată atât de seducătoare. Aș putea să îl scutesc pe polițist de o treabă în plus și să vă strâng de gât chiar eu.

Ea făcu prudent un pas înapoi, dar înainte să o prindă, o altă arătare își făcu apariția dinspre stâncă. Max își clătină dezgustat capul.

– Și bănuiesc că *el* trebuia să tragă focul de armă?

Se întoarseră cu toții spre Hodges care traversa nisipul în lumina lunii, cu un pistol de duel placat cu fildeș în mână.

– Nu. Rânjetul de chipul lui Dickon păli brusc. Eu trebuia să fac și asta.

– Dickon, murmură Anne.

Băiatul luă seama de porunca ei nerostită și își înfășură brațele în jurul Pippei și al fetelor, luându-le din calea primejdiei.

Max dădu ochii peste cap.

– Nu știu de ce vă este atât de frică. Focul de armă a fost deja tras.

– Sunt două pistoale de duel, spuse Anne calm, de parcă nu s-ar fi îndreptat spre ei un nebun cu gândul la crimă. Au fost amândouă încărcate, și nu am de unde să știu care este în mâna lui.

Contele se repezi înainte, hotărât să se pună între ea și armă. Înainte să reușească, Hodges ridică pistolul cu o mână surprinzător de fermă și îl îndreptă spre pieptul lui. Max încremeni, de teamă să nu facă vreo mișcare neașteptată. Chiar dacă nu țintea bine, bătrânul tot putea să o nimerească foarte ușor pe Anne.

Vocea lui Hodges răsună cu o încredere pe care Max nu o mai auzise niciodată până atunci.

– Pleacă de lângă ea, canalie! Sau te trimit direct în flăcările iadului!

– Pune pistolul jos, Hodges, spuse Max cu blândețe. Îndepărtându-se de Anne, adăugă: După aceea putem să vorbim ca de la bărbat la bărbat.

– Tu nu ești bărbat! Un bărbat nu încearcă să siluiască o fată nevinovată! Tu ești un monstru!

Hodges armă percutorul pistolului.

– Nu! Anne se îndreptă spre el cu mâna întinsă. Nu el este cel care a încercat să-mi facă rău. El a încercat să mă salveze. Adoptând un ton copilăros, se strădui să-l înduplece: Doar uită-te la el! Este ud tot pentru că a sărit în apă după mine! Nu-i așa că este un prostuț?

Hodges își înclină capul și continuă să-l privească pe Max cu vădită suspiciune.

– Dar pot să jur ca am auzit un țipăt.

– Eu am țipat, interveni disperată Pippa. Eu... am văzut un păianjen. Unul foarte mare și păros.

Mâna bătrânului începu să tremure.

– Gata, dragul meu, spuse Anne împăciuitor. De ce nu îmi dai pistolul ăla nenorocit și nu-l lași pe Dickon să te ducă în pat? Trebuie să fii tare obosit.

Majordomul încuviință din cap.

– E doar vina mea. Eu l-am adus aici. Nu te las singură cu el. Nu trebuia să te las niciodată singură cu el.

– Hodges! se răsti Max dintr-odată. Eu sunt stăpânul tău și îți poruncesc să îi dai pistolul lui Dickon! Chiar acum!

Umerii căzuți ai bătrânului și expresia de nedumerire de pe chipul lui îi înmuiară sufletul.

– Desigur, milord, șopti el. Cum doriți.

Mâna îi căzu pe lângă trup și pistolul îi rămase atârnat în vârful degetelor. Când Dickon se grăbi să i-l ia cu blândețe, Anne închise ochii și răsuflă ușurată.

– Aveți dreptate, mormăi Hodges. Sunt atât de obosit. Nu sunt obișnuit să stau treaz până la ora asta... balul... atât de mulți invitați de care să ai grijă... așa un tam-tam îngrozitor...

– Haideți, domnule, zise Dickon apucându-l de cot. Vă duc la culcare.

Înainte să plece, Hodges se întoarse către Anne.

– Sunt atât de bucuros că ai hotărât să porți rochia asta la bal. Îți stă absolut minunat. A fost a mamei tale, să știi. De aceea am vrut fii pictată în ea. Ar fi fost atât de mândră de tine.

Emoționată la culme, Anna făcu un pas spre el.

– Știi cine sunt?

– Sigur că știu cine ești. Toată dragostea din lume se citea în ochii bărbatului cu părul ca neaua. Ești fetița mea dragă... îngerașul meu... Angelica mea.

– Doamne, Dumnezeule, murmură contele când își dădu seama că majordomul lui nu era nicidecum un majordom, ci însuși bătrânul Lord Cadgwyck.

Anne îi luă fața rumenă în mâini, își lipi buzele pe fruntea lui, apoi se trase în spate și șopti:

– Noapte bună, *papa*.

El îi netezi părul ud de pe față și o privi cu tandrețe.

– Hai, nu plânge, păpușico. Știi că nu suport să te văd plângând. Ești fetița mea cea bună, nu-i așa? Mereu ai fost fata mea bună. Mă bucur așa de tare că te-ai întors. Te aștept de atâta vreme.

Radia încă de fericire când Dickon îl luă cu el. Fetele îi urmară, lăsându-i pe Max și pe Anne singuri pe plajă.

Anne își înfășurase brațele în jurul trupului, tremurând în aerul rece al nopții.

Max clătină din cap, uimit de scena la care asistase.

– Amărâtul. Nu e de mirare că e atât de nedumerit. Chiar crede că ești fiica lui. După atâta vreme, cine ar fi crezut vreodată că...

Se opri când Anne ridică ochii spre el. Privirea ei rugătoare fu mai dureroasă decât orice lovitură.

Ar fi trebuit să-și dea seama mai devreme. Totul fusese acolo, chiar sub nasul lui – înclinarea mândră a capului, sclipirea amuzată din privire, zâmbetul ironic care părea să-i fie mereu lipit

de buze chiar și când nu zâmbea. Poate că nu se ridicase la imaginea absurd de idealizată din portret, dar era frumoasă în felul ei – chiar și mai frumoasă în ochii lui Max, grație defectelor pe care artistul alesese să le ascundă.

Își aminti de enormitatea pe care o spusese: „Am fost de părere întotdeauna că fiecare mister nu este decât o ecuație matematică ce poate fi rezolvată dacă găsești variabilele potrivite și le aplici în ordinea corectă". Cum de reușise să găsească toate variabilele greșite și să le aplice fără nici o ordine?

În timp ce fata din portret și femeia care se afla în fața lui deveniră una, Max se prăbuși pe cea mai apropiată piatră, contemplând-o cu o uluire mută.

Capitolul 34

Angelica se întoarse cu fața spre Max și își îndepărtă părul ud din ochi.

– Să nu te învinovățești că nu ai remarcat asemănarea. Laurie reușea să-și înfrumusețeze în așa măsură modelele, încât nici ele nu se mai puteau recunoaște. În plus, au trecut zece ani. Mi-am pierdut de mult drăgălășenia feciorelnică. Desigur, în momentele mele vanitoase îmi place să cred că mai păstrez o anumită asemănare cu acea creatură spectaculoasă. Dar părul meu nu a fost niciodată atât de lucios, nasul meu niciodată atât de perfect sau obrazul meu atât de trandafiriu. Și Timberlake a insistat să mă picteze cu gura închisă ca să-mi ascundă strungăreața dizgrațioasă.

– Îți ador strungăreața, mârâi Max. Dar de ce? De ce Dumnezeu ți-ai înscenat propria moarte?

Incapabilă să suporte greutatea privirii lui, Angelica se întoarse spre mare și se uită cum lumina lunii dansa peste crestelor valurilor.

– Când m-am aruncat de pe stâncă în acea noapte, aveam toate intențiile să-mi pun capăt zilelor. Dar se pare că Dumnezeu, în infinita lui înțelepciune, avea alte planuri pentru mine. Am ratat complet stâncile și, când curentul a început să mă tragă afară din apă, mi-am dat seama că fusesem la fel de egoistă și de încăpățânată ca întotdeauna. Nu ținea de mine să renunț la viață și să mă scufund în mare ca să-mi găsesc sfârșitul, după cum bine meritam. Așa că am tras adânc aer în piept și am ieșit la țărm. Știi, am fost mereu o înotătoare foarte bună. O urmă de zâmbet îi arcui buzele când își aminti de vremurile bune. În copilărie, eu și Theo obișnuiam să ne furișăm prin peșteri și să înotăm de fiecare dată când *papa* era ocupat cu altceva. Am avut nevoie

până și de ultima fărâmă de putere, dar am reușit să mă târăsc chiar pe această plajă. Se răsuci ca să-l privească în ochi și continuă: O fată s-a scufundat în mare în noaptea aceea. Și a ieșit o femeie. O femeie care a luptat să supraviețuiască și să recupereze tot ce pierduse.

– Anne Spencer, spuse el încet.

Ea dădu din cap.

– Angelica Cadgwyck nu ar fi fost primită niciodată la conac. Dar, cu răbdare și stăruință, știam că Anne Spencer putea să se strecoare pe ușa servitorilor. Așa că mi-am aruncat șalul înapoi în apă, m-am furișat în casă prin pasajele din peșteri, am strâns niște lucruri și am fugit.

Chipul lui Max era năpădit de frustrare și mânie.

– Tot nu înțeleg de ce a trebuit să recurgi la un gest atât de disperat. Nu era nimeni care să te ajute?

– Theo era deja în lanțuri pe o navă care se ducea spre Australia, iar tata fusese dus la un azil în Falmouth. Aceea urma să fie ultima mea noapte în singurul cămin pe care-l cunoscusem vreodată. Avocatul lui *papa* venise mai devreme și fusese îndeajuns de amabil cât să sublinieze că existau anumite *oportunități* pentru o tânără cu înfățișarea și educația mea care era considerată o „marfă terfelită". Chiar s-a și oferit cu generozitate să mă ia cu el la Londra și să mă instaleze într-un apartament micuț unde ar fi putut să mă viziteze de fiecare dată când era lovit de pofte.

– Dă-mi numele lui, îi ceru Max categoric. Îl voi distruge în mai puțin de două săptămâni... asta dacă nu îl omor, mai întâi, cu mâna mea. Cum Dumnezeu ai supraviețuit după noaptea aceea?

– Am început să muncesc. Am devenit exact ceea ce pretindeam că sunt. Am învățat tot ce trebuia despre gestionarea unei gospodării ca să mă pot întoarce într-o bună zi aici și să administrez conacul Cadgwyck. Un zâmbet trist flutură pe buzele ei. Dacă *papa* ar fi fost în toate mințile, m-am gândit de multe ori cât ar fi râs la gândul că prințesa lui răsfățată ajunsese să schimbe așternuturi și să curețe podele.

Max nu părea deloc amuzat.

– De ce te-ai mai întors aici? De ce să-ți asumi un astfel de risc? Pentru că a fost casa ta?

Ea ridică privirea spre marginea falezei, în spatele căreia se zăreau linia inegală a acoperișului și hornurile care stăteau să cadă.

– Casa și închisoarea mea. Am avut zile când mă gândeam că nimic nu mi-ar fi plăcut mai mult decât să îi dau foc și să o văd cum arde. Dar când eu și Theo eram mici, *papa* ne povestea adesea despre o comoară fabuloasă adusă de la Ierusalim de unul dintre strămoșii noștri, după ultima cruciadă. *Papa* nu și-a făcut niciodată griji pentru creditorii lui sau datoriile care creșteau pentru că, dacă lucrurile s-ar fi complicat vreodată, am fi vândut pur și simplu comoara, devenind incredibil de bogați. Cu un oftat, Angelica adăugă: Dar nu ne-a spus niciodată în ce consta comoara, ci doar că era ascunsă pe undeva prin pereții conacului.

Max se străduí să-și îmblânzească tonul pentru ca vorbele lui să pară mai puțin dureroase.

– Și dacă nu a existat niciodată comoara asta? Dacă nu a fost decât o poveste fantezistă pe care a născocit-o din dorința de a-și distra copiii?

– Nu-mi permit să cred asta. Știu că, dacă aș găsi-o, aș putea să angajez un avocat care să îl apere pe Theo și un investigator care să-l găsească și să-l aducă înapoi din Australia. Apoi, am putea să cumpărăm o casă pe undeva, departe de locul ăsta, și să fim o familie din nou.

– Am observat că tatăl tău mânuia cu mare pricepere pistolul. Nu Theo a tras în noaptea aceea, nu-i așa?

Angelica închise ochii pentru o clipă, bântuită de imaginile pe care încercase să le uite în ultimii zece ani.

– Amândoi au auzit strigătul meu, însă *papa* a ajuns primul în capul scărilor și m-a găsit cu rochia pe jumătate ruptă, iar pe Timberlake deasupra mea, încercând să... Înghiți în sec, surprinsă de cât de proaspătă rămăsese amintirea acelei nopți. M-am dus la întâlnire crezând că avea să-mi propună să mă mărit cu el, că avea să-mi ceară mâna de la *papa*. Sau poate chiar să mă convingă să fug cu el. Cât de idioată am fost să mă las amăgită de farsele unui șarlatan! Și din cauza nebuniei mele, familia mea a pierdut totul.

– Poate că erai tânără, inocentă și naivă, dar nu erai nebună, spuse Max cu blândețe.

– *Papa* a tras în Timberlake, dar efortul l-a costat prea mult. S-a prăbușit pe podea și și-a apucat capul în mâini. Eu și Theo știam că nu avea să reziste niciodată în închisoare, cu atât mai puțin în starea în care era. Așa că ne-am jurat unul altuia că nu vom dezvălui niciodată ce s-a întâmplat în noaptea aceea. Când primii musafiri s-au năpustit din sala de bal pe scări, l-au găsit pe Theo cu arma în mână, deasupra cadavrului lui Timberlake. Acum că nu mai trebuia să-și ascundă sclipirea aprigă din ochi, Anne ridică bărbia și întâlni privirea lui Max. Îmi doresc să-l fi împușcat eu.

Contele dădu încet din cap.

– Și eu îmi doresc să o fi făcut eu. Cât timp ți-a luat ca să te întorci aici?

– Șase ani. După cinci ani, am pretins că sunt o verișoară îndepărtată și am reușit să îl scot pe *papa* din azil. Petrecuse acolo atâta vreme, încât nimeni nu-și mai amintea că odinioară fusese un aristocrat influent. Îngrijitorii credeau că nu era decât o altă nălucire de-a lui. L-am găsit trăind în mizerie, într-o celulă murdară care era mai degrabă un grajd. Ea coborî privirea și își mușcă buza, nesigură dacă se cuvenea să dezvăluie o durere atât de intimă. Nu și-a amintit de mine. Vorbea despre Angelica tot timpul, dar nu a părut niciodată să-și dea seama cine eram.

– Până în seara asta, murmură el amintindu-și de adorația răsărită în ochii tatălui ei atunci când îi înlăturase părul de pe față. Dar Pippa și Dickon? Pe ei de unde i-ai luat?

Angelica își scoase peste cap medalionul și i-l întinse. Max deschise cutiuța și, cu sprâncenele împreunate a nedumerire, studie cele două miniaturi dinăuntru.

– Te recunosc pe tine, iar băiatul ăsta trebuie să fie Theo. Dar cine sunt ceilalți doi copii?

Angelica arătă spre fetița cu bucle dezordonate, îmbrăcată într-o rochiță albă, care ținea în brațele ei dolofane un băiețel încruntat.

– Fetița e Pippa și băiețelul e Dickon. Sunt frații mei vitregi.

Max păru să fie aproape la fel de uimit ca atunci când descoperise că ea era Angelica.

– Te rog să nu-l judeci prea aspru pe *papa*. A ales să nu se recăsătorească pentru a onora memoria mamei. Dar a fost văduv foarte multă vreme, ceea ce a dus la o anumită prietenie cu o croitoreasă frumoasă și tânără din Falmouth. Când ea a murit în timpul unei epidemii de holeră, *papa* i-a adus pe Pippa și Dickon în casa noastră și a zis că sunt niște verișori îndepărtați. Era hotărât să îi susțină în toate felurile, atât emoțional, cât și financiar.

– Ce s-a întâmplat cu ei după tragedie?

Expresia aspră reveni pe chipul tinerei femei.

– Avocatul acela atât de amabil a reușit să le găsească unde să stea – într-o casă de corecție din Londra. Mi-a luat aproape cinci ani să le dau de urmă. Pippa fusese adoptată de un negustor bogat și se lăfăia în lux, iar Dickon fugise de la casa de corecție și trăia pe străzi, furând ca să își câștige pâinea. Chiar dacă amândoi au venit cu mine de bunăvoie, n-am mai întâlnit doi strengari mai greu de mulțumit, spuse Angelica amuzată. Pippa încă se mai crede micuța doamnă de la conac, iar lui Dickon a început să-i fie din ce în ce mai bine după ce l-am adus aici și l-am lăsat să alerge în voie prin mlaștini.

Max arcui o sprânceană spre ea.

– Și Elisabetele cine ar putea fi? Verișoare îndepărtate și ele?

– Doar niște fete care își pierduseră calea în viață. Le-am găsit pe străzile din Londra, pe jumătate moarte de foame și părăsite de bărbații care, credeau ele, aveau să le îngrijească.

– Dar Nana?

– E fosta mea doică. După ce mama a murit la naștere, Nana m-a crescut. Locuia cu fiul ei și neamul lui într-un sat din apropiere atunci când am revenit în Cornwall, dar a tresăltat de bucurie la șansa de a se întoarce la Cadgwyck ca să-și trăiască ultimii ani din viață. Toți cei pe care i-am adus aici aveau în comun un lucru: înțelegeau puterea secretului și știau cum să-l păstreze cu strășnicie.

– Nu uiți cumva de membrul cel mai important din gospodăria ta micuță și tihnită?

– Pe cine?

– Pe Doamna în Alb.

Anne ridică bărbia într-un unghi semeț.

– Nimeni de pe aici nu a uitat de Angelica Cadgwyck și de sfârșitul ei tragic. Am început să răspândim zvonuri despre stafie cu mult înainte să ne instalăm la conac. După cum ai descoperit deja, localnicii sunt superstițioși și foarte dornici să asocieze cu o fantomă o flăcăruie bizară sau un oblon care se trântește. La scurtă vreme după aceea, noii proprietari de la Cadgwyck nu au putut să găsească pe nimeni suficient de curajos încât să petreacă noaptea aici, darămite o echipă completă de servitori.

– Iar atunci a apărut în scenă extrem de practica Anne Spencer care să salveze situația, comentă Max ironic.

Zâmbetul supus al lui Anne Spencer înflori pe buzele Angelicăi.

– Cine ar putea să reziste unei menajere respectabile care vine la pachet cu tot personalul necesar? De îndată ce am luat în primire conacul, a fost și mai ușor să păstram vie legenda Doamnei în Alb. Cu fiecare stăpân nou care se perinda pe aici, locul devenea tot mai puțin ospitalier.

– Cum de ai reușit să nu fii recunoscută de săteni?

– Dickon seamănă izbitor de tare cu Theo, dar el și Pippa erau încă mici când au fost duși la Londra. Și nu l-am lăsat niciodată pe Hodges – adică pe *papa* – să meargă în sat.

– Dar tu? Mergi în sat în fiecare săptămână. Cum Dumnezeu de nu te-au recunoscut?

– Și în lipsa portretului care să-i deruteze, nu semăn prea mult cu domnișoara răsfățată pe care o știu ei. Oamenii văd doar ceea ce se așteaptă să vadă. Iar majoritatea nici măcar nu-i remarcă pe servitori. Sunt aproape la fel de invizibili precum stafiile pentru restul lumii.

Max dădu din cap.

– Când mă gândesc la sărmanul tată obligat să trăiască asemenea unui servitor în propriul conac... Dar stai un pic. Mi-ai spus că a lăsat o clauză potrivit căreia portretul Angelicăi nu trebuia să părăsească niciodată casa.

– Nu există nici o clauză. *Eu* am adus portretul din pod și l-am atârnat în coridor ca să păstrez vie legenda Doamnei în Alb. Și ca să nu uit ce am fost odată... și ce nu voiam să redevin. Apoi, a trebuit să vii tu și să strici totul! Să dovedești că am rămas aceeași nebună romantică și care și-ar vinde sufletul pentru sărutul unui bărbat.

Nori primejdioși de furtună începură să se strângă în ochii lui.

– *Tu* ești o nebună romantică? Tocmai ce m-am aruncat de pe o stâncă pentru tine.

– Nu pentru mine, oftă ea cu tristețe. Pentru *ea*. Pentru Angelica.

– Tu *ești* Angelica, bombăni el. Nu mi-am dat seama, dar cred că undeva, adânc în inima mea, am știut dintotdeauna.

Câteva clipe se priviră sub razele lunii fără să scoată o vorbă. În cele din urmă, Angelica săuse:

– Dacă nu ai de gând să îl chemi pe polițist și să mă trimiți la închisoare, presupun că trebuie să încep să îmi caut de lucru.

– Da. Așa ar fi cel mai bine. Pentru amândoi. Max redeveni stăpânul distant și dezagreabil care sosise la conacul Cadgwyck cu săptămâni în urmă. Voi fi mai mult decât fericit să îți scriu o scrisoare de recomandare.

– Date fiind împrejurările, ar fi extraordinar de binevoitor din partea ta, replică ea înțepată.

– Probabil ar suna cam așa: „Angelica Cadgwyck, cunoscută și ca Anne Spencer și probabil și sub alte nume false, este modelul de menajeră pe care și l-ar dori un gentleman – cu limbă ascuțită, autoritară, vicleană, mândră, meschină, uneltitoare, lipsită de scrupule, întru totul nemiloasă când trebuie să își atingă scopurile..."

Chiar dacă vorbele lui îi șfichiuiau inima ca un bici, Angelica își ținu gura, știind că dojana era meritată.

– „... inteligentă, curajoasă, cinstită, sensibilă, hotărâtă, răbdătoare, generoasă, bună, devotată, o bucătăreasă remarcabilă, extraordinară cu copiii, bătrânii, bolnavii mintal și enervantele animăluțe de companie, din cale afară de loială și, de departe,

persoana care sărută cel mai bine dintre toate cele pe care am avut plăcerea să le aduc în patul meu. Orice bărbat ar fi binecuvântat să îi ureze bun venit în casa lui, dar nu ca menajeră, ci ca mireasă. Motiv pentru care mă rog din suflet să îmi facă onoarea de a-mi deveni soție."

Angelica se întoarse cu spatele pentru a nu-l lăsa să vadă lacrimile care-i șiroiau din ochi.

– Știu ce încerci să faci, Maximillian Burke, și nu voi accepta! Nu mai sunt o domniță în primejdie și nu voi cere să fiu salvată de cineva ca tine!

O prinse în brațe și îi atinse părul cu buzele, iar tonul drăgăstos din vocea lui o făcu să tremure cu o nevoie mai adâncă decât dorința.

– Eu am nevoie să fiu salvat. Salvează-mă, Anne... Angelica... draga mea. Nu mă lăsa să redevin bărbatul care am fost cândva. Salvează-mă de toți anii de singurătate pe care ar trebui să-i îndur dacă nu te-aș avea alături. Salvează-mă de la o viață pe care mi-aș petrece-o tânjind după o femeie pe care nu o voi avea niciodată.

Angelica se răsuci spre el și, emoționată, îi atinse cu vârful degetului încrețitura dintre sprâncene pe care o iubea atât de mult.

– În spatele măștii ăsteia fioroase, nu ești decât un romantic incurabil. E ceea ce am adorat întotdeauna la tine.

În ochii lui cenușii mocnea o căldură aprigă.

– Nu mai vreau să fiu incurabil. Mă vei vindeca tu?

– Voi face chiar mai mult de atât, promise ea zâmbindu-i prin vălul strălucitor de lacrimi. Îți voi da inima mea, trupul meu și iubirea mea atâta vreme cât vom trăi.

El clătină din cap cu o expresie solemnă.

– Nu e destul. Dacă e să mori înaintea mea, Doamne ferește, trebuie să-mi promiți că te vei întoarce și mă vei bântui până când vom fi din nou împreună.

– N-avea nici o grijă! Promit să urlu și să-mi zăngănesc lanțurile atât de tare, că nu vei mai avea nici o noapte tihnită. Mai ales dacă vei fi atât de nebun încât să te recăsătorești și să-ți aduci noua mireasă la Cadgwyck.

Buzele lui Max se arcuiră într-un rânjet răutăcios.

– Te informez că, după ce ne căsătorim, *tu* nu vei mai avea nici o noapte tihnită.

Când un hohot vesel de râs izbucni pe buzele ei, Max o cuprinse în brațe și învârti cu ea. Reușise în cele din urmă să își prindă stafia, iar viața Angelicăi Cadgwyck reîncepea chiar pe aceeași plajă pe care se încheiase.

Epilog

Cupeul lui Maximillian Burke trecu prin porțile impunătoare din fier forjat și o luă pe aleea lungă și sinuoasă, acoperită cu scoici zdrobite. Scoase capul pe fereastră, dornic să arunce o primă privire spre casa lui. Inima îi tresăltă cu un amestec de mulțumire și mândrie când își făcură apariția frontoanele abrupte și hornurile înalte de cărămidă.

Conacul Cadgwyck era una dintre cele mai frumoase reședințe din Cornwall. Nimeni n-ar fi putut să spună că avusese și zile mai bune, pentru că tocmai acelea erau, fără îndoială, zilele lui cele mai bune. O ușă sclipitoare din lemn de cireș oferea acces spre vechea poartă fortificată care unea aripile grațioase în stil elisabetan, iar garguiele din capătul jgheaburilor fuseseră înlocuite cu heruvimi dolofani din piatră.

Conacul arăta nu doar foarte îngrijit, ci și foarte iubit, de parcă zidurile sale solide urmau să rămână de strajă la marginea stâncilor pentru alte cinci secole.

Un turn ca din poveste încorona colțul îndepărtat al aripii de vest, având în vârf un foișor acoperit cu țiglă roșie. Soarele de toamnă licărea prin ochiurile ferestrelor, iar iedera care se cățăra pe ziduri îi conferea un aer încântător. Buzele lui Max se arcuiră într-un zâmbet strengăresc. Turnul era dormitorul principal al casei, și avea de gând să-i folosească puterile magice chiar în noaptea aceea.

Când trăsura se opri în curte, un lacheu în uniformă albastră cu auriu veni în grabă ca să deschidă ușa lăcuită.

– Bine ați revenit, milord, spuse Derrick Hammett.

Flăcăul roșcat și voios se împlinise. Umerii lui lați umpleau atât de frumos livreaua, că Elisabetele se înroșeau și se bâlbâiau

și erau nevoite să își vânture pământufurile de fiecare dată când hoinărea pe lângă ele.

– Hammett. Contele îl salută cu un semn din cap și un zâmbet atunci când coborî din trăsură. Sper că mama și sora ta sunt bine.

– Chiar sunt, milord! Chiar sunt!

Max nu avea motive să se îndoiască de spusele tânărului, mai ales că mama și sora lui lucrau în bucătăriile de la Cadgwyck. Nu duceau lipsă de personal în zilele acelea, căci generozitatea stăpânilor era renumită în tot ținutul. La ultimul Crăciun organizaseră un bal pentru servitori la care le oferiseră boluri cu punci cald și savuros, budinci flambate și câte o primă de două lire de căciulă, plus câte un fular colorat, împletit de Nana ca să-i încălzească în lunile reci de iarnă.

Max îi întinse lui Hammett pălăria și bastonul și se întoarse cu fața spre casă, inspirând adânc parfumul mării.

Chiar în acel moment, ușa de la intrare se deschise.

Odinioară visase cum, la întoarcerea dintr-o călătorie lungă, avea să fie întâmpinat de o soție iubitoare și de un copilaș sau doi, dornici să-i sară în brațe și să-l înăbușe cu sărutări.

Chipul i se lumină de un zâmbet larg atunci când Angelica traversă în fugă scările porticului și curtea, radiind de bucurie cu brațele întinse spre el.

Dickon o urma îndeaproape. La paisprezece ani, era în plină creștere. Pippa venea agale după fratele ei, răsucind umbrela de soare pe care o purta peste tot ca să își protejeze tenul alb ca laptele. Era o domnișoară mult prea demnă și elegantă ca să alerge prin grădină.

Max deschise brațele și o cuprinse Angelica, iar ea îi copleși gâtul și obrajii cu sărutări înflăcărate. Îngropându-și fața în părul ei, care mai mirosea încă a pâine proaspăt scoasă din cuptor, o strânse cu duioșie la piept. Avea să se teamă tot restul vieții că ea ar fi putut să dispară într-un vălătuc de aburi cu miros de iasomie în clipa în care încerca s-o atingă.

Angelica își lăsă capul pe spate, invitându-l să-i sărute buzele surâzătoare. Putea să simtă rotunjimea fermă a pântecului

ei în creștere. În curând, copilașul acela avea să alerge pe afară și să-l întâmpine când se întorcea din călătorii. Nu că ar fi intenționat să călătorească prea mult fără Angelica.

Deocamdată însă, trebuia să se mulțumească doar cu Pipiloi, care zburda pe picioarele lui voinice în jurul micii lor adunări vesele și lătra cu hămăieli ascuțite menite exclusiv să spargă timpanul uman.

– Ne-a fost atât de dor de tine! exclamă Angelica. Nu pot să cred că i-ai permis Companiei ăleia urâcioase să ni te răpească din nou.

– Îmi pare rău, draga mea. Le-am spus că nu mă întorc în Consiliul Director, dar a trebuit să mă ocup de o chestiune foarte importantă.

Ea îi aruncă o privire trufașă.

– Eu sunt o chestiune foarte importantă de care trebuie să te ocupi.

– Și pot să îți promit, acum că am ajuns acasă, că nu-mi voi neglija îndatoririle. O privi cu lăcomie, apoi îi confiscă gura într-un alt sărut prelung și aprig care îl făcu pe Dickon să mormăie și pe Pippa să coboare brusc umbrela de soare, dând ochii peste cap.

– Cum a fost călătoria? întrebă Dickon, mereu dornic să audă povești despre aventuri exotice.

– Mult prea lungă, răspunse Max.

– Mi-ai adus un cadou? se interesă Pippa, uitându-se cu speranță spre trăsură.

– Desigur, păpușico. Dar nu l-am putut aduce cu mine. Mă tem că va trebui să ai răbdare până ajunge aici. Max abia aștepta ca ea să îl cunoască pe artistul gras, cu chelie, în vârstă de șaptezeci și trei de ani, pe care îl angajase să-i facă portretul pentru a optsprezecea aniversare.

Angelica își mângâie buzunarul șorțului. Obișnuia în continuare să poarte un șorț alb și simplu peste rochiile splendide pe care Max i le comandase de la cele mai bune croitorese din Londra.

– Cât ai fost plecat, am mai primit o scrisoare de la Clarinda.

De când se căsătoriseră, Angelica și Clarinda începuseră să își scrie, o perspectivă destul de deranjantă pentru orice bărbat care iubise două femei în momente diferite din viața lui.

– Ea și Ash vin în noiembrie pentru câteva luni și vor să știe dacă pot să o aducă pe Charlotte ca să petreacă alături de noi Crăciunul.

Max oftă plin de necaz.

– Întrucât nu am cum să scap de acest pierde-vară de frate al meu, cred că pot să mă obișnuiesc cu el prin preajmă. Poate scot soldățeii de jucărie și îl învinge într-o luptă imaginară.

– Le-ar plăcea să vină și cu Farouk, cu Poppy și cu toată familia. Dacă nu te deranjează, evident.

– De ce să mă deranjeze? Ia stai puțin, adăugă el, pus pe gânduri de strălucirea strengărească din privirea ei. Cam cât de mare este familia lui Farouk?

Angelica clipi cu toată inocența din lume.

– La ultima numărătoare, cred că avea douăzeci de copii.

– *Douăzeci?*

– Păi, nu au decât un fiu al lor până acum, dar Farouk a avut un harem înainte să se îndrăgostească de Poppy.

Max clătină din cap uluit.

– Doamne, Dumnezeule, și eu care eram dispus să mă mulțumesc cu vreo doisprezece!

– Ha! făcu Angelica punându-și mâna pe burtică. Te vei mulțumi cu doi dacă am și eu ceva de zis. Sau poate trei, dacă nu te încrunți și nu mârâi prea mult la mine.

– Credeam că îți place când mârâi, șopti el frecându-și nasul de gâtul ei.

Ea chicoti ca o fetiță, apoi se dădu un pas în spate și îl privi atent.

– Ai primit vreo veste de data asta?

Max șovăi. De fiecare dată când fusese la Londra în ultimii doi ani ca să-și întâlnească echipa de investigatori – cei mai buni pe care îi găsise, inclusiv Andrew Murray, omul care descoperise adevărul despre Laurence Timberlake – nu reușise să obțină rezultatul dorit.

– Nu, murmură el. Așa cum se aștepta, pe chipul ei citi deznădejdea. Peste o clipă adăugă: Dar ți-am adus ceva ce ar putea să te intereseze.

Arătă cu degetul spre trăsură, moment în care din umbra ei apăru un bărbat. Dacă părul lui roșiatic nu ar fi fost decolorat de soare într-un auriu-deschis și pistruii lui nu ar fi fost acoperiți de bronzul puternic, ar fi fost întruchiparea perfectă a lui Dickon peste douăzeci de ani.

Bărbatul rămase lângă trăsură, ținând strâns pălăria în mâini, ca și cum ar fi fost nesigur de primirea de care urma să aibă parte.

– *Theo?* șopti ea cu un amestec de uluire și neîncredere.

– Annie?

Vocea bărbatului se stinse, înghițită de iureșul emoțiilor sale.

Max simți un nod în gât atunci când Angelica alergă spre fratele ei și îl luă în brațe cu un suspin de fericire. Când Dickon și Pippa încercară să li se alăture, Max îi opri, lăsându-le celor doi răgazul ca să se bucure de revedere. După câteva minute de plânsete și râsete, Angelica îi chemă cu un gest pe Pippa și Dickon să-l întâmpine pe fratele lor vitreg.

Dickon începu să-l tragă pe Theo spre casă.

– Vreau să aud totul despre Australia! Chiar există acolo ursuleți care trăiesc în copaci și se hrănesc cu frunze? Și iepuri la fel de mari ca oamenii care pot să dărâme pe cineva dintr-o singură lovitură?

Pippa îi urmă, continuând să-și răsucească umbrela:

– Sunt mulți deținuți frumoși în Australia? Își caută neveste?

Angelica se prinse de brațul lui Max și își odihni capul pe umărul lui.

– Nu pot să cred că ai făcut asta pentru mine.

– Aș face totul pentru tine, spuse el mângâindu-i ușor mâna. Chiar să mă arunc de pe o stâncă.

– Dacă te vezi cu mine în turn, în noaptea asta, după ce toată lumea se duce la culcare, îți voi arăta tot ce aș face și eu pentru tine.

– Totul? repetă el plin de speranță.

– Totul, îi promise ea zâmbind.

Când intrară în casă, toți ceilalți se îndreptaseră deja spre bucătărie, conduși, fără îndoială, de aroma irezistibilă a pâinii pe care Angelica o scosese din cuptor cu puțin timp înaintea venirii lui Max. La început crezură că holul de la intrare rămăsese gol, dar apoi auziră un cântec straniu format din zăngăneli și blesteme.

Ușița de la orologiul din capul scărilor era deschisă. Tatăl Angelicăi se vârâse pe jumătate acolo. Tot ce se mai vedea din el era turul pantalonilor negri.

– Își petrece timpul încercând să se ascundă de infirmierele pe care le-ai angajat, șopti Angelica. Cum pendula probabil că nu va mai merge niciodată, mi-am zis că nu îi va face nici un rău dacă scormonește prin mecanism. Așa se ține departe de necazuri.

Bătrânul își făcu apariția, cu părul zburlit și nasul pătat de unsoare.

– Tu de acolo, flăcăule, spuse el arătând cu cheia spre Max. Adu-mi o cană de ceai chiar acum.

Când dispăru înapoi în ceas, Angelica simți nevoia să-i explice soțului ei:

– Crede că este stăpânul casei și că tu ești un lacheu.

– Înseamnă că ar trebui să-i aduc ceaiul ăla dacă nu vreau să mă dea afară.

Se îndreptau spre bucătărie când un sunet maiestuos răsună prin tot holul. Schimbară între ei priviri neliniștite câtă vreme orologiul bătu de douăsprezece ori, recăpătându-și glasul pentru prima dată după noaptea balului aniversar al Angelicăi.

Bătrânul apăru din nou ținând în mână un rubin strălucitor, mare cât pumnul lui.

– Am crezut că este locul cel mai sigur în care să-l ascund de toți nebunii ăia care umblau aiurea prin casă la balul tău. Cum să-mi imaginez că o să se blocheze în mecanism?

Max și Angelica se priviră uimiți, apoi izbucniră în râs. Acum că nu mai aveau nevoie de ea, comoara de la Cadgwyck fusese descoperită. Erau însă destul de înțelepți cât să știe că adevărata comoară se afla în iubirea pe care o găsiseră unul în brațele celuilalt.

Angelica râdea încă atunci când Max o îmbrățișă. Din portretul ei de pe coridor, copila de odinioară îi urmărea cu zâmbetul pe care îl reținuse în toți acei ani și care îi desena, în sfârșit, gropițe în obraji. Max îi făcu strengărește cu ochiul peste umărul soției lui.

Până la urmă, Maximillian Burke părea să fie un bărbat care știa să viseze.

Iar ea era femeia care îi transformase toate visele în realitate.

Mulțumiri

Aș dori să le mulțumesc lui Garnet Scott, Stephanie Carter, Tina Holder, Gloria Staples, Veronica Barbee, Diane Alder, Richard Wimsatt, Janine Cundiff, Ethel Gilkey, Nadine Engler, Nancy Scott, Elliott Cunningham, Tim Autrey și tuturor partenerilor mei de tenis pentru că m-au ajutat să-mi păstrez zâmbetul (chiar și atunci când aveam termene foarte strânse de predat manuscrisul).

De asemenea, am cea mai caldă recunoștință pentru orașul Metropolis din Illinois, locul de baștină al lui Superman, care mi-a fost un al doilea cămin ori de câte ori am avut nevoie să-mi redescopăr spiritul creativ.